

No.

FROM THE

ELIZABETH FUND

B. KOVIVY.

Broning

F A B U L Æ
Æ S O P I

Græcè & Latinè,

NUNC DENUO SELECTÆ:

*Eæ item, quas AVIENUS carmine
expressit.*

Accedit RANARUM & MURIUM PUGNA,
Homero olim adscripta.

*Cum elegantissimis in utroque libello Figuris, &
utriusque Interpretatione, plurimis in
locis emendata.*

Ex decreto DD. Hollandiæ ORDINUM, in
usum Scholarum.

Editio novissima a plurimis mendis repurgata.

AMSTELODAMI,

Apud PAULUM MATTHIÆ F. CIƆ IƆCLX.

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF TORONTO

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

Academy of Music, Toronto

1910

Academy of Music, Toronto

1910

Academy of Music, Toronto

1910

Academy of Music, Toronto

Academy of Music, Toronto

1910

Academy of Music, Toronto

MUSICIAN'S UNION

Academy of Music, Toronto

Academy of Music, Toronto

DANIELIS HEINSII

D E

ÆSOPI FABULIS

& ejus Sapientia.

ἸΣΣΗΝ Ἑλλάς ἀπαισα, καὶ Ἀυσονίῃ
 μεγάλυμΘ,
 Ὁ Φρυξ Φραδμοσίω κτήσατ καὶ
 πινυτῶ.

ΜῆνΘ ἢ σοφίω ἀπεμάξατ πᾶσαν ὀμήρη,
 Συὼ ἢ Ὀδυσείας, σιώτε καὶ ἸλιάδΘ.

Πρῶτός τοι ἢ πᾶσαν ἀπώκισε· ἢ πρὶν ἔῃσαν
 τῶν μερόπων, ζωῖς μίγδα χαρμασάμυΘ.
 Κερδῶ Ὀδυσθεῖς ἐστὶ· λέων δέ οἱ ἐστὶν Ἀχιλλθεῖς·
 καὶ βάτραχον ἢ μυῶ οἶδεν ἀρμπρεπέα.

Πάντη δὲ ἀνδρομέω δήεις φρόνιν ἰδὲ ἢ ἔργα·
 Ἄυτὸν δὲ κρονίδω πᾶσιν ἐφισάμυον.

᾿Ω παίδων μελέδημα, ἢ ἀνέρα πάντα πινύσκων·
 ᾿Ω παίξας σαυδῆς ἄξια ἢ μελέτης.

DANIELIS RHINII

DE

ESOPHI FABULIS

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

Ætius sapientia

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟ- ΕΧ ΡΗΙΛΟ-
 εράτῃ Εἰκόνων, STRATI ΙΜΑΓΙ-
 μῶθοι. nibus, Fabulæ.

ΦΟΙΤΩΣΙΝ οἱ μῦ-
 θοὶ ὡσαύτῃ τὸν Αἴσω-
 πον, ἀγαπῶντες αὐτὸν,
 ὅτι αὐτῶν Ἰπιμελεῖται.
 Ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὀ-
 μῆρω μύθῃ, καὶ Ἡσιόδῳ,
 εἰ δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ
 πρὸς Λυκάμβην· ἀλλὰ
 Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν
 ἀνθρώπων ἐκμεμύθη-
 ται· καὶ λόγῃ τοῖς θηρίοις
 μεταδέδωκε λόγῃ ἕνεκα.

FAbulæ se ad Æso-
 pum, præ amore,
 quo eum prosequun-
 tur, quasi studio
 discendi, conferunt:
 quippe cui curæ se
 esse vident. Nam &
 Homero quidē, & He-
 siodo, sed & adversus
 Lycamben Archilo-
 cho, cura Fabularum
 fuit. Æsopus verò in

πλεονεξία γὰρ ἐκκόπη
 ἢ ὑβρὸν ἐλαύνει, ἢ ἀπά-
 τῃ. ἢ ταῦτα λέων ἢ αὐ-
 τῷ ὑποκρίνεσθαι, ἢ ἀλώ-
 πηξ ἢ ἵππῳ, ἢ Δία, ἢ
 εἰδὲ ἢ χελώνη ἀφῶν.
 ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθη-
 τὰ γίνονται τῶν βί-
 βραγμάτων. Ἐδοκιμῶν-
 τες εἰν οἱ μῦθοι διὰ τὸ
 Αἴσωπον, φοιτῶσιν ἵπ-
 τὰς θύρας εἰ σοφῶν, ται-
 νίαις αὐτὸν ἀναδήσουσιν,
 ἢ σεφαιώσουσιν αὐτὸν
 θαλλῶν σεφάινω. ὁ ἢ οἴμαι
 ἵνα ὑφαίνῃ μῦθον. τὸ
 γὰρ μειδιᾶμα εἰ περσώ-
 πος, ἢ οἱ ὀφθαλμοὶ κτ'
 τὸ γῆς ἐσῶτες, τῶν δη-
 λῶσιν. οἶδεν ὁ ζωγρά-
 φος, ὅτι αἱ τῶν μῦθων
 φρονίδες ἀνειμῶν τῶν
 ψυχῆς δέονται. φιλοσο-
 φεῖ ἢ ἡ γραφή ἢ τὰ τῶν
 μῦθων σώματα, ἢ θη-
 ρία συμβάλλουσι ἀνθρώ-

humana vita descri-
 benda omnes prope
 Fabulas consumsit.
 qui non sine ratione,
 brutis tribuit sermo-
 nem. Quo & cupi-
 ditatem tollit, & libi-
 dinem profligat, &
 fraudem. Atque hæc
 ei Leo quidam, &
 Vulpes, & si Diis pla-
 cet, Equus repræsen-
 tat. Ac ne Testudo
 quidem muta hîc
 est. Ex quibus quæ
 in vita hominum ge-
 runtur, pueri addi-
 scunt. Habitæ igitur
 in precio Æsopi caus-
 sâ fabulæ, ad fores
 Sapientis studiosè
 accedunt: uti vittis
 coronisq; ex olea in-
 volvunt ei caput. Ille
 autem Fabulam in-
 terca, ni fallor, medi-
 tatur.

ποῖς, περιέσσει χορὸν τῷ
 Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῆς ἐκείνης
 σκηνῆς συμπαλάσσει· κη-
 ρυφαίᾳ δὲ τῆς χορῆς ἡ
 Ἀλώπηξ γέγραπται·
 γρηῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσω-
 πῶς Διὰκόνῳ τῶν πλεί-
 στων ὑποθέσεων, ὡσπερ
 ἡ κωμῳδία τῷ Δαῶνι.
 tatur. Quod & risus,
 qui in vultu, fixique
 in terram oculi, te-
 stantur. Quippe Fa-
 bulas, remissæ men-
 tis curam esse, haud
 ignoravit pictor. Sa-
 pienter autem Fabu-
 las corporibus ex-
 pressit pictura: quæ conjungens brutis ho-
 mines, choro illum, ex scena ejus defum-
 to, circumdat. Chori dux picta est Vulpe-
 cula. Quâ Æsopus in plerisque argumentis
 administrâ utitur, ut Davo Comœdia.

Α. ΑΛΩΠΗΞ καὶ
ΒΑΤΟΣ.

FABULA I.

Vulpes & Rubus.

Αλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλιγοθήσασα καταπίπτεν ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν Βάτος. καὶ δὴ τὰς πόδας ἵπτι τοῖς ἐκείνης κέντροις αἰμάξασα καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, Οἴμοι, καταφυγῶσάν με γὰρ ἵπτι σε, ὡς ἵπτι βοηθόν, σὺ χεῖρον διέθηκας. Ἄλλ' ἐσφάλης, ὡς αὐτὴ, φησὶν ἡ Βάτος,

VULPES sepem cūm conscenderet, jamque ex lapsu pedum casura foret, Rubum in subsidium apprehendit. Cujus cūm aculeis lancinata, ac conspersa sanguine doleret; Hei mihi, inquit, quæ ad te causâ subsidii confugi: tu verò pejus etiam me excepisti.

Atqui

ἐμᾶ βεβληθεῖσα Ἰπιλα-
βέου, ἥλις πάντων Ἰπι-
λαμβάνεου εἶωθα.

voluisti, qui apprehendere omnes solco.

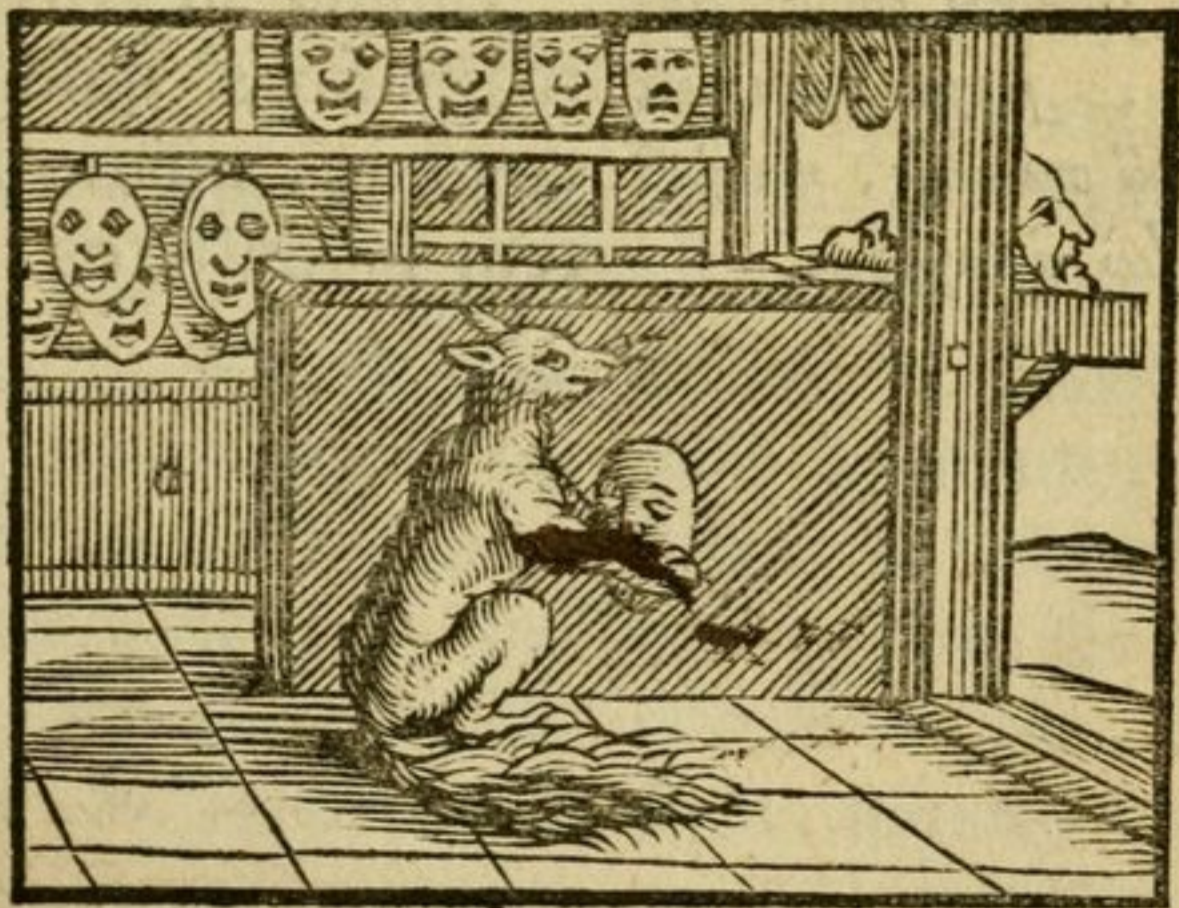
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἢ ἔτοι τ᾽ ἀνθρώπων μά-
ταιοι, ὅσοι βοηθεῖς πρὸς-
τρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν
μᾶλλον ἐμφυτον.

injuriâ afficere naturâ innatum est.

AFFABULATIO.

Fabula significat,
etiam eos homines
dementes esse, qui
ad eos auxilii causâ
accurrunt, quibus

Β' ΑΛΩΠΗΞ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν
ἐλθεῖσα ὑποκερτεῖ,

FABULA II.

Vulpes.

Vulpes in domum
mimi cū venif-
set,

ἢ ἕκαστα τῶν αὐτῶν σκευῶν
διερευνώμεθα, εὔρε καὶ
κεφαλῆν μορμολυκείαν
δύφυσος κατεσκευασμέ-
νην. ἡ δὲ καὶ ἀναλαβῆσαι
τῶν χειρῶν, ἔφη, ὦ οἶα
κεφαλὴν, ἢ ἐγκέφαλον
οὐκ ἔχει!

set, singula illius vasa
perscrutata, larvæ
quoque caput affa-
bre factum invenit.
quo in manus sum-
to, O quale, inquit,
caput; & cerebrum
non habet!

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀν-
δρας, μεγαλοπρεπεῖς
μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ
ψυχῆν ἀλογίστους.

Fabula in viros,
magnificos quidem
corpore, animo au-
tem inconsultos.

γ. γ Σ ἢ ΚΥΩΝ.

FABULA III.

Sus & Canis.

Υἱὸς ἢ Κύων πρὸς ἄπο-
κίας ἤρριζον. ἔφη δὲ
ἡ Κύων, εὐτοκῶ εἶναι
μάλιστε πάντων τῶν πε-
ζῶν. καὶ ἡ Υἱὸς ὑποτυ-
χῶσα, πρὸς ταῦτά φη-
σιν· Ἀλλ' ὅταν τῶν λέ-
γης, ἴδι, ὅτι ἢ τυφλὸς
τὸς σωτῆς σκύλακας
ἵκταις.

SUS & CANIS de
fœcunditate cer-
tabant. Ac Canis qui-
dem omnium pede-
strum se fœcundissi-
mam ajebat. cui Sus
occurrent, Hæc cùm
dicit, inquit, cæcos
quoque catulos te
pârere memento.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι

Fabula significat,

non

ὄχι ἐν τῷ ταχύ τὰ πρά- non ex celeritate, sed
γματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειό- ex perfectione de re-
τητι κρινεῖ). bus judicari.

Δ'. ΓΕΡΩΝ καὶ
ΘΑΝΑΤΟΣ.

FABULA IV.
Senex & Mors.

Γέρων ποτὲ ξύλα κό-
ψας, καὶ ταῦτα φέ-
ρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβά-
διζε, καὶ διὰ τὸ πολὺν
κόπον ἀποθέμενος ἐν
τόπῳ ἕνι τὸ φόρτον, τὸ
θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Ὡς
δὲ θανάτῳ περιμόντος,
καὶ πωθηνομένης τῆς

Senex olim incisa à
se ligna ferēs, mul-
tam ibat viam, nimiό-
que præ labore, de-
posito in loco quodā
onere, Mortem in-
vocabat. Verū Mors
cūm accederet, caus-
sāmque, ob quam vo-
caret

αἰτίαν, δὲ ἰὼ αὐτὸν ἐκάλ-
 λη, δειλιάσας ὁ γέρον, ἔφη·
 ἵνα με τὸ φόρτον ἄρῃς.

caret se, exquireret,
 timore subito corre-
 ptus senex, Ut meum
 onus, inquit, tollas.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 πᾶς ἄνθρωπος φιλό-
 ζωος, εἰ καὶ δυσυχεῖ καὶ
 πτωχός ἐστι.

AFFABULATIO.

Fabula significat,
 omnem hominem a-
 mare vitam, infelix
 licet & mendicus sit.

Ε΄. ΟΝΟΣ καὶ ΑΛΩ-
 ΠΗΞ.

Ὁ ἄσινος ἐνδυσάμε-
 νος λεοντίῳ, πε-
 ριηθεὶς πᾶσι τοῖς ζώων
 ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασά-

FABULA V.

Asinus & Vulpes.

ASINUS indutus
 pelle Leonis va-
 gabatur, reliquisque
 terrorem animalibus
 incu-

μῦθον Ἀλώπεκα, ἐπει-
 ρᾶτο καὶ ταύτῃ δεδίτ-
 πεας. ἡ δὲ (ἐτύγχανε
 γὰρ αὐτὸ Φθρυγαμύξ
 παρακηκοῦσα) πρὸς αὐ-
 τὸν ἔφη. Ἀλλ' εὖ ἴδι, ὡς
 καὶ ἐγὼ αὖ σε ἐφοβήθην,
 εἰ μὴ ὀγκωμένον ἤκισσα.

incurtiebat. qui, con-
 spectâ Vulpe, & hanc
 terrere conatus est.
 ea autem (fortè enim
 vocem ejus antè au-
 diverat) ad ipsum,
 Atqui, & ego, certò
 scias, inquit, timuis-
 sem te, nisi rudentem
 audivissem.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθον δηλοῖ, ὅτι
 ἔνιοι τῶ ἀπαιδύτων τοῖς
 ἔξω δοκῶντές τινες εἶναι,
 ὑπὸ τῆ ἰδίας γλωσσαλ-
 γίας ἐλέγχον).

Fabula significat,
 nonnullos indoctos,
 qui iis, quibus sunt
 ignoti, aliquid viden-
 tur esse, ex sua redar-
 gui loquacitate.

ς'. ΙΞΕΥΤΗΣ ἘΞΙΣ.

FABULA VI.

Auceps & Vipera.

Ι Ξευτῆς δίκτυον ἀνα-
λαβὼν ἢ καλάμους,
πρὸς ἄγρην ἐξῆλθεν.
ἰδὼν ἣ κίχλην ἐφ' ὕψη-
λῆ δένδρου καθεζομέ-
νην, καὶ τὰς καλάμους
ἀλλήλοισι ἐπιμῆκθη-
σι συναΐψας, ἀνω πρὸς αὐ-
τὴν συναρῶν βεβλόμε-
νην ἐφείρα. ἢ δὴ λα-
βὼν ἔχιν κοιμωμένην
ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τῆς
δὲ ὀργισθείσης ἢ δακτύ-

Auceps, rete ac-
cepto & arundi-
nibus, aucupatum ex-
iit. Viso autem tur-
do, qui in alta arbore
federet, arundinibus
longâ serie inter se
conjunctis, sursum
eum prehensurus
oculos tollebat. Cæ-
terùm ignarus, Vipe-
ram dormientem con-
cul-

σης αὐτὸν, ἐκείνῳ ἤδη
 λειποψυχῶν ἔλεγε, Δύ-
 σην ἔγω, ἕτερον γὰρ
 θηρεῦσαι βεβλόμην,
 αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἡχθί-
 θην εἰς θάνατον.

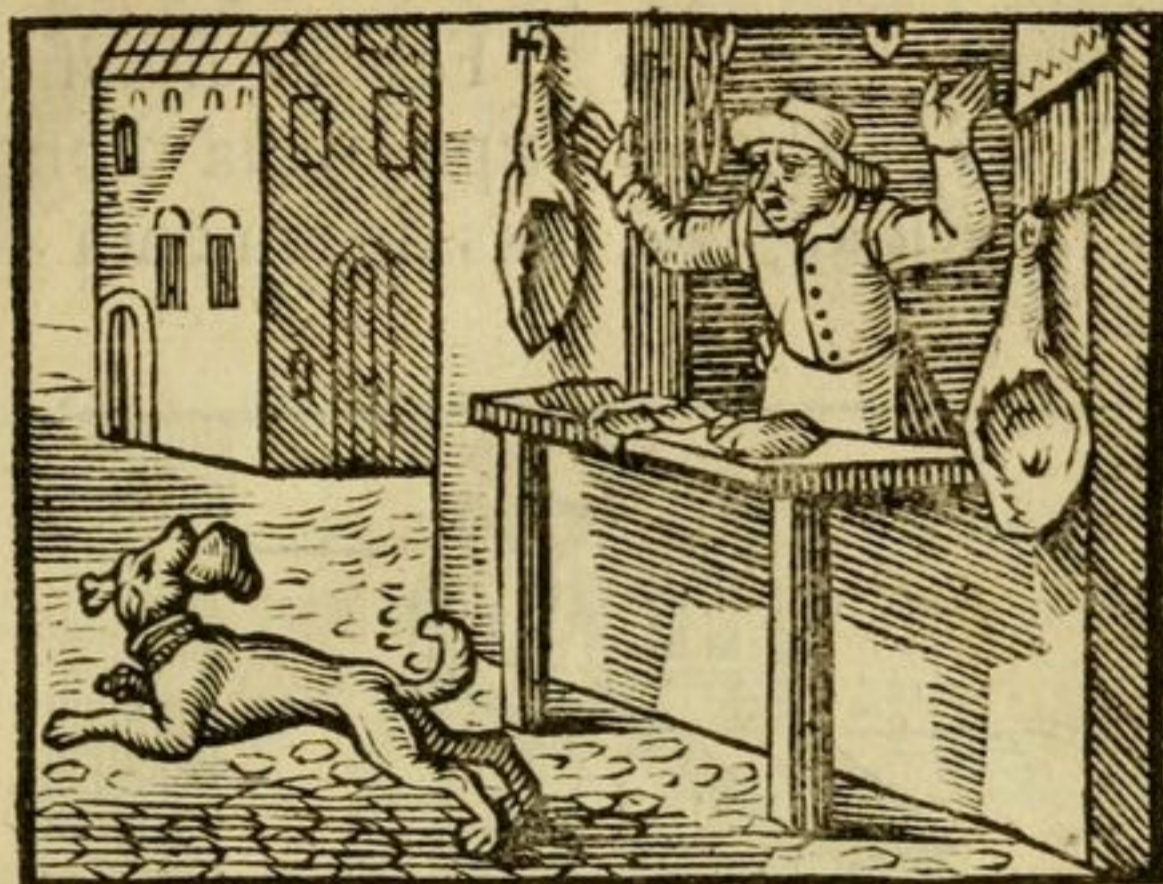
culcavit. Quæ offensa
 ac irata, quum mo-
 mordisset eum, ille
 jam agens animam,
 Me miserum, ajebat:
 quippe qui alium ca-
 pturus, ipse ab alio
 ad mortem captus
 sum.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ τοῖς πέλας ἐπιβροχί-
 οντες, λαμβάνουσι πολλά-
 κισ ὑφ' ἑτέρων τῶν αὐτὸ
 πάσχοντες.

Fabula significat,
 eos qui proximis in-
 fidiantur, ignaros sæ-
 pe ab aliis id ipsum
 pati.

ζ'. ΚΥΩΝ καὶ ΜΑ-
ΓΕΙΡΟΣ.

FABULA VII.

Canis & Cocus.

ΚΥΩΝ ἐσπιδήσας
εἰς μαγειρεῖον, καὶ τῷ
Μαγείρῳ ἀχολαμύχῳ,
καρδίαν ἀρπάσας ἔφυ-
γῆν. ὁ δὲ Μάγειρος ἴπι-
στραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν
φάγοντα, εἶπεν· ὦ ἔ-
τα, ἴδι, ὡς ὅπως περ
ἀν ἡς, φυλάξομαι σε. ἔ-
γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν ἐ-
ληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρ-
δίαν ἔδωκας.

CAnis irrumpens
in culinam, ibi
Coco occupato,
corde arrepto fugit.
Conversus verò Co-
cus, ut ipsum vidit
fugientem, Heus tu,
inquit, scito, ubicun-
que fueris, me te ob-
servaturum. non e-
nim cor mihi abstu-
listi, sed dedisti.

B

A F.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλάκις τὰ παθήματα
τοῖς ἀνθρώποις μαθήμα-
τα γίνεσθαι.

AFFABULATIO.

Fabula significat,
sæpe mala homini-
bus documenta esse.

ἢ.

ΓΥΝΗ ἢ ΟΡΝΙΣ.

Γυνὴ χήρα τις ὄρνιν
εἶχε, καθ' ἑκάστην
ἡμέραν ὠὸν αὐτῇ λίκτε-
σαν. Νομίσεισα ᾗ, ὡς εἰ
πλείους τῆ ὄρνιθι κριθὰς
ἐδιδάλλοι, δις τῆξεται
τὴ ἡμέρας, τοῦτο πεποί-
ηκεν, Ἡ δὲ ὄρνις πρὶν

FABULA VIII.

Mulier & Gallina.

Mulier quædam
vidua Gallinam
habebat sin-
gulis diebus ovum
sibi parientem. Rata
vero, si plus hordei
Gallinæ objiceret,
bis parituram die,
hoc

λῆς γρομῆ, εἰς ἅπαξ
τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύ-
ναρ.

hoc fecit. Gallina au-
tem pinguefacta, ne
semel quidem die
párere potuit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ διὰ πλεονεξίαν τῆς
πλειόνων ἰπιθυμῶντες,
ἢ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

AFFABULATIO.

Fabula significat,
eos qui ob avaritiam
plura appetunt, ea
quoque, quæ adsunt,
amittere.

Θ'. ΟΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟ-
ΤΟΚΟΣ.

Ὁ ὀρνιθία τις εἶχεν ὡς
χρυσῶν ἰκτεσσαν· ἢ

FABULA IX.
Gallina auripara.

G Allinam quæ-
dam habuit, quæ

B 2

ova

νομίσασα, ἔνδον αὐτῆς ὄγ-
κον χρυσίον εἶναι, κτείνασα
ἔυρεν ὁμοίαν τῆς λοι-
πῶν ὀρνίθων. Ἡ δὲ αὖ-
θρόον πλεῖστον ἐλπίσασα
διρήσειν, καὶ τὸ μικρὸν
ἐσέρηται ἐκείνης.

turam divitiarum, exiguo quoque illo pri-
vata est.

ona pareret aurea.
Rata igitur, intra
ipsam auri extare
massam, occisam, aliis
gallinis similem in-
venit. Illa igitur mul-
tum sperans se inven-

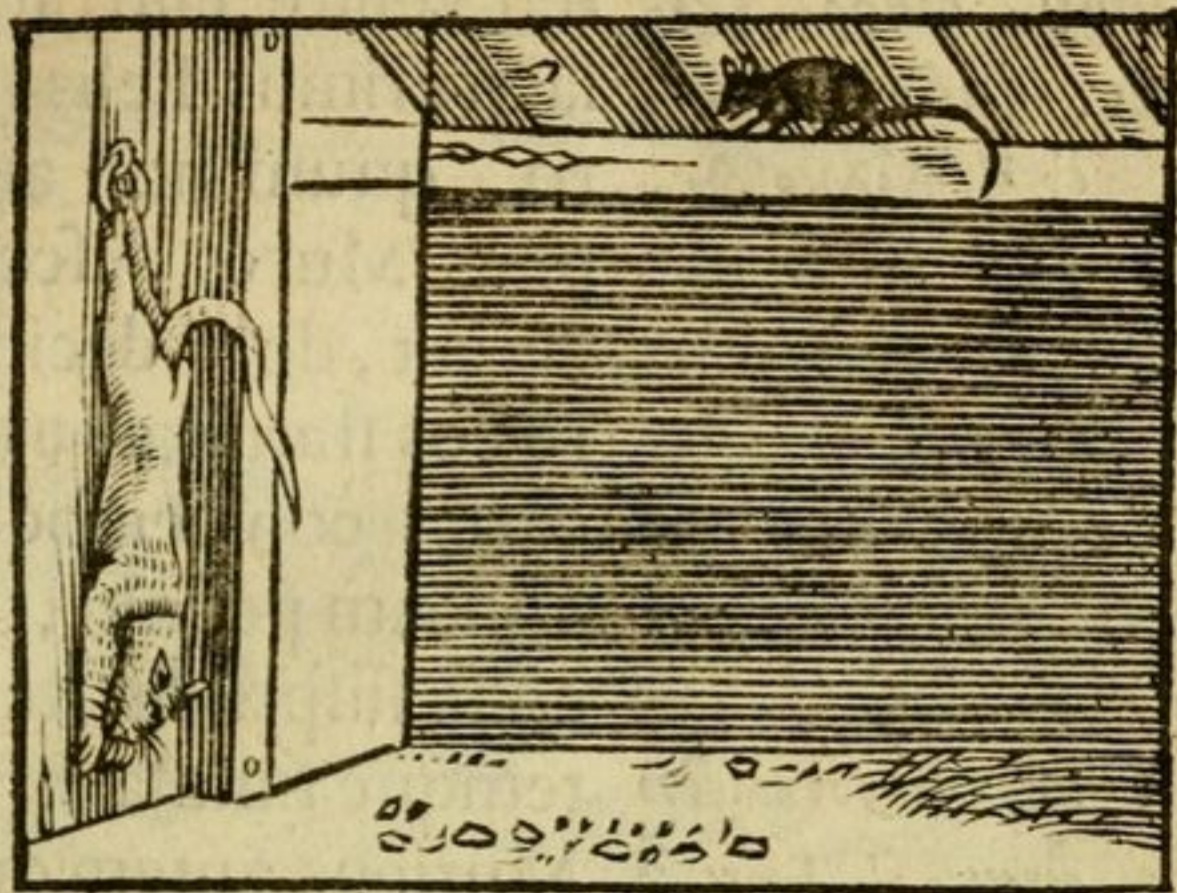
tum sperans se inven-

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
δεῖ τοῖς παρῶσιν δεκεί-
σθαι, καὶ πρὸ ἀπλησίαν
φύγειν.

Fabula significat,
oportere contentum
esse præscentibus, &
inexplebilem fugere
fatiectatem.

Ι. ΑΙΛΟΥΡΟΣ ἢ
ΜΥΣ.

FABULA X.
Felis & Mures.

Ε'Ν οἰκίᾳ ἱνὲ πολ-
λῶν μυῶν ὄντων,
αἴλουρος τῷτο γυγὲς ἦκεν
ἐνταῦθα, ἢ κατέκασον
αὐτῶν συλλαμβάνων κα-
τήσθιεν. οἱ ἢ καθ' ἐκά-
στῳ ἑαυτὸς ἀναλισκο-
μύς ὀρῶντες, ἔφασαν
πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι
κάτω κατέλθωμεν, ἵνα
μὴ παντὶ πασιν ἀπολώ-
μεθα. Ἐ γὰρ αἴλουρος μὴ

IN domo quadam
quum multi essent
Mures, Felis eo co-
gnito, illò se contu-
lit; singulosque ca-
ptos devoravit. Illi
verò quotidie quū se
absumi viderēt, inter
se dixerunt, Ne post-
hac descendamus, ne
penitus intereamus.
Nam si Felis non po-

διωαμνύα δεύρα ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς ζωθισόμεθα. ὁ ἰὲν Αἴλαρχος, μηκέτι τῶν Μυῶν κατιόντων, ἔγνω δι' Ἰπινόιας αὐτὸς ζωφισόμενος ἐκκαλέσασθαι. καὶ δὴ Ἰπὶ πατρίᾳ τινὸς ἑαυτὸν ἀναθὰς ἀπηώρησε, καὶ προσποιεῖτο νεκρὸς εἶναι. Τῶν ἰὲν Μυῶν τις πρὸς αὐτὸν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, καὶν δύλαξ γῆς, εἰ προσελύσσομαι σοι.

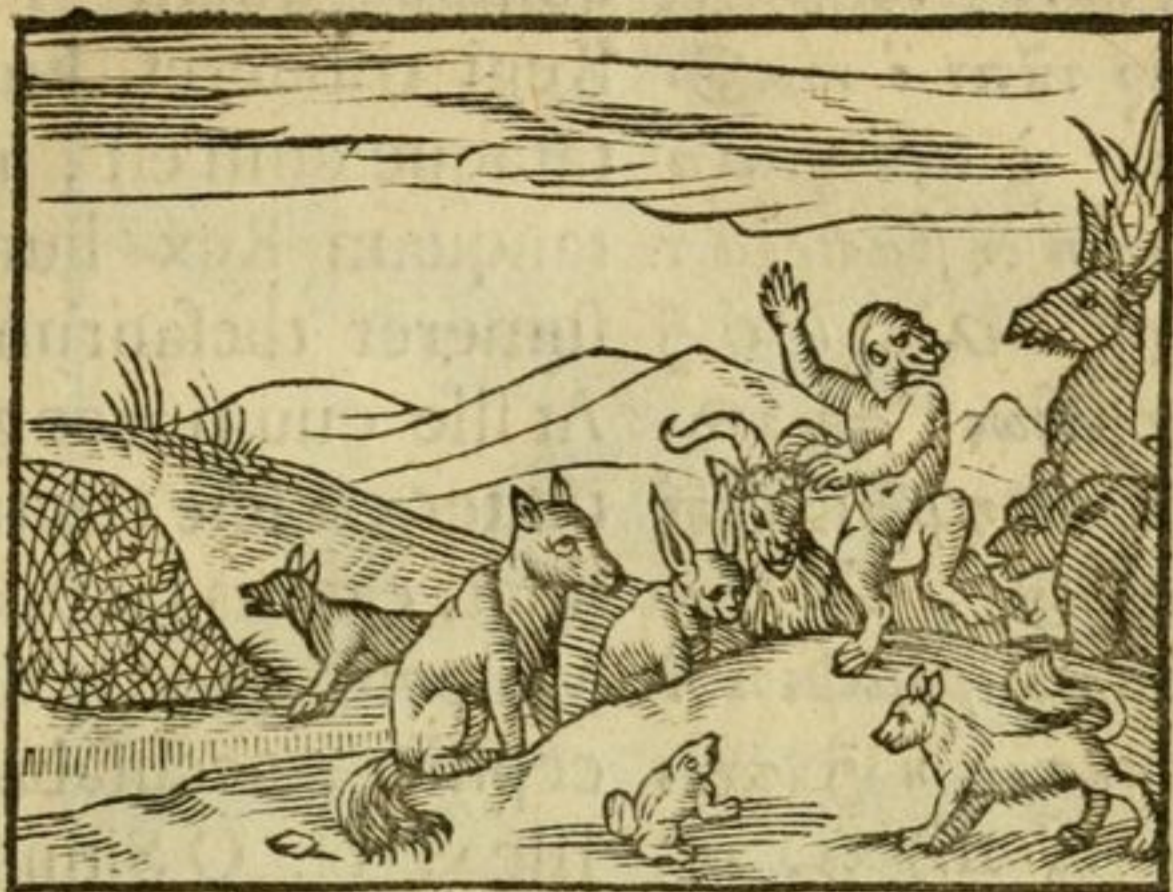
test venire huc, nos salvi erimus. Felis vero, quum non amplius Mures descenderent, dolo decipere eos statuit, ac evocare: conscensoque quodam pessulo, de eo se suspendit, mortemque simulavit. Ex Muribus autem quidam, inclinato capite, eoque viso, Heus tu, inquit, ne, si saccus quidem fias, ad te accedam.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι εἰς ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῶν ἐπίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, σκέπτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Fabula significat, prudentes homines, quum quorumdam pravitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

ια'. ΑΛΩΠΗΞ ἢ
ΠΙΘΗΚΟΣ.

FABULA XI.
Vulpes & Simius.

Ε'Ν Σωόδω ποτὲ τ'
ἀλόγων ζώων ὠρ-
χήσατο Πίθηκος. καὶ
δύδοκιμήσας, Βασιλεύς
ἔσ' αὐτῶν ἐκροτονήθη.
Ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθο-
νήσασι, ὡς ἐν ἑνὶ παγίδι
κρέας ἐθεάσατο, τὸ Πίθη-
κον λαβῆσαι ἐνταῦθα
ἤγαγε, ὡς εὖροι μὲν αὐ-
τὴ λέγασαι θησαυρὸν τῆ-
τον, μὴ μάλιστα ἢ χεῖ-

IN Concilio quodā
brutorum saltavit
Simius: probatusque,
Rex ab ipsis electus
est. Vulpes autem ei
invidens, quum pro-
pter laqueum quen-
dam carnem vidisset,
Simium illum secum
duxit, invenisse se
thesaurum dicens,
quo non uteretur:

σαομαι αὐτῷ· τῷ βασι-
 λεί γὰρ τῶτον ὁ νόμος
 δίδωσι. καὶ πρὸς τρέπετο
 αὐτὸν, ἅπερ δὴ βασιλέα τ
 θησαυρὸν ἀνελέατο. ὁ ἦ
 ἀπεισκέπλιως προσελ-
 θὼν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ
 τῷ παγίδῳ, ὡς ἕξα
 πατήσασα ἐμέμφετο τ
 Ἄλωπεκα. καὶ ἦ πρὸς
 αὐτὸν· ὡς Πίθηκε, ποι-
 αὐτῷ σὺ μωρίαν ἔχων,
 τίς ἀλόγων βασιλεύ-
 σης;

quippe quem lex
 Regi tribueret. hor-
 tataque eum est, ut
 tanquam Rex hunc
 fumeret thesaurum.
 At ille quum incogi-
 tanter eò sese contu-
 lisset, captus laqueo,
 Vulpem, quod se de-
 cepisset, accusabat.
 Ille vero, O Simic,
 inquit, tunc tam de-
 mens imperium in
 bruta obtinebis?

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ πράξεσί τιςιν ἀπει-
 ροσκέπλιως ὀπιχέρῃσι,
 δυστυχίμασι πειπίπλι-
 σι.

Fabula significat,
 eos qui actiones
 quasdam inconsultò
 aggrediuntur, in ad-
 versam incidere for-
 tunam.

16. ΧΕΛΩΝΗ ἢ
ΑΕΤΟΣ.

FABULA XII.
Testudo & Aquila.

Χελώνη ἄετῶν εἶδετο,
ἵπτασθαι πάντως δι-
δάξαι. ἔτι ὅτε ᾤδαινούν-
το, πῶρῶν ἔτο τε φύ-
σεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη
μᾶλλον τῆ δεισῆς προσέ-
κειτο. λαβὼν ἐν πάντως
τοῖς ὀνυξί, ἢ εἰς ὑψῶς
ἀνενεγκὼν, εἶτ' ἀφῆκεν.
Ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσῶσα
ζωετριβή.

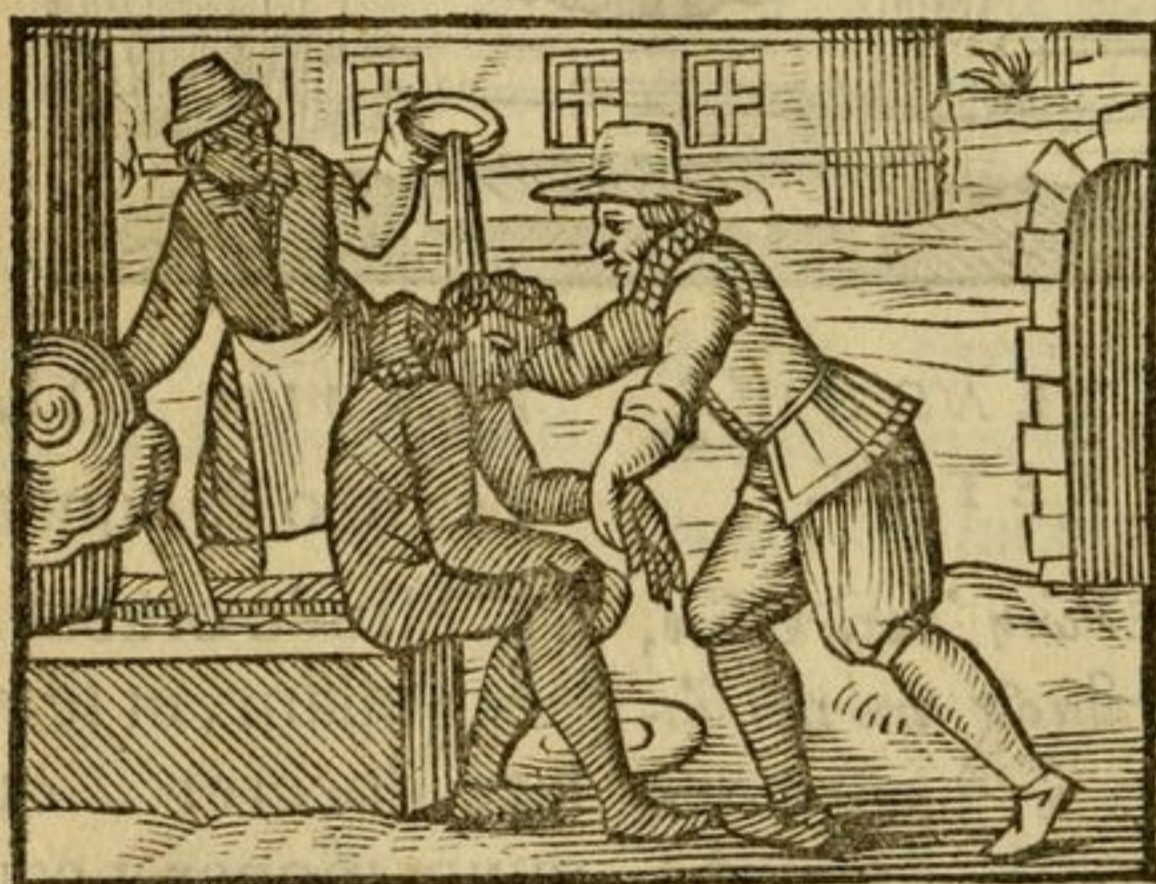
Testudo orabat A-
quilam, ut se vo-
lare doceret. quæ
quum moneret eam,
alienissimum id à na-
tura ejus esse; illa ma-
gis precibus instare.
Acceptā ergo ungui-
bus, in altumque sub-
latam, mox demisit.
quæ in petras ceci-
dit, & contrita est.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ, ἐκ φιλονεικίας ἢ φρονιμωτέρων ᾤουκέντες, ἑαυτοὺς ἐβλάψαν.

Fabula significat, multos, qui contentionis studio prudentiores non audiverint, se ipsos læsisse.

ιγ'. ΑΙΘΙΟΨ.

FABULA XIII.

Ἀἰθίοπας τις ὠνήσαρ, ποιῆσεν αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμελεία ἢ πρῶτον ἔχοντα. ἢ ᾤουκέντες ἢ ᾤουκέντες οἴκαδε, πάντα μὲν αὐ-

Æ Thiopem quidam emit, talem ei colorem negligentia ejus, qui prius habuit, inesse ratus. Quem quum in domum

τῷ προσῆγε τὰ ρύματα, *mum accepisset suā,*
 πῦσαι, ἣ λυτροῖς ἐπέσχ- *omnia ei adhibuit*
 ο καθαίρειν. ἣ τὸ μὲν *purgamenta, eum-*
 χρώμα μεταβαλεῖν οὐκ *que omnibus lava-*
 εἶχε, νοσῆν ἣ τῷ πόνεῖν *cris mundare tenta-*
 παρεσκιάσεν. *vit. Et colorem qui-*
dem transmutare
non potuit, morbum autem ex labore con-
traxit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
 μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς
 προσήλθον τὸ δῆλόν.

Fabula significat,
 manere naturas, ut
 à principio provene-
 runt.

ιδ'. ΟΡΝΙΣ ἢ ΧΕΛΙ-
ΔΩΝ.

FABULA XIV.
Gallina & Hirundo.

ΟΨΝΙΣ ὄφρα ἄ-
δρῆσα, Ἰπιμελῶς
ἐκθερμάνασα ἐξεκλά-
ψε. Χελιδῶν ἢ θρασα-
υρή αὐτῷ, ἔφη· ὦ
ματαία, τί ταῦτα τρέ-
φεις; ἄπερ αὐξηθέντα
ἀπὸ σῆ πρώτης ἔα δι-
κεῖν ἄρξε).

Gallina Serpentis
ova cūm inve-
nisset, diligenter calc-
facta exclusit. Hirun-
do autem quum eam
vidisset, O demens,
quid hæc nutris, in-
quit? quæ quū excre-
verint, à te prima in-
juriā auspicabuntur.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι

Fabula significat,

non

αἰθρίας οὗτος ἐστὶν ἡ πο-
νηρία, καὶ τὰ μέγιστα
διεργετῆται.

non mansuefieri pra-
vitatem, licet maxi-
mis afficiatur bene-
ficiis.

ἑ. ΛΕΩΝ καὶ ΟΝΟΣ
καὶ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΕΩΝ, καὶ ΟΝΟΣ, καὶ
Ἀλώπηξ, κτηνωτίαν
ποιησάμενοι, ἐξῆλθον
πρὸς ἄγρην. Πολλῆς ἐν
θήρας συλληφθείσης,
προσέταξεν ὁ Λέων τῷ
ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. ὁ ἧ
τρεῖς μερίδας ποιησά-

FABULA XV.

Leo, Asinus &
Vulpes.

LEO, & ASINUS, &
VULPES, initâ so-
cietate, ad venandum
egressi sunt. Multâ
igitur prædâ captâ,
mandavit Leo Asino,
illis ut divideret. At il-
le, tri-

μὲν ὁ ἐν τῷ ἴσῳ, ἐκ-
 λέξατο τὸν περὶ τὴν
 πέτο. Καὶ ὁ Λέων θυμω-
 θεὶς τὸ ὄνον κατέφαγε.
 εἶπε τῇ Ἀλώπεκι μερί-
 ζειν ἐκέλευσεν ὁ δὲ εἰς
 μίαν μερίδα πάντα ζω-
 ρώσασα ἑαυτῇ βραχύ-
 τι κατέλιπεν. Καὶ ὁ
 Λέων πρὸς αὐτὴν, τίς
 σε, ὦ βελτίστη, διαιρῆν
 ἔτως ἐδίδαξεν; ἡ δὲ
 εἶπε, τὸ ὄνον συμφο-
 ρά.

tribus partibus æ-
 qualiter factis, ut eli-
 gerent eos hortaba-
 tur. Tum Leo irâ per-
 citus, Asinum devo-
 ravit. Inde vulpi ut di-
 videret mandavit. Illa
 vero in partes omnia
 quum dividisset, sibi
 minimum quid reli-
 quit. Tum Leo ipsi,
 Quis te, ô optima, di-
 videre sic docuit? Il-
 la, Asini calamitas,
 inquit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
 ζωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς
 ἀνθρώποις τὰ τῆς πέρας
 δυστυχήματα.

Fabula significat,
 monita hominibus
 esse aliorum infor-
 tunia.

15'. ΛΕΩΝ ἢ ΑΡ-
ΚΤΟΣ.

Λέων καὶ Ἄρκτος
ὁμοῦ βενέβρω πει-
τυχόντες, πρὸ τούτου ἐμά-
χοντο. Δεινῶς ἐν ἑαυ-
τῶν ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς
ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ
σκοποδινιάσει, ἀπαιδή-
σαντες ἕκαστον. Ἀλώπηξ
ἢ κύκλω περιεῖσα, πε-
πρωκότας αὐτὸς ἰδῆσα, καὶ
τὸ βενέβρον ἐν τῷ μέσῳ
κείμενον, τούτου διὰ μέσον

FABULA XVI.

Leo & Ursus.

Leo & Ursus, si-
mul magnum na-
cti hinnulum, de eo
pugnabant. Malè igitur à se mutuò acce-
pti, adeò ut ex multa
pugna etiam vertigi-
ne corriperentur de-
fatigati jacebāt. Vul-
pes autē circumcir-
ca cursans, ubi pro-
stratos eos vidit, &
hin-

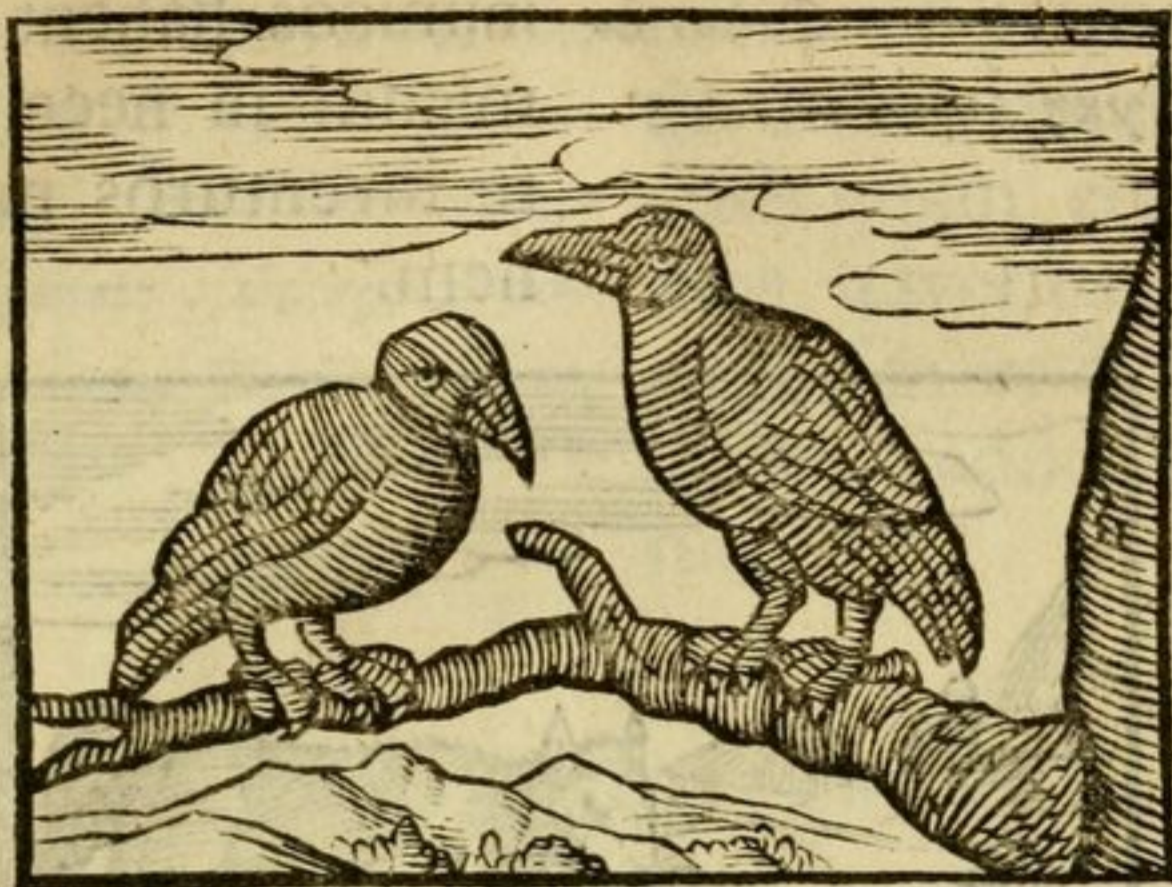
ἀμφὸν διαδραμῆσαι καὶ hinnulum in medio
 ἀρπάσαι, φεύγασα jacentem, hunc, cur-
 ᾗχετο. οἱ ᾗ βλέποντες fu per medium utri-
 μὲν αὐτῷ, μὴ διωάμε- usque concitato, ra-
 νοι δὲ ἀνασηῆναι, Δείλαιοι puit, fugâque abiit.
 ἡμεῖς, εἶπον, δι' ἀλώπεκα At illi cùm viderent
 ἔμοχθῆμεν. quidem ipsam, quia
 surgere autem non
 possent, Nos miseros, ajebant, qui Vulpi
 laboravimus!

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἄλλων κοπιῶντων, ἄλλοι
 κερδαίνουσιν.

Fabula significat,
 aliis laborantibus,
 alios lucrari.

ΙΖ'. ΚΟΡΑΞ.

ΚΟΡΑΞ νοσῶν ἔφη
 τῇ μητρὶ· Μητέρα,
 ὄχρα τῷ Θεῷ, καὶ μὴ
 θρήνη. Ἡ δὲ ὑπολα-
 βῆσα ἔφη· Τίς σε, ὦ
 τέκνον, τῶν Θεῶν ἐλεήσει;
 Ἴνῃ γὰρ κρέας ὑπὸ σὶ
 γε ὄκ' ἐκλάπη;

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
 εἰ πολλὰς ἐχθρὰς ἐν βίῳ

FABULA XVII.

CORVUS ægro-
 tans, ait matri;
 Mater, precare Deū,
 nec lamentare. Ea
 verò respondit, dixit-
 que, Quis Deorum,
 ô fili, miserebitur tui?
 cujus enim tu carnes
 non es furatus?

AFFABULATIO.

Fabula significat,
 qui in vita multos
 C inimi-

ἔχοντες, ἑδένα φίλον ἐν
ἀνάγκῃ εὐρήσασιν.

inimicos habent, a-
micum in necessita-
te inventuros nemi-
nem.

ἰή. ΑΛΩΠΗΞ καὶ
ΛΕΩΝ.

FABULA XVIII.
Vulpes & Leo.

Ἀλώπηξ μὴπω θεα-
σαμένη Λέοντα, ἐ-
πειδὴ κατὰ ἕνα τύχῃ
αὐτῇ συνώτησε, τὸ μὲν
πρῶτον ἔτις ἐφοβήθη,
ὡς μικρῶν ἢ ἀποθανεῖν.
ἔπειτα τὸ δεύτερον θεα-
σαμένη, ἐφοβήθη μὲν, ἔ-

VULPES quum
nunquam vidisset
Leonem; atque ei
casu quodam occur-
risset, primùm sic ti-
muit, ut fermè more-
retur. deinde quum
secundò vidisset, ti-
muit quidem, non
tamen

μὲν ὡς τὸ πρότερον. ἔκ
 τρίτῃ δὲ τῶν θεασα-
 μένων, ἕτως αὐτὸ κατε-
 θάρρησεν, ὡς καὶ προσ-
 ελθῆσαι, διαλεχθῆναι.
 tamen ut prius. ter-
 tiò autem quum vi-
 disseet ipsum, eos ani-
 mos adversus eum
 assumfit, ut & acce-
 deret, & colloquere-
 tur.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
 ἢ σωθήσεται, ἢ τὰ φοβε-
 ρὰ τῶν πραγμάτων δι-
 πέσειται ποιεῖ.

Fabula significat,
 consuetudine ea quæ
 terribilia sunt, acces-
 su facilia fieri.

ἰθ'. ΓΡΑΥΣ καὶ ΙΑ-
ΤΡΟΣ.

FABULA XIX.

Anus & Medicus.

Γυνὴ γρᾶῦς ἀλγῶσα
τῶν ὀφθαλμῶν, εἰς-
καλεῖται ἵνα τῷ ἰατρῶν
Ἰπὶ μισθῶ, συμφωνήσαι-
σα, ὡς εἰ μὴ θεραπεί-
σειεν αὐτῇ, τὸ ὁμολο-
γηθέντα μισθὸν αὐτῶ
δώσειν· εἰ ἢ μὴ, μηδὲν
δώσειν. Ἐνεχείρησε μὲν
οὖν ὁ ἰατρὸς τῇ θερα-
πείᾳ· καθ' ἡμέραν ἢ φοι-
τῶν ὡς πρὸ πρεσβύην,

Mulier Anus æ-
gra oculis, Me-
dicum quendam mer-
cede pactâ ad se vo-
cat, eâ lege, ut si cu-
raret se, pactam mer-
cedem ei daret; sin
autem minùs, nihil
daret. Aggressus est
igitur Medicus cu-
ram: quotidie verò
accedens ad vetulâ,
& oculos ei ungens,
quum

ἢ τὰς ὀφθαλμοὺς αὐτῆ
 χείων, ἐκείνης μηδαμῶς
 ἀναβλέπειν ἐχέσης πῶ
 ὄραν ἐκείνῳ ὑπὸ τῆ
 χείσματι, αὐτὸς ἐν τῇ
 τῶν τῆ οἰκίας σιδῶν ὑ-
 Φαιρέμεν ὁσημέραι,
 ἀπή. Ἡ μὲν ἐν Γραῦς
 τῆ ἐαυτῆς πείσειαν ἐώρα
 καθεκάστω ἐλαττωμέ-
 νῳ ἔπι ποσῆτον, ὡς ἢ
 τέλει παντάπασιν αὐτῆ
 θεραπείῃ μηδὲν ὑ-
 πολειφθῆναι. Τῆ ἢ ἰα-
 τρῆ τὰς συμφωνηθέντας
 μισθὸς αὐτῷ ἀπαι-
 τοῦται, ὡς καθαρῶς
 βλέπουσιν ἤδη. ἢ τὰς
 μάρτυρας ὄραγαγόν-
 ται, μάλλον μὲν ἐν, εἶ-
 πεν ἐκείνη, τανυῶ εἶδοι-
 ἐν βλέπω. Ἡνίκα μὲν
 γὰρ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐνό-
 σσω, πολλὰ τῆ ἐμῶν καὶ τῆ
 ἐμαυτῆς ἐβλεπον οἰκίας
 νυῶ δ' ὅτε με σὺ βλέπειν
 φῆς, εἶδοι ἐν ἐκείνων ὄρω.

quum ea nihil videre
 posset, quia unctâ e-
 rat, eâ ipsâ horâ ipse
 vas aliquod ex domo
 aufererat quotidie,
 ac sic abibat. Vetula
 igitur supellectilem
 suam singulis diebus
 minui adeò videbat,
 ut tandem omnino
 restitutæ nihil relin-
 queretur. At Medi-
 cus, quum jam pa-
 ctam ab ea pecuniam
 efflagitaret, ut quæ
 rectè jam videret, te-
 stesq; adduceret; Ni-
 hil certè, ait illa, nunc
 video. Nam quum o-
 culis laborabā, multa
 mea in mea videbam
 domo: nunc autem,
 quum me tu videre
 inquis, nihil omnino
 ex illis video.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πράξεις, λαοφάνεσι καθ' ἑαυτῶν τὸ ἔλεγχον ἴσχυαίωμι.

AFFABULATIO.

Fabula significat, pravos homines ex iis quæ agunt non videre se adversus sese argumentum afferre.

ἢ ΖΕΥΣ ἢ ΧΕΛΩΝΗ.

ΖΕΥΣ γάμος τελευτῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰσία. Μόνης ἢ τῆς Χελώνης ὑσερησίσης, Διαπορῶν πρὸ αἰτίαν τῆς ὑσερήσεως, ἐπωθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἴπυ τὸ δῆπνον εἰ παρεγγύετο.

FABULA XX.

Jupiter, & Testudo.

Jupiter nuptias celebrans, omnia animalia convivio accipiebat. Sola verò Testudine tardiùs adveniente, admirans causam tarditatis, rogavit

τῆς ἢ εἰπέσης, οἶκον
 φίλον, οἶκον ἄριστον,
 ἀγανακτήσας καὶ αὐ-
 τῆς, κατεδίκασε τὸ οἶκον
 βασιλεύσαντι πωρῆ φέρειν.
 iratus ipsi, eam, ut domum bajularet ac cir-
 cumferret, damnavit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
 πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων
 αἰρουῦνται μάλλον λιτῶς
 παρ' ἑαυτοῖς ζεῦν, ἢ παρ'
 ἄλλοις πολυτελῶς.

AFFABULATIO.

Fabula significat,
 plerisque hominum
 malle parcè potius
 apud se vivere, quàm
 apud alios lautè.

καὶ ἵππος καὶ
 ὄνος.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν

FABULA XXI.

Equus & Asinus.

HOMO quidam

C 4

Equum

Ἴππον καὶ ὄνον. ὁ δούρωντων ἦ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ Ἴππῳ· Ἄρσεν ἐκ τῆ ἐμεῖς βάρους, εἰ θέλεις εἶναί με σώων. ὁ ἦ ὄνος ἐπέειπεν. ὁ ἦ ὄνος πεσὼν, ἐκ τῆ κόπης ἐπελάττησε. Τῆ ἦ δεασσόντα πάντα Ἰπιθένι αὐτῷ, καὶ αὐτῷ τῆ ὄνος δορσάν, θρῆνων ὁ Ἴππος εἶβόα· Οἶ μοι τῷ παναθλίω, τί μοι σωέβη τῷ ταλαιπώρω; μή θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδὲ ἅπαντα βασίζω, καὶ τὸ δέρμα.

Quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia, & ipsam pellem, gesto.

Equum & Asinum habebat. Qui quum iter facerent in via, ait Equo Asinus, Tolle ex meo onere, si vis me esse salvum. quod illi non persuasit. Quum ergo cecidisset Asinus, ac præ labore obiisset, herusque ei omnia, atque etiam ipsam Asini imponeret pellem, lamentari Equus, ac clamare: Heu mihi miserrimo! quid mihi evênit misero?

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι
συγκοινωνῶντες, ἀμφο-
τεροὶ σωθήσονται ἐν
βίῳ.

Fabula significat,
si magni cum parvis
subsidium commune
ferant, utrosque ser-
vari in vita.

κβ'. ΚΛΕΠΤΑΙ ἢ
ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

FABULA XXII.
Fures & Gallus.

Κλέπται εἰς ἕνα εἰσ-
ελθόντες οἰκίαν, εἶ-
δέν εὖρον ὅτε μὴ ἄλεκ-
τρούνα, ἢ ἔστον λαβόντες
ἀπήγαγον. Ὁ ἢ μέλλων
ὑπὸ αὐτῶν θύεσθαι, ἐδέϊτο,

Fures in domum
quandam ingressi,
quum nihil invenis-
sent præter Gallum;
eo surrepto, abie-
runt. Quem quum
macta-

ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσω-
σι, λέγων, χρήσιμ^ο εἶ-
ναι τοῖς ἀνθρώποις, συ-
κτὸς αὐτὸς ὄππὶ τὰ ἔργα
ἐγείρων. οἱ ἣ ἔφησαν.
Ἄλλὰ διὰ τὸ σέ μᾶλ-
λον θύομεν· ἐκείνης γὰρ
ἐγείρων, κλέπειν ἡμᾶς
ὄν ἐᾶς.

maclaturi essent, ro-
gabat, ut se dimitte-
rent, utilem se esse
hominibus dicens,
quod noctu ad opera
eos excitaret. Qui
dixerunt, Atqui vel
propterea maclabe-
ris; quippe eos dum
excitas, furari nos
non finis.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθ^ο δηλοῖ, ὅτι
ταῦτα μάλιστα τοῖς πονη-
ροῖς ἐναντιῶται, ἢ τοῖς
χρηστοῖς ἐστὶν ἐυεργετή-
ματα.

Fabula significat,
ea maximè pravis
obesse, quæ bonis
profunt.

FABU-

κγ'.

FABULA XXIII.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ.

Viatores.

Δύο Ἰνῆς κτ' ταῦτὸν
 ὠδοιπόρου, ἢ φατέ-
 ρα πέλεκυ εὐρόντ',
 ἄτερ' ὁ μὴ εὐρὼν παρή-
 νει αὐτὸν, μὴ λέγειν, Εὐ-
 ρηκα, ἀλλ' Εὐρήκα μὲν.
 Μετὰ μικρὸν ἢ ἐπελθόν-
 των αὐτοῖς τῶν τ' πέλε-
 κυ ἀποβεβληκότων, ὁ
 ἔχων αὐτὸν διωκόμην,
 πρὸς τ' μὴ εὐρόντα σω-
 οδοιπόρον ἔλεγεν, Ἀπο-
 λώλα μὲν. ὁ δ' εἶπεν,

Duo quidam unà
 cōficiēbant iter.
 Quumque alter se-
 curim reperisset; al-
 ter qui non invene-
 rat, monēbat ipsum,
 ne diceret, Inveni,
 sed Invenimus. Verū
 paulò post, quum
 supervenirent qui a-
 miserant securim; at-
 que ab iis urgeretur

is

Ἄπόλωλα, λέγε, ὅτι is qui habebat, dixit
 Ἄπολώλαμν. ἢ γὰρ comiti itineris, qui
 ἢ ὅτε τὸ πέλεκυ εὔρες, eam non repererat,
 Εύρηκα ἔλεγεσ, ἔχ Εύ- Periiimus. Hic autem
 ρήκαμν. illi, Perii, inquit, dic,
 non Periiimus. etenim & tunc, quum secu-
 rim invenisti, Inveni dixisti, non Invenimus.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι Fabula significat,
 οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες qui non fuerunt par-
 τῆς ἀτυχημάτων, εἰς ἐν ticipes felicitatum,
 ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί neque in calamitati-
 εἰσι φίλοι. bus firmos esse ami-
 COS.

κδ'. ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ FABULA XXIV.
ἢ ΜΑΓΕΙΡΟΣ. Adolescentuli,

& Cocus.

Δύο Νεανίσκοι Μα-
γείρω παρεκάθλωρ.
ἢ δὴ ἔ Μαγείρως πείλει
τῶν οἰκείων ἔργων ἀχο-
λαμίς, ἄτερ τῶν τῶν
μέρ τῶν κρεῶν ὑφελό-
μωρ, εἰς τὸ πατέρα κα-
θῆκε κόλπον. Ἐπισρα-
φέν τῶν Μαγείρως,
ἢ τὸ κρέας ὀπιζητῶν,
ὁ μὲν εἰληφῶς ὤμνυε, μὴ
ἔχειν· ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰλη-

DUO adolescen-
tuli apud Co-
cum assidebant: eo-
que in aliquod do-
mesticum opus in-
tento, alter horum
partē quandam car-
nium subreptam, in
alterius demisit si-
num. Converso au-
tem Coco, ac quæ-
rente

Φέναι. Ὁ δὲ Μάγιστος *☉* αἰσώμενος *☉* πρὸς κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν· Ἀλλὰ καὶν ἐμὲ λάθητε, τὸν γὰρ Ἰππορκεῖμον Θεὸν ἔκταν λήσεσθε.

rente carnem; qui abstulerat, se non habere; qui autem habebat, non abstulisset, jurabat. Coquus verò, malignitate eorum probè perspectâ, Me quidem etsi, inquit, latueritis, pejeratum Deum non latebitis.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ. ΑΦΦΑΒΥΛΑΤΙΟ.

Ὁ μισθός *☉* δηλοῖ, ὅτι καὶν ἄνθρωπος Ἰππορκεῖντες λάθωμεν, ἀλλὰ τὸν γε Θεὸν ἔλῃσομεν.

Fabula significat, quod, licet homines pejerantes lateamus, Deum tamen non latebimus.

κέ. ΓΕΩΡΓΟΣ καὶ
ΠΑΙΔΕΣ ΑΥΤΟΥ.

ΓΕΩΡΓΟΣ ἰς μέλλων
καταλύειν τὸ βίον, καὶ
βελόμην τὰς ἐαυτῶ
παῖδας πείραν λαβεῖν
τῆ γεωργίας, προσκαλε-
σάμην αὐτῶς, ἔφη·
Παῖδες ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν
ἤδη τὸ βίον ὑπέξομι·
ὑμεῖς δ', ἅπερ ἐν τῇ ἀμ-
πέλω μοι κέκρυπται, ζη-
τήσαντες, εὐρήσετε πάν-
τα. Οἱ μὲν ἐν αἰηθέντες,

FABULA XXV.

Agricola, & filii
ipsius.

A GRICOLA qui-
dam vitâ excuf-
furus, volensque fi-
lios fuos periculum
facere de agricultu-
ra, vocatis ipsis, Filii
mei, ego jam è vita
discedo, inquit: vos
autem, si, quæ in vinca
à me occultata funt,
quæsieritis, invenietis
omnia.

θησαυρὸν ἐκεῖ πρὸ κατο-
ρωρύχθαι, πᾶσαν τὴν δὲ
ἀμπέλιν γλῶσσῃ τὴν
ἀποβίωσιν δὲ πατρὸς κα-
τέσκαψαν. Καὶ θησαυ-
ρῶ μὲν δὲ πείετυχον·
ἢ δὲ ἀμπελῶνα καλῶς
σκαφείσα, πολλαπλα-
σίονα τὸν καρπὸν ἀνέ-
δωκεν.

omnia. Illi igitur ra-
ti, thesaurum illic a-
licubi defossum esse,
omnē vineæ terram
post interitum patris
defoderunt. Ac the-
saurum quidem non
invenerunt: cæterum
vineæ pulcre fossa,
multiplicem fructum
reddidit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἡ κάματος θησαυρός
ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

Fabula significat,
laborem thesaurum
esse hominibus.

κς'. ΔΕΣΠΟΤΗΣ ἢ FABULA XXVI.
ΚΥΝΕΣ. Herus & Canes.

Α'ΝΗΡ τις ὑπὸ χει-
μῶν ἐν τῷ αὐτῷ
περασείῳ ἀποληφθεὶς,
πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα
κατέφαγε, εἶτα τὰς αἰ-
γας. Τῷ ἤ χειμῶν
ἐπιικαρτένιος, ἢ οὗτ' ἐρ-
γάτας βῆς σφάξας ἐθου-
νήσατο. οἱ ἢ κύνες ταῦ-
τα ἰδόντες, διελέχθη-
σαν πρὸς ἀλλήλους· φά-
γωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐν-
Uir quidam tem-
pestate in subur-
bio deprehensus suo,
primūm oves, hinc
capras comēdit. Tē-
pestate autem inva-
lescente, operarios
quoque boves jugu-
lavit ac comēdit.
Canes verò, id quum
vidissent, inter se
dixerunt: Fugiamus
D nos

πεύθεν. εἰ γὰρ τῷ ἔργατῶν
βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν
ὄκ' ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν
φείσεται;

nos hinc. Si enim
operariis bobus he-
rus noster non pe-
percit; nobis quo-
modo parcet?

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
τέττις μάλιττα φεύγει
καὶ φυλάττεσθαι χρὴ,
οἵτινες εἰδὲ τῶν οἰκείων
ἀπέχονται.

Fabula significat,
eos maximè fugere
& cavere oportere,
qui ne suis quidem
abstinent.

κζ'.

ΑΛΩΠΕΚΕΣ.

FABULA XXVII.

Vulpes.

ΑΛΩΠΗΞ ἔν πα-
 γίδι ληφθεῖσα, καὶ
 ἀποκοπέσης τῆς ἑσῆς
 δραδῶσα, ἀβίωτον ὑπὸ
 αἰχμῆς ἠγείτο τὸν
 βίον. Ἔγνω ἔν ἡ τὰς
 ἄλλας Ἀλώπεκας τῆτ'
 αὐτὸ νῆθετῆσαι, ὡς ἂν
 τῷ κρινῶ πάθῃ τὸ ἴδιον
 συγκαλύψεν αἰχμῆ.
 Καὶ δὴ πάσαις ἀθροίσαι-
 σαι, παρήνθ τὰς ἑσῆς

Vulpes laqueo
 capta, quum ab-
 scissâ caudâ evasisset,
 minimè vitalem præ
 pudore existimabat
 sibi vitam. Itaque &
 aliis Vulpibus hoc
 idem persuadere de-
 crevit: ut communi
 malo suum celaret
 dedecus. Convocatis
 ergo omnibus, illis

D 2

quo-

ἀποκόπειν, ὡς ὅκ' ἀπρε-
πές μόνον τῆς τὸ μέλ-
ῶν, ἀλλὰ καὶ πειπλὸν βάρ-
ρ' ἀποσηρταμύρον. Ἰ-
πολαβῆσαι δέ τις αὐτῶν,
εἶπεν· ὦ αὐτή, ἀλλ' εἰ
ἔσσι τῆς τοῦ προσέφερον,
ὅκ' ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνε-
βέλωες.

Heus tu, nisi hoc è re tua esset, nobis non suaderes, inquit.

quoque suadet cau-
das ut præcidant,
quòd non modò pa-
rum decorum hoc
membrum, sed & o-
nus supervacuum,
& appendix quædam
esset. Cui quædam
ex ipsis respondens,

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων
ἔτι δὲ εὐνοίαν τὰς πρὸς
τοὺς πέλας ποιουῦται
συμβουλίας, διὰ τὸ
αὐτοῖς συμφέρον.

Fabula significat,
pravos homines non
benevolentiam, quâ
prosequuntur alios,
sed ex utilitate sua,
consilium iis dare.

κη΄.

ΕΡΜΗΣ ἢ ΑΓΑΛ-
ΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

FABULA XXVIII.

Mercurius & Sta-
tuarius.

Ερμῆς, γῶνα βελό-
μην, ἐν τίνι τιμῇ
παρ' ἀνθρώποις ἐστίν, ἤ-
κεν εἰς Ἀγαματοποιῶν,
ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώ-
πῳ. καὶ θεασάμενος
ἄγαλμα Ἰδίου, ἠρώτα,
πόσῃ ἴσ' αὐτὸ πρῆσθαι
δυνάται. Τῷ δὲ εἰπόν-
τι, Δραχμῆς, γελά-
σας, Πόσῃ τὸ ἦρας;

Mercurius, scire
volens, quanti
apud homines esset,
assumptâ hominis for-
mâ, in domum Sta-
tuarii venit: visâque
statuâ Jovis, quan-
ti inscriberet, roga-
vit. Quumque re-
sponderetur, Drach-
ma, subrisit; & quan-

ἔφη. Εἰπὸντ' ἢ πλείον, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτῶ ἀγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς ἐπεὶ δὴ ἀγγελός ἐστι θεῶν, καὶ κερδοῦ, πολλὴ αὐτῶ πρὸς τοὺς ἀνθρώποις εἶναι τὸ λόγον, ἤρετο περὶ αὐτῶ. ὁ δὲ Ἄγαλματοποιός ἔφη· Ἐὰν τέσου ὠνήσῃ, καὶ τῶτον προσθήκῃ σοὶ δίδωμι.

ti autem Junonis? inquit. Quumque venditor dixisset, Pluris; suam quoque inspiciens statuam, arbitratu, quum nuncius Deorum fit, & lucri præses, maximam sui ab hominibus haberi rationem, de sua rogavit. Cui Statuarius, Hæc si emeris, hæc cæteris accedet.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος περὶ ἀνδρα κενόδοξον, ἐν ἔδειμιά παρ' ἄλλοις ὄντα ἡμῶ.

Fabula in hominem gloriosum; qui nullius apud alios est pretii.

κθ'. ΛΥΚΟΣ ἢ ΓΕ- FABULA XXIX.
ΡΑΝΟΣ. Lupus & Grus.

Λύκος λαιμῷ ὀσέον
ἐπεπήγῃ· ὃ ἢ Γερά-
νω μιᾶν παρέξειν εἶπεν,
εἰ τὸ κεφαλῶν αὐτῆς
ἐπιβαλῆσα, τὸ ὄστυν ἐκ
τῆς λαιμῆς αὐτῆς ἐκβά-
λοι. Ἡ ἢ ποῦτ' ἐκβα-
λῆσα, δολιχόδειρον ἔ-
σα, τὸ μιᾶν ἐπεζήτη.
Ὅστις γαλάσας, ἢ στυ-
ὀδόντας θήξας, Ἀρκεί-
σι μιᾶν ὅς, ἔφη, τῆτο ἢ

LUPUS gutturi
quum os infixum
haberet, mercedem
Grui præbiturum di-
xit, si, injecto capite,
os è gutture sibi edu-
xisset. Quod quum
illa, ut quæ longo es-
set collo, eduxisset,
mercedem flagitare
cœpit. Ille subri-
dens, dentesque exa-
cuens,

μόνον, ὅτι ἐκ λύκx σώ-
ματ^{ος} καὶ ὀδόντων ἐξῆ-
ρες κάραν σῶαν, καὶ μη-
δὲν παθοῦσαν.

cuens, Sufficiat tibi,
inquit, illa sola mer-
ces, quod ex ore Lu-
pi dentibusque sal-
vum caput & illæ-
sum exemisti.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθ^{ος} πρὸς ἄνδρας,
οἵτινες ἀπὸ κινδύου δια-
σωθέντες, τοῖς θεοῖς χά-
ριαι χάριτας ἀπονέμει χα-
ρίτας.

Fabula in homi-
nes, qui à periculo
servati, bene de se
meritis gratiam ejus-
modi persolvunt.

λ'.

ΑΛΙΕΥΣ.

Αλίως ἐν ἑνὶ ποτα-
 μῷ ἠλίθην. Δια-
 τείνας ἢ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ
 ῥεύμα πειλαθῶν ἐκατέ-
 ρωθεν, καλωδίῳ προσ-
 δήσας λίθον, τὸ ὕδωρ
 ἐτυπνεν, ὅπως οἱ ἰχθύες
 φέροντες, ἀποσταφυ-
 λάκτως τοῖς βρόχοις ἐμ-
 πέσωσι. Τῶν ἢ περὶ τὸ
 τόπον οἰκόντων ἕως θεα-
 σαίμεν τὸ ποιεῖντα,

FABULA XXX.

Piscator.

Piscator in fluvio
 quodam piscaba-
 tur: extensisque reti-
 bus, ac fluxu cōpre-
 henso utrimque, funi
 alligato lapide, aquā
 verberare cœpit: ut
 sic pisces incautè fu-
 gientes in retia inci-
 derent. Id quum qui-
 dam ex iis, qui circa

D 5

cum,

ἐμέμφετο, ὡς τὸ ποτα-
μὸν θολεῖντα, καὶ διειδὲς
ὑδωρ μὴ συγχωρεῖντα
πίνειν. Καὶ ὃς ἀπεκρί-
νατο· Ἄλλ' εἰ μὴ ἔτι ὁ
ποταμὸς ταρασσεται, ἐμὲ
δεήσει λιμωπιόντα ἀπο-
θανεῖν.

cum, facientem vi-
disset, expostulare
cum eo, quod flu-
vium turbaret, cla-
ramque aquam bibi
non sineret. qui re-
spondit. Atqui nisi
fluvius turbetur, mi-
hi fame moriendum
erit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγω-
γοὶ τότε μάλιστα ἐργά-
ζονται, ὅταν τὰς πατρι-
δας εἰς στάσιν πειράγω-
σιν.

Fabula significat,
civitatum præfides
tunc maximè sua a-
gere, quum eas in se-
ditionem inducunt.

λα'. ΛΥΚΟΣ καὶ
ΓΡΑΥΣ.

FABULA XXXI.

Lupus & Vetula.

Λύκος λιμώτων,
πεινῆς ζητῶν τρο-
φῆς. Γενόμενος ἰκασ-
ταίνα τόπον, ἤκουσε παιδίον
κλαίοντα, καὶ Γραῦς λε-
γούσης αὐτῷ· Παιῶσα ἔ-
κλαίειν. εἰ ἢ μὴ, τῆ
ῥα ταύτη ἐπιδώσω σε
τῷ λύκῳ. Οἰόμενος ἢ ὁ
λύκος, ὅτι ἀληθεῶς ἡ
Γραῦς, ἴσατο πολλὴν ἐκ-
δεχόμενος ῥῆσιν. Ὡς

Lupus esuriens, ci-
bum ut quæreret,
vagabatur. Quumq;
ad quendam perve-
nisset locum, puerum
plorantem, Anumq;
audivit quandam,
quæ illi diceret, Plo-
rare desine. sin mi-
nus, Lupo hac hora
te traditura sum. Ra-
tus igitur Lupus,
ferio

δι' ἐσπέρα κατέλαβεν, αἰκεία πάλιν τῷ Γραῖος κολακείας τὸ παιδίον, καὶ λεγέσης αὐτῷ· Ἐὰν ἔλθῃ ὁ Λύκος δεῦρο, φονεύσομαι, ὡς τέκνον, αὐτόν. Ταῦτα αἰκείας ὁ Λύκος, ἐπορεύετο, λέγων· Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλῃ, ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

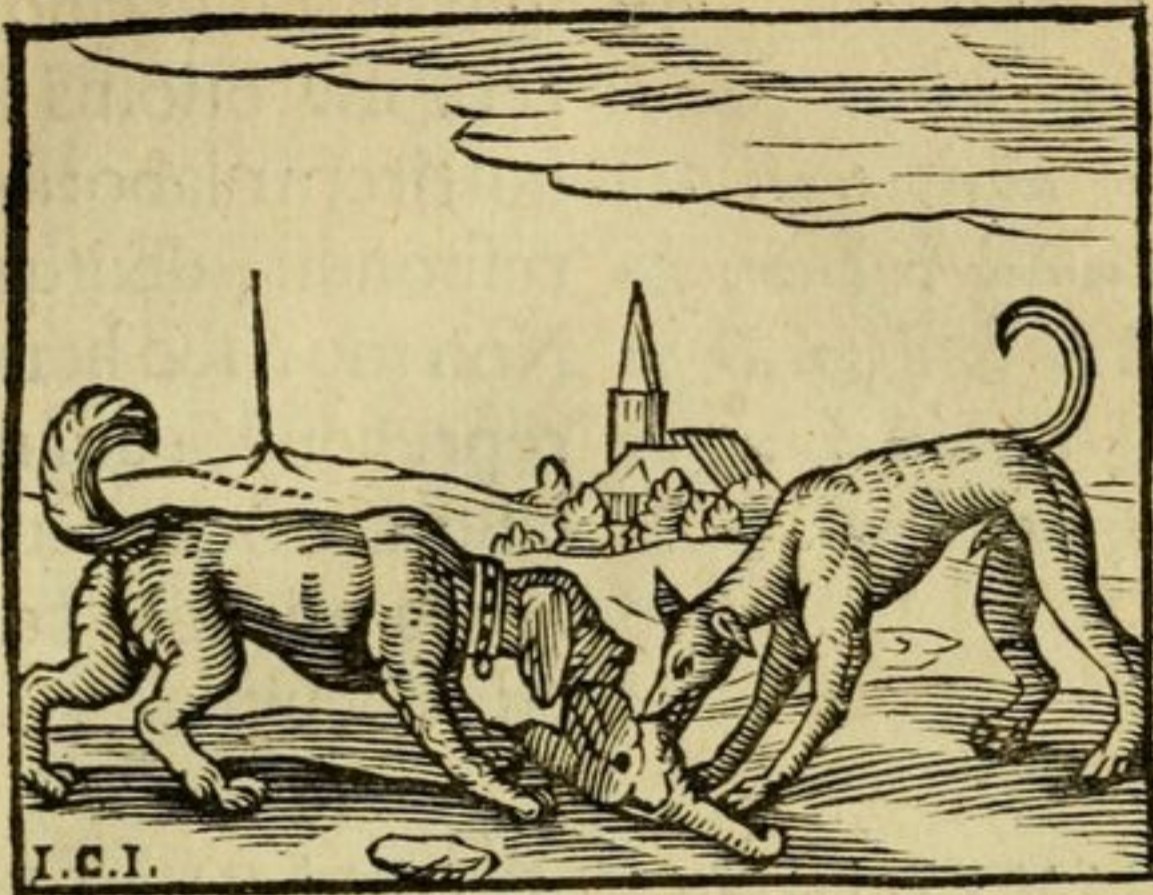
feriò loqui Aniculā, diu admodum ibi expectavit. Quumque eum ibi oppressisset vespera, rursus Annum blandientē puerulo, ac dicentem ei audit, Si venerit huc Lupus, interficiemus eum, fili. Quæ quum audisset, discessit Lupus, dixitque, In hac villa aliud dicunt, aliud faciunt (homines.)

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις ὡς ἔχουσιν ὅμοια.

Fabula in homines, quorum facta verbis non respondent.

λβ'.

ΚΥΝΕΣ.

FABULA XXXII.

Canes.

Ε'ΧΩΝ τις δύο κύ-
νας, τ' μὲν ἕτερον θη-
ρῶειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ
λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. Καί
δὴ εἴ ποτε ὁ θηρῶτικὸς
ἤρξαι, καὶ ὁ οἰκο-
ρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ
τῆς θοίνης. Ἀγανακτῶν-
τ' δὲ τ' θηρῶτικῶς,
καὶ κεῖνον ὀνειδίζοντ', εἴ-
γε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκά-
στω μοχθεῖ, ἐκείν' ὅ

Quidam duos cū
haberet Canes,
alterum venari, alte-
rum domum servare
docuit. Cæterum si
quando Venaticus
caperet aliquid, Do-
mesticus particeps
unà cum eo erat cœ-
næ. Id cum ægre fer-
ret Venaticus, illique
objiceret, quòd, cūm
ipse

μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτῷ
 τρέφεται πόνοις· ὑπο-
 λαβὼν αὐτὸς εἶπε· Μὴ
 ἐμὲ, ἀλλὰ τὸ δεσπότην
 μέμψα. ὅς ἔ' πονεῖν με
 ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνας
 ἀλλοτρίους ἐδίειν.

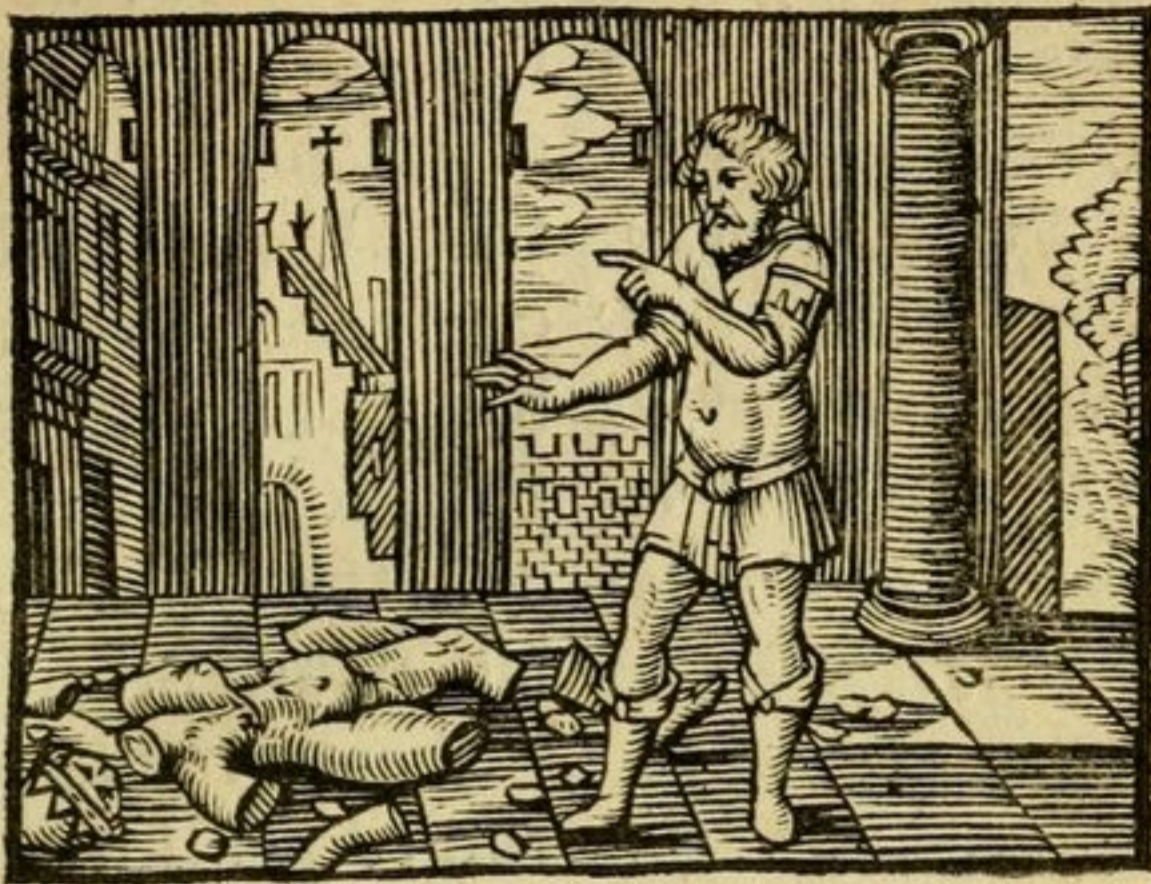
ipſe quotidie labora-
 ret, ille otioſus ſuis
 nutrireſur laboribus;
 reſpondit, dixitque:
 Non me, ſed herum
 reprehende; qui non
 laborare me, ſed la-
 bores alienos com-
 eſſe docuit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἴπι-
 στέμνοιο ἔ' μεμπτοί εἰſιν,
 ὅταν αὐτῶν οἱ γονεῖς ἔ-
 τως ἀγάγωſιν.

Fabula ſignificat,
 adoleſcentes, qui ni-
 hil ſciunt, haud eſ-
 ſe reprehendendos,
 quum eos ſic educa-
 verint parentes.

λγ'. ΑΝΘΡΩΠΟΣ FABULA XXXIII.
 ΚΑΤΑΘΡΑΥΣΑΣ Homo perfractor
 ΑΓΑΛΜΑ. statuæ.

Ανθρώπος τις ξύλι-
 νον ἔχων Θεόν, πέ-
 νης ὦν καθεκένεθε ἔ-
 ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. Ὡς
 ἐν ταῦτα ἔπρατε, καὶ
 εἰδὲν ἤτιον ἐν πενίᾳ διή-
 γει, θυμωθεὶς, ἄρας αὐ-
 τὸν τῶ σκελῶν, ἔρριψεν
 εἰς τὸ ἔδαφος. Προσ-
 κρούσας ἐν τῆς κεφα-
 λῆς, καὶ αὐτίκα κλα-
ΗΟΜΟ quidam,
 ligneum quum
 haberet Deum, &
 egeret, supplicabat,
 ut sibi benefaceret,
 Hæc igitur quum fa-
 ceret, neque minus
 in paupertate dege-
 ret, iratus, cruribus
 eum arripuit, ac pa-
 vimento illisit. Illiso
 igitur

θείσης, χρυσὸς ἔρριδυσεν
ὅτι πλεῖς. Ὅνπερ δὴ
συνάγων ὁ ἄνθρωπος,
ἐβόα: Στρεβλὸς ὑπάρ-
χεις, ὡς γε οἶμαι, ἢ ἀ-
γνώμων. Ἰμῶντά σε γὰρ
ἤκιστά με ὠφέλησας, τύ-
ψαντα δέ σε πολλοῖς κα-
λοῖς ἀμείβη.

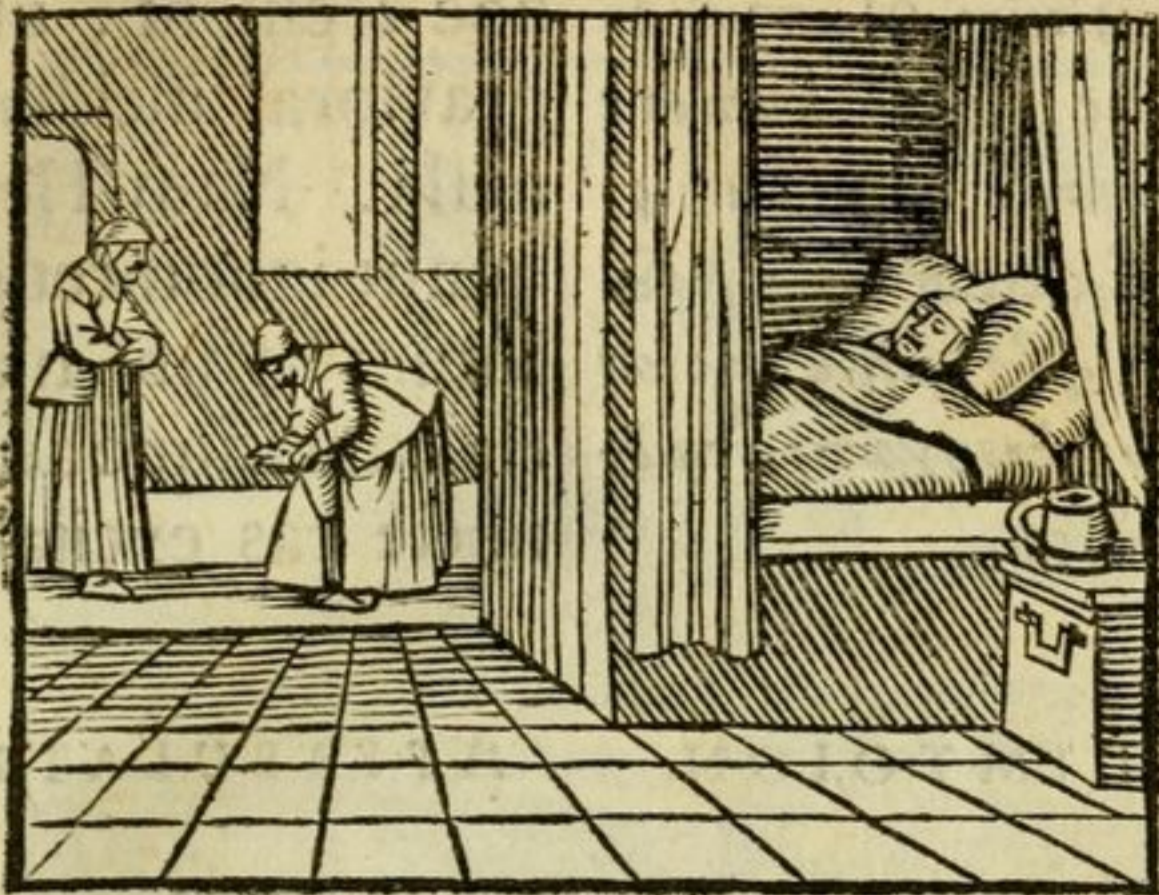
igitur capite, ac sta-
tim diffracto, auri
quàm plurimum ef-
fluxit. Quod ille dum
colligeret, exclama-
bat: Perversus es, ut
puto, & ingratus: qui
dum te colerem, ni-
hil mihi profuisti;
verberanti autē plu-
rima donasti bona.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὁ ὠφέληση Ἰμῶν πο-
νηρὸν ἄνθρωπον, τύπτων
ἢ αὐτὸν μᾶλλον ὠφέλη-
ση.

Fabula significat,
nullo commodo pra-
vum coli hominem;
qui majore verbere-
tur commodo.

λδ'. ΓΥΝΗ καὶ ΘΕ-
ΡΑΠΑΙΝΑΙ.

FABULA XXXIV.

Mulier & Ancillæ.

ΓΥΝΗ χῆρα Φίλερ-
γῶ, Θεραπαινίδας
ἔχουσα, ταύτας εἰώθη νυ-
κλὸς ἐγείρειν ὑπὲρ τὰ ἔργα,
πρὸς τὰς τῶ ἀλεκτρυό-
νων ᾠδὰς. Αἱ ἤ συνεχῶς
τῷ πόνῳ τάλαιπωρόμε-
ναι, ἔγνωσαν, δεῖν τὸ ὑπὲρ
τῆς οἰκίας ἀποκλεῖναι ἀ-
λεκτρυόνα, ὡς ἐκείνη
νύκτωρ ἐξαισάντῃ τὴν
Δέσποιναν. Συπέδη δὲ

Mulier vidua, la-
boriosa, Ancil-
las quum haberet,
nocte cum gallicinio
ad opus excitare eas
solebat. Quæ assiduo
defatigatæ labore,
domesticum mactare
gallum decreverunt;
ut qui noctu excita-
ret Heram. Evēnit
autem ipsis, quum

E

hoc

αὐταῖς τῶν δραπραξα-
 μύαις, χαλεπωτέροις
 ᾤπισσεν τοῖς δεινοῖς.
 Ἡ γὰρ Δεσπότις ἀγνοῶ-
 σα τὴν τῆς ἀλεκτρυόνων
 ὥραν, ἐννυχώτερον ταύ-
 τας ἀνίστη.

hoc fecissent, ut in
 graviora incidere
 mala. Nam Hera,
 quum ignoraret gal-
 lorum horam, matu-
 riùs multâque adhuc
 nocte eas excitabat.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
 πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ
 βλαβήματα κακῶν αἰ-
 τία γίνεται.

Fabula significat,
 plerisque hominibus
 confilia malorum
 causas esse.

ΛΕ΄. ΚΟΜΠΑΣΤΗΣ. FABULA XXXV.

Jactator.

Α'ΝΗΡ τις Διοδημή-
 σαις, εἶπε ἢ πάλιν
 πρὸς τ' ἑαυτῷ γλυῶ ἐ-
 πανελθὼν, ἀλλὰ τε πολ-
 λά ἐν Διαφόροις ἡνδρα-
 γαθηκένοι χώραις ἐκόμ-
 παζε, καὶ δὴ καὶ τῇ Ῥόδῳ
 πεπηδηκένοι πῆδημα,
 οἷον εἶδεις τ' ἐπ' αὐτῷ δυ-
 νατὸς ἀν εἶη πηδῆσαι.
 πρὸς τῷ ἢ καὶ μάρτυ-
 ραις τὰς ἐκεῖ παρόντας
 ἔλεγμα ἔχειν. Τῶν ἢ πα-

VIR quidam pere-
 grinatus, deinde
 in patriam reversus,
 cū alia multa di-
 versis viriliter gessis-
 se locis jactabat: tum
 Rhodi saltasse sal-
 tum, quem nullus
 ejus loci saltare po-
 tuisset. quin & testes,
 qui interfuissent, ha-
 bere se ajebat. Qui-

ρόντων τις ὑπολαβὼν, *dam autem ex iis,*
 ἔφη· ὦ ἔτθ, εἰ ἀληθεῖς *qui aderant, Heus tu,*
 τῆτ' ἔστιν, εἰδέν δεῖ σοι *respondit, si verum*
 μαρτύρων· ἰδὲ ῥόδθ, *hoc est, nihil tibi*
 ἰδὲ κὴ τὸ πήδημα. *opus testibus; En*
Rhodus, en saltus.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 εἰ μὴ πρόχειρος ἢ ἔ
 πράγματθ ἀπόδειξις
 ἢ, πᾶς λόγθ πειθός
 ἔστιν.

Fabula significat,
 nisi prompta rei de-
 monstratio fit, verba
 omnia vana & super-
 vacua esse.

λς'. ΚΑΚΟΠΡΑ-
ΓΜΩΝ.

FABULA XXXVI.

Malignus.

ΑΝΗΡ κακοπρά-
γματων εἰς τὸ ἐν Δελ-
φοῖς ἤκεν Ἀπόλλωνα,
πειράσασθαι τῶτον βυλό-
μυθον. Καὶ δὴ λαβὼν
εργασίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
τῶρον τῇ ἐσθῆτι σκεπά-
σας, ἔστη περὶ τρίποδον.
ἔβρισται, καὶ ἤρετο τὸ Θεόν,
λέγων· Ἀπόλλων, ὃ κατ'
χεῖρας φέρω, πότερον
ἔμπνευσεν ἐστίν, ἢ ἀπνευσεν; βυ-

VIR malignus ad
eum, qui Delphis
est, se contulit Apol-
linē; tentaturus eum
(scilicet.) Ergo com-
prehensio manu pas-
serculo, eoque veste
contecto, proximè
tripodem stetit; ro-
gavitque Deum, U-
trumne, Apollo, in-
quit, quod manu te-

E 3

neo,

λόμῳ, ὡς εἰ μὲν ἄ-
πνυεν εἶποι, ζῶν ἀναδεί-
ξαι τὸ σπυρίδιον. εἰ δὲ ἔμ-
πνυεν, ὅθεν ἀποπνίξας,
νεκρὸν ἐκείνο παρενεγ-
κεῖν. Ὁ δὲ γε θεὸς τὸ
κακότεχνον αὐτῷ γνῶς
Ἰπίνουσαν, εἶπεν· ὁπό-
τερον, ὧ ἔτῳ, βέλῃ
ποιῆσαι, ποιήσον. Παρά-
σοι κείτω γὰρ τῷ πρᾶ-
ξαι, ἢ τοὶ ζῶν, ὃ κα-
τέχεις, ἢ νεκρὸν ὑπο-
δείξαι.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὸ θεῖον ἀποδράλογισον
καὶ ἀλάθητον.

neo, vivum est, an
mortuum? ut, si mor-
tuum diceret, vivum
ostenderet passeru-
lum; si vivum, sta-
tim suffocatum, mor-
tuum produceret.
Verum Deus, mentis
ejus quum veritatem
perspiceret, Utrum,
heus tu, facere vis,
facito, inquit. Penes
te enim est facere il-
lud; sive vivum, quod
contines, sive mor-
tuum producere ve-
lis.

AFFABULATIO.

Fabula significat,
Numen neque deci-
pi posse, nec quic-
quam latere.

λζ'. ΠΑΙΣ ἢ ΜΗΤΗΡ. FABULA XXXVII.

Puer & Mater.

Παῖς ἐκ διδασκα-
λείας τῆς συμμαθη-
τῆς δέλιον κλέψας, ἤνεγ-
κε τῇ μητρὶ. Τῆς ὅ μὴ
Ἰπιπωληξάσης, μάλλον
μὲν ἐν ἀποδεξαμένης,
περοῖων τοῖς χρόνοις ἤρξα-
το ἢ τὰ μείζω κλέπειν.
Ἐπ' αὐτοφώρῳ δέ ποτε
ληφθεὶς, ἀπήγετο πλὴν
πρὸς θάνατον. Τῆς δὲ
μητρὸς ἐπομνήης ἢ ὀλο-
φυρομνήης, ἐκείνη τῆ

PUER in literario
ludo condiscipuli
furatus librum, ad
Matrem eum detu-
lit. Quæ quum non
corripuisset eum,
quin & libenter ad-
misisset; provec-
tus ætate & majora fura-
ri cœpit. In ipso au-
tem furto aliquando
deprehensus, recta

E 4

ad

δημίῳν ἐδέϊτο, βραχῆα
 Ἰναὶ τῆς Μητρὸς Διαλε-
 χθῶαι πρὸς τὸ ἔς. τῆς
 ἣ Ταχέως τῷ σώματι ἔ-
 Παιδὸς προσθείσης, ἐ-
 κείνῳ τὸ ἔς, τοῖς ὀδῶσι
 δακῶν, ἀφείλετο. τῆς ἣ
 Μητρὸς, καὶ τῶν ἄλλων
 κατηγορούντων, ὡς ἔ μόν-
 ον κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ
 εἰς τὴν Μητέρα ἠσέθη-
 κεν, ἐκείνῳ εἶπεν· Αὐτὴ
 γάρ μοι τὸ ἀπωλείας
 γέγονεν αἴτιον. Εἰ γάρ,
 ὅτε τὸ δέλτον ἐκεκλό-
 φειν, ἐπέπληξέ μοι,
 ὅσα ἂν μέγρι τῶν χω-
 ρήσας νῦν ἠγόμενον ἴπαι τὸ
 θάνατον.

enim, quum furatus librum essem, me cor-
 ripuisset, non huc usque processissem, nec
 ducerer ad mortem.

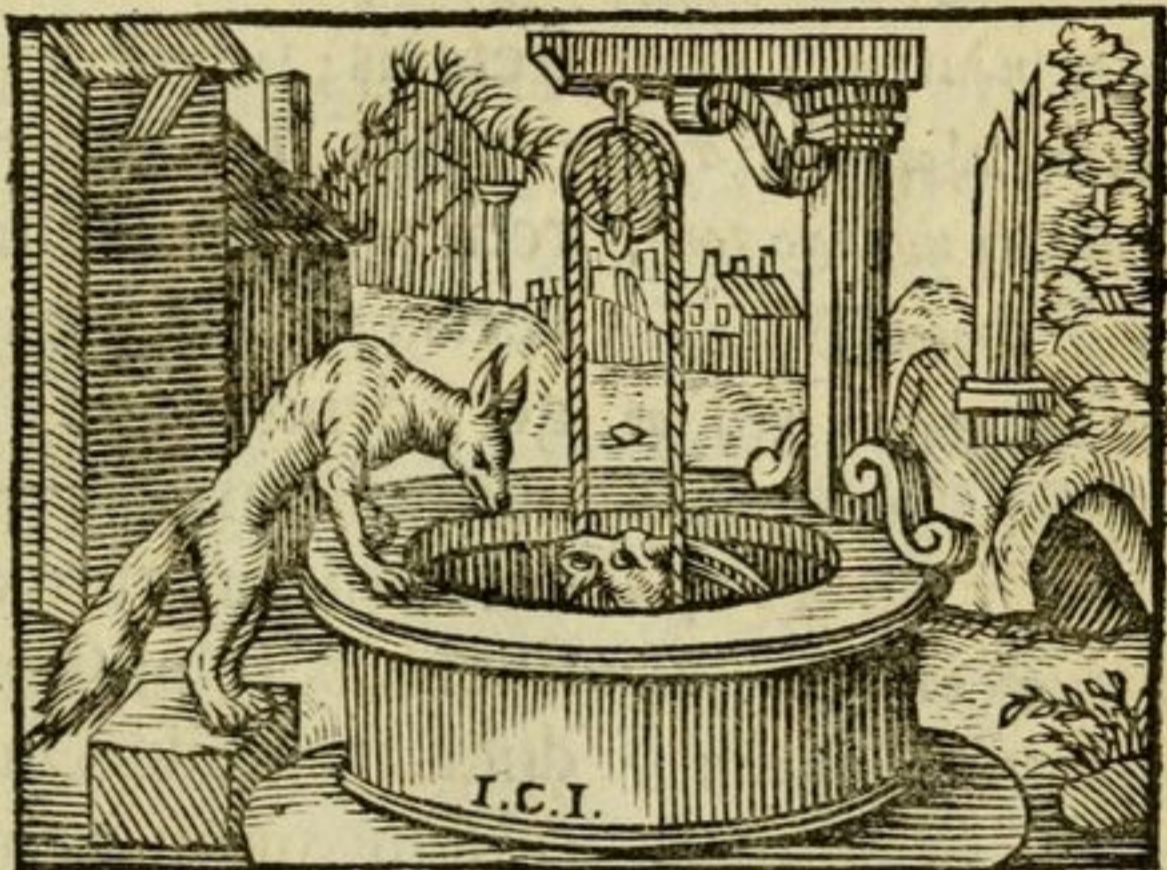
ad mortem deductus
 fuit. Ibi, sequente &
 lugente Matre, ille
 carnifices orare, que-
 dam in aurem Matri
 narrare sibi *ut lice-*
ret. Quæ quum il-
 lico ori filii se admo-
 visset, ille aurem,
 dentibus compre-
 hensam, morfu ab-
 tulit. Matre autem,
 aliisque eum accu-
 santibus, quòd non
 solum furatus, sed &
 in Matrem impius
 esset; ille, Hæc enim
 mihi calamitatis, in-
 quit, fuit causa. Si

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κω-
 λαζομένων ἴπὶ μείζον
 αὐξάνει τὰ κακά.

Fabula significat,
 eorum qui non in
 principio puniuntur,
 in majus augeri mala.

λη'. ΑΛΩΠΗΞ ἢ
 ΤΡΑΓΟΣ.

FABULA XXXVIII.

Vulpes & Hircus.

Ἀλώπηξ ἢ Τράγος
 διψῶντες, εἰς Φρέαρ
 κατέβησαν. Μετὰ ἧ ῥ
 πείν, ἔ Τράγος σκε-
 πτομένη πρὸς ἀνοδόν, ἢ
 Ἀλώπηξ ἔφη· Θάρσθ,

Vulpes & Hircus
 sitientes, in pu-
 teum descenderunt.
 Postquam autem bi-
 bissent, Hirco inda-
 gante, quomodo a-

E 5

scen-

χρήσιμόν ἢ ἢ εἰς πλὴν
 ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐ-
 πινενόηκα. Εἰ γὰρ ὄρθι-
 σταθεῖς, τὰς ἐμπροσθίας
 τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ
 προσερείσεις, ἢ τὰ κέ-
 ρατα ὁμοίως εἰς τὰς ἐμ-
 προσθεν κλινεῖς, ἀνα-
 δραμεῖσαι δὲ τῶν σῶν
 αὐτῆ νώτων ἢ κερμάτων,
 ἢ ἔξω τῶ φρέατος ἐκεί-
 θεν πηδήσαι, καὶ σε
 μετὰ τῶν ἀνασπάσω
 ἐντεῦθεν. Τῶ ἢ Τράγῳ
 πρὸς τῶν ἐποίμως ὑπη-
 ρετησαμένῳ, ἐκείνη τῶ
 φρέατος ἔτως ἐκπη-
 δήσαι, ἐσκήρτα πρὸς
 τὸ σῶμιον ἠδομένη. ὁ ἢ
 Τράγῳ αὐτὴν ἐμέμ-
 φερ, ὡς πρὸς βαίνουσα
 τὰς σωτήκας. Ἡ δ',
 Ἄλλ' εἰ ποσῶτας, εἶπε,
 φρένας ἐπέκτισσ, ὁπό-
 σαις ἐν τῷ πώγωνι τρί-
 χαις, ἢ πρὸς ἄλλον ἀν κα-

scenderet, Vulpes,
 Confide, inquit: utile
 aliquid, ac in utrius-
 que salutem excogi-
 tavi. Si enim erectus,
 pedibusque antero-
 ribus parieti innixus
 steteris; similiterque
 cornua in antero-
 rem partem inclina-
 veris; ipsa, ubi me ter-
 go cornibusque tuis
 insistens, expediero,
 extraque puteum ex-
 filiero, & te postea e-
 ducam exinde. Quod
 officiū quum prom-
 tē præstitisset Hir-
 cus; ac illa sic puteo
 exfiliisset, circum os
 putei cum voluptate
 exsultabat. Accusa-
 bat autem eam Hir-
 cus, quòd transgressa
 pactum esset. Ad
 quod illa, Si tot, in-
 quit,

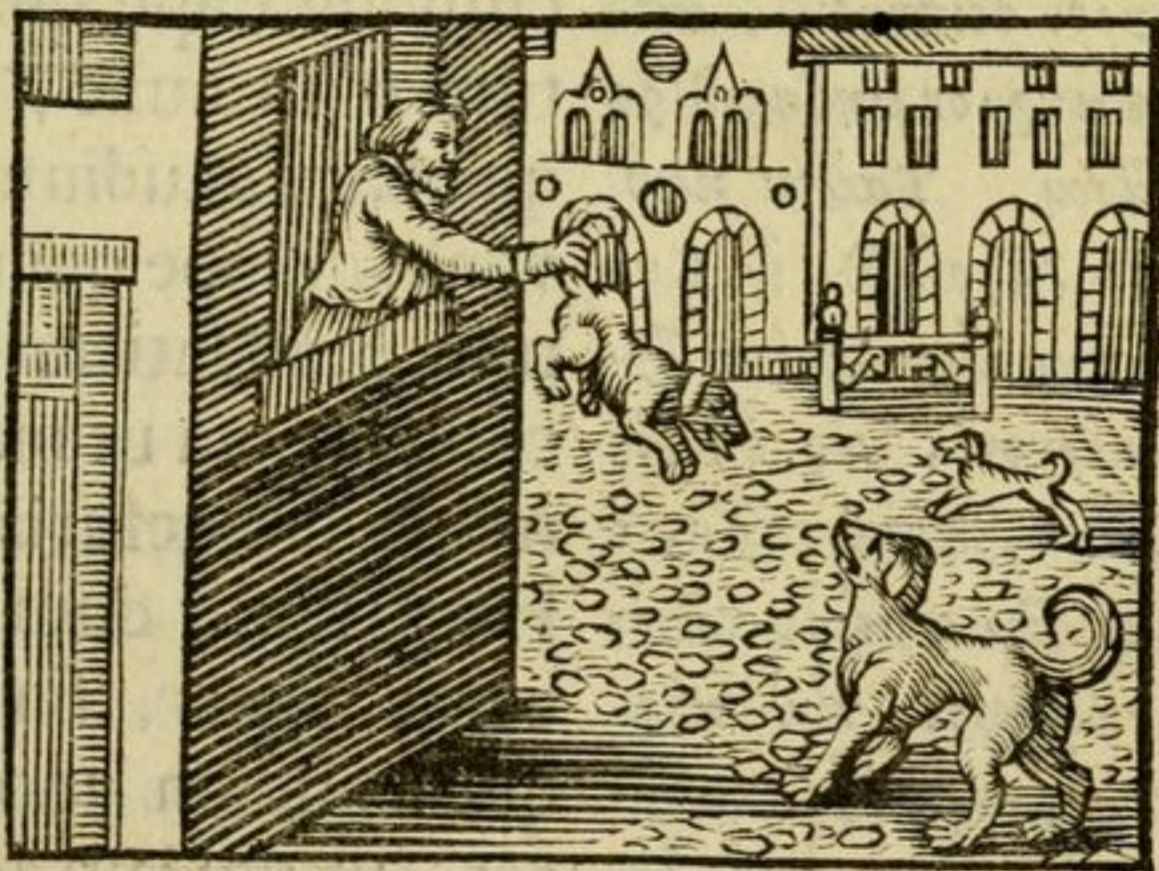
τέβης, πρὶν ἢ τὴν ἀνοδὸν
σκέψασθαι. quit, mentes, quot in
barba pilos posside-
res, non antè descendisses, quàm de ascensu
cogitasses.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτω καὶ τὸ φρόνιμον ἄν-
δρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη
τῶν πραγμάτων σκέπτε-
σθαι, εἴθ' ἔτως αὐτοῖς
ἐγχειρῆν.

Fabula significat,
prudentem virum
oportere prius fines
considerare rerum;
atque ita aggredi
ipsas.

λθ'. ΑΝΘΡΩΠΟΣ FABULA XXXIX.

καὶ ΚΥΩΝ.

Homo & Canis.

Ἀνθρώπος τις ἠτοί-
μασε δεῖπνον, ἐσιά-

Ἦ ΟΜΟ quidam
parabat cœnam,

acce-

σων ἕνα τῶν φίλων αὐτῶν
καὶ οἰκείων. ὁ ἦ κύων
αὐτῷ ἄλλον κυῖα ἐκά-
λε, λέγων· ὦ φίλε δεῖ-
ρο, σὺ δεῖπνησόν μοι. ὁ ἦ
προσελθὼν, χαίρων ἴσα-
το, βλέπων τὸ μέγα δεῖ-
πνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ·
Βαβαῖ, πόση μοι χαρὰ
ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη;
τραφήσομαι τε γὰρ, καὶ
εἰς κέρον δειπήσω, ὥσ-
τε με ἄνεμον μηδαμῆ γε
πεινάσω. Ταῦτα καθ'
ἑαυτὸν λέγων, ὁ ἦ κυ-
νὸς, καὶ ἅμα σείοντα
τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς
τῶν φίλων θάρρῳντα, ὁ
μάγειρος ὡς εἶδε τῷτον
ἔωδε καὶ κείσε τὴν κέρ-
κον πείσφροντα, κατα-
σχών τὰ σκέλη αὐτῷ, ἔρ-
ριψε ὡς ἀσχετῆμα ἔξω-
θεν τῆς θυρίδων. ὁ ἦ
καλιῶν, ἀπήρθε μέγας
κράζων. Τῶν ἕως ἦ κυ-

accepturus amicum
quendam suum &
familiarē. Cujus
Canis alium item in-
vitabat Canem: qui,
O amice, inquebat,
veni, unā mecum
cœna. Atque is ubi
accessisset, lætus, ma-
gnam illam spectans
cœnam, astabat; se-
cumque, Pape, quan-
tum mihi nunc, in-
quebat, gaudium e-
vênit! quippe qui nu-
triar, & ad satietatem
cœnabo, ita ut nullo
modo cras esuriam.
Hæc secum dum di-
ceret Canis, simul-
que caudam move-
ret, ut qui jam ami-
co fideret, cocus, ut
vidit ipsum huc at-
que illuc caudam vi-
brantem, arreptum

νῶν, ἢ καθ' ὁδὸν αὐτῶ
 σωαντώντων, ἐπηρώτα·
 Πῶς ἐδείπνησας, Φί-
 λῶ; ὁ ἣ πρὸς αὐτὸν
 ὑπολαβὼν ἔφη· Ἐκ τῆ
 πολλῆς πόσεως μεθύθεις
 ὑπὲρ κέρρον, εἰδὲ πλὴν
 ὁδὸν αὐτῶ, ὅθεν ἐξῆλ-
 θον, οἶδα.

cruribus, statim de
 fenestris dejecit. Qui
 quum decidisset, ma-
 gno cū clamore obi-
 bat. Cui quum Canis
 quidam in via occur-
 risset, Quomodo cœ-
 natus es, amice? in-
 quit. Qui respondit,
 Multo potu supra
 satietatem inebria-
 tus, ne ipsam quidem
 viam, unde ingressus
 sum, novi.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 εἰ δεῖ θαρρῆν τοῖς ἐξ ἀλ-
 λοτριῶν δὲ ποιεῖν ἐπαγ-
 γελλομένοις.

Fabula significat,
 non oportere confi-
 dere iis, qui ex alie-
 nis benefacere polli-
 centur.

μύ. ΞΥΛΕΥΟΜΕΝΟΣ,
ἢ ΕΡΜΗΣ.

FABULA XL.

Lignator & Mercurius.

ΞΥΛΕΥΟΜΕΝΟΣ τις πα-
ρὰ τῷ ποταμῷ τὸ οἰ-
κεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν.
Ἀμηχανῶν τοίνυν ἐδῆ
πρὸ ὄχθης καθίσας ὠ-
δύρετο. Ἐρμῆς ἰδὼν
τὴν αἰτίαν, ἢ οἰκτεῖρας
τὸν ἄνθρωπον, καταδύς
εἰς τὸν ποταμὸν, χρυ-
σῶν ἀνέλεγε πέλεκυν,
ἢ, εἰ δὲ τὸς ἐστὶν ὃν ἀπώ-
λεσεν, ἤρετο. Τῶν ἢ μὴ

LIGNATOR qui-
dam apud flu-
vium suam amisit se-
curim. Inops igitur
confilii, juxta ripam
sedebat, ac plorabat.
Mercurius autem,
intellectâ causâ, ac
miseratus hominem,
urinatus in fluvium,
auream sustulit secu-
rim,

τῶτον εἶναι φημένους, αὐ-
θις καταβάς δ' ἐγυρῶν ἀ-
νεχώμισε. Τῶ ἢ μηδὲ τῶ-
τον εἶναι τὸ οἰκεῖον εἰπόν-
τος, ἔκ τρίτης καταβάς
οἰκεῖνον τὸ οἰκεῖον ἀνή-
νευκε. Τῶ ἢ τῶτον ἀλη-
θῶς εἶναι τὸ ἀπολωλότα
φημένους, Ἑρμῆς ἀποδε-
ξάμενος αὐτὸν τὸ δικαιο-
σύνην, πάντας αὐτῷ ἔδω-
ρήσατο. Ὁ ἢ ἀδραγρόμε-
νος, πάντα τοῖς ἑταίροις
τὰ συμβάντα διεξελέλυ-
θεν. ὧν εἷς τις τὰ ἴσα
διαπράξατος ἐβόλευ-
σατο. καὶ ὡς τὸ ποταμὸν
ἐλθὼν, καὶ πρὸ οἰκείαν
ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφείς
εἰς τὸ ρεῦμα, κλαίων
ἐκάθητο. Ἐπιφανεῖς ἔν
ὁ Ἑρμῆς καὶ κείνῳ, καὶ τὸ
αἰτίαν μαθὼν τῷ θρῆνῶς,
καταβάς ὁμοίως χρυσὴν
ἀξίνην ἐξέλεγεκεν, καὶ
ἤρετο, εἰ ταύτῃ ἀπέβα-

rim, & an hæc esset
quam perdiderat, ro-
gavit. Illo negante,
iterum urinatus, ar-
genteam sustulit. Illo
neq; hæc esse suam
dicente, tertio uri-
natus, illam ipsam
(quam perdiderat,)
sustulit. Qui quum,
verè hæc esse, quæ
esset perdita, dixisset;
probatâ æquitate e-
jus, Mercurius o-
mnes ei donavit. Qui
simul ac ad socios
venisset, quæcunque
evenissent, exposuit.
Quorū unus eadem
facere decrevit: qui
ad fluvium se con-
tulit, suamque con-
sultò securim in pro-
fluentem demisit;
ploravitque eodem
modo, ac sedit. Ap-
paruit

λε. Τῷ δὲ σωὴ ἡδοιῆ, καὶ
 Ἄληθῶς ἡδ' ἐστὶ, Φήσασ-
 τῶ, μισήσας ὁ θεὸς
 τὸ πτωχὸν ἀναίδειαν, καὶ
 μόνον ἐκείνῳ κατέχευεν,
 ἀλλ' ἔδδ' ἡ οἰκείαν ἀπέ-
 δωκεν.

paruit igitur Mercurius & illi: causâque ob quam ploraret intellectâ, urinatus similiter, auream extulit securim; atque utrum hanc amisisset, rogavit. Qui quum vehementer gavisus, eam ipsam esse diceret; tantam averfatus impudentiam Deus, non modò illam servavit, sed ne propriam quidem reddidit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἔσον τοῖς δικαίοις τὸ
 θεῖον συναίρεθ', τοσῶτον
 τοῖς ἀδίκοις ἐναντιῆται.

Fabula significat, quantum justis auxiliatur, tantum injustis adversari Deum.

F I N I S.

L E.

L E C T O R I.

VT utrâque eloquentiâ juven-
 tus juxtâ, & quàm commodif-
 simè, exerceatur, curæ iis vel
 imprimis esse oportet, quibus ea est
 commissa. Socratis exemplo, qui, ut
 in Phædone exstat, ne sine exercitio
 poëtices vita excederet à Deo moni-
 tus; & monenti paruit, &, cùm Fa-
 bulas contexere non didicisset, ex
 Æsopo eas mutuavit. Ad quod exer-
 citium ut Avienus præeat, fabellas,
 quas (ut erat seculum) non infelici-
 ter interdum expressit, superioribus
 adjecimus. Ut juvenus, postquam
 prima dulcis & inaffectatæ sapientiæ
 ac linguæ Græcæ tirocinia, Æsopo
 debere didicit, carminis scribendi ar-
 gumentum ex eodem petat; ex A-
 vieno, sed cum cautione, modum.

T H E O D O S I O.

DUBITANTI mihi, Theodosi optime, quoniam
 literarum titulo nostri nominis memoriam manda-
 remus, fabularum textus occurrit, quòd in his urbanè
 concepta falsitas doceat, & non incumbat necessitas
 veritatis. Nam quis tecum de oratione, quis de poëma-
 te loqueretur? quum in utroque literarum genere & At-
 ticos Græcâ eruditione superes, & Latinitate Roma-
 nos? Hujus ergo materiæ ducem nobis Æsopum nove-
 ris, qui responso Delphici Apollinis monitus ridicula
 orsus est, ut legenda firmaret. Verùm has pro exemplo
 fabulas & Socrates divinis operibus indidit, & poë-
 mati suo Flaccus aptavit, quòd in se sub jocorum com-
 muniæ specie vitæ argumenta contineant, quas Græ-
 cis jambis Babrias repetens in duo volumina coarta-
 vit. Phædrus etiam partem aliquam quinque in libellos
 resolvit. De his ergo ad quadraginta & duas in unum
 redactas fabulas edidi, quas rudi Latinitate compositas
 elegis sum explicare conatus. Habes ergo opus, quo ani-
 mum oblectes, ingenium exerceas, sollicitudinem leves,
 totumque vivendi ordinem cautus agnoscas. Loqui ve-
 rò arbores, feras cum hominibus gemere, verbis certare
 volucres, animalia ridere fecimus; ut pro singulorum
 necessitatibus vel ab ipsis animis sententia proferatur.

ÆSOP I FABULÆ XLII.
ab AVIENO elegiaco carmine conscriptæ.

RUSTICA & LUPUS. I.

Rustica ploranti parvo juraverat olim,
 Ni taceat, rabido quod foret esca lupo.
 Credulus hanc vocem Lupus audiit, & ma-
 net ipsas

Pervigil ante fores, irrita vota gerens.
 Nam lassata puer nimix dat membra quieti:
 Spem quoque raptori sustulit inde fames.
 Hunc ubi sylvarum repetentem lustra suarū
 Jejunum conjux sensit adesse lupa:
 Cur, inquit, nullam defers de more rapinā,
 Languida consumtis sed trahis ora genis?
 Ne mireris, ait, deceptum fraude malignā
 Vix miserum vacuā delituisse fugā.

Nam quæ præda, rogo, quæ spes contingere
 posset,

Jurgia nutricis cū mihi verba darent?
 Hæc sibi dicta putet, seque hac sciat arte
 notari,

Fœmineam quisquis credidit esse fidem.

AQUILA & TESTUDO. 2.

Pennatis avibus quondā testudo locuta est,
 Si quis eam volucrem constituisset humi,

Protinus è rubris conchas proferret arenis,
 Queis pretium nitido cortice bacca daret;
 Indignans sibimet, tardo quod sedula gressu
 Nil ageret toto perficeretque die.

Ast ubi promissis aquilam fallacibus implet;
 Experta est similem perfida lingua fidem.
 Et male mercatis dū quæris sydera pennis,
 Occidit infelix alitis ungue fero.

Tum quoque sublimis quum jam morere-
 tur in auris,

Ingemuit votis hæc licuisse suis. (tis,
 Nam dedit exosæ posthæc documenta quic-
 Non sine supremo magna labore peti.
 Sic quicumq; novâ sublatus laude tumescit,
 Dat meritò pœnas dum meliora petit.

C A N C R I.

3.

Curva retrocedens quum fert vestigia can-
 cer,

Hispidæ saxosis terga relisit aquis. (gressu
 Hunc genitrix facili dum vult procedere

Talibus alloquiis præmonuisse, ferunt:
 Ne tibi transverso placeant hæc devia, nate,
 Rursus in obliquos neu velis ire pedes.

Sed nisi contenta ferens vestigia recto

Innocuos pronò tramite siste gradus.

Cui natus, faciam si me præcesseris, inquit,
 Recta-

Rectaq; monstrantem certior ipse sequar.
 Nam stultum nimis est cum tu pravissima
 Alterius censor ut vitiosa notes. (tentes

B O R E A S & S O L. 4.

Immitis Boreas, placidusque ad sidera Phœ-
 bus,

Jurgia cum magno conseruere Jove:
 Quis prior inceptum peragat (mediumque
 per orbem

Carpebat solitum fortè viator iter:)
 Convenit hanc potius liti præfigere causam,
 Pallia nudato decutienda viro.

Protinus impulsus ventis circūtonat æther,
 Et gelidus nimias depluit imber aquas.

Ille magis duplicē lateri circumdat amictū,
 Turbida summos quo trahit aura sinus.
 Sed tenues radios paulatim increfcere
 Phœbus

Jusserat, ut nimio surgeret igne jubar,
 Donec lassâ volens requiescere mēbra via-
 Sepositâ fessus veste sederet humi. (tor,
 Tunc victor docuit præsentia numina Titā,
 Nullum præmissis vincere posse minis.

R U S T I C U S & A S I N U S. 5.

Metiri se quemque decet, propriisq; juvari
 Laudibus, alterius nec bona ferre sibi.

Ne detracta gravē faciant miracula risum;
 Cœperit in solis quum remanere malis.

Exuvias a finis defuncti fortè leonis

Repperit, & spoliis induit ora novis.

Aptavitq; suis incongrua tegmina membris:

Et miserum tanto pressit honore caput.

Ast ubi terribilis animo circumstetit horror,

Pigraque præsumtus venit in ossa vigor,

Mitibus ille feris communia pabula calcans

Turbabat pavidas per sua rura boves.

Rusticus hunc magna postquam deprendit
 ab aure,

Correptum vinclis verberibusque domat.

Et simul abstracto denudans corpora tergo,

Increpat his miserum vocibus ille pecus:

Forfitan ignotos mutato tegmine fallas,

At mihi, qui quondam, semper asellus eris.

RANA & VULPES. 6.

Edita gurgitibus olimq; immersa profundo,

Et luteis tantùm semper amica vadis,

Ad superos colles herbosaque prata recur-
 rens,

Mulcebat miseras turgida Rana feras.

Callida ceu posset gravibus succurrere
 morbis,

Et vitam ingenio continuare suo:

Nec

Nec se Pæonio jactat cessura magistro ,
 Quamvis perpetuos curet in orbe Deos .
 Tunc Vulpes, pecudū ridens astuta quietē ,
 Verborum vacuam prodidit esse fidem .
 Hæc dabit ægrotis , inquit , medicamina
 membris ,
 Pallida cæruleus cui notat ora color ?

C A N I S .

7.

Fortè canis quōdā nullis latratibus horrens,
 Nec patulis primūm rictibus ora trahens,
 Mollia sed pavidæ summittens verbera cau-
 dæ ,
 Concitus audaci vulnera dente dabat.
 Hunc dominus , ne quem probitas simulata
 lateret ,
 Jusserat in rabido gutture ferre nolam.
 Faucibus innexis crepitantia subligat æra ,
 Quæ facili metu signa cavenda darent .
 Hæc tamen ille sibi credebat præmia ferri ,
 Et similem turbam despiciebat ovans .
 Tunc insultantem senior de plebe superbum
 Aggreditur tali singula voce monens :
 Infelix, quæ tanta rapit dementia sensum ,
 Munera pro meritis si cupis ista dari !
 Non hoc virtutis decus ostentatur in ære ,
 Nequitiaæ testem sed geris inde sonum .

C A M E L U S.

8.

Contentum propriis sapientē vivere rebus,
 Nec cupere alterius fabula nostra monet:
 Indignata citò ne stet fortuna recurſu,
 Atque eadem minuat quā dedit antè rotâ.
 Corporis immēſi fertur pecus iſſe per auras,
 Et magnum precibus ſollicitaſſe Jovem:
 Turpe nimis cunctis irridendumque videri,
 Inſignes geminis cornibus ire boves,
 Et ſolum nullâ munitum parte camelum,
 Objectum cunctis expoſitumque feris.
 Jupiter arridens, poſtquam ſperata negavit,
 Inſuper & magnæ ſuſtulit auris onus;
 Vive minor merito, cui fors non ſufficit, in-
 quit,

Et tua perpetuum, livide, damna geme.

V I A T O R E S.

9.

Montibus ignotus curviſq; in vallibus arctū
 Cum ſocio quidam ſuſcipiebat iter.
 Securi ut quodcumq; malū fortuna tuliffet,
 Robore collato poſſet uterque pati. (tur,
 Dumq; per inceptum vario ſermone ferun-
 In mediam præceps convenit urſa viam.
 Horū alter facili cōprendens robora curſu,
 In viridi trepidum fronde pependit onus:
 Ille trahens nullo jacuit veſtigia grefſu,

Exani-

Exanimem fingens, corpore lapsus humi.
 Continuo prædã cupiens fera sæva cucurrit,
 Et miserũ curvis unguibus antè levat: (re,
 Verùm ubi concreto riguerunt mēbra timo-
 (Nam solitus mentis liquerat ossa calor,)
 Planè olidum credens, quamvis jejuna, cada-
 Deserit, & lustris conditur ursa suis. (ver,
 Sed quũ securi paulatim in verba redissent,
 Liberior justo, qui fuit antè fugax;
 Dic fodes quidnam trepido tibi rettulit ursa:
 (Nam secreta diu multa que verba dedit.)
 Magna quidem monuit, tamen hæc quoque
 maxima jussit,

Quæ misero semper sunt facienda mihi:
 Ne facilè alterius repetas consortia, dixit,
 Rursus ab infana ne capiare fera.

E Q U E S .

10.

Calvus eques capitis solitus religare capil-
 los,
 Atque alias nudo vertice ferre comas,
 Ad campũ nitidis venit conspectus in armis,
 Et facilem frenis flectere cœpit equum.
 Hujus ab adverfo Boreæ spiramina perflant
 Ridiculum populo conspiciente caput:
 Nam mox dejecto nituit frons nuda galero,
 Discolor appositâ quæ fuit antè comâ.

Ille sagax tantis quod risus millibus esset,
 Distulit admotâ calliditate jocum:
 Quid mirû referens positos fugisse capillos,
 Quem prius æquævæ deseruere comæ?

O L L A.

II.

Eripiens geminas ripis cedentibus ollas,
 Infanis pariter flumen agebat aquis:
 Sed diversa duas ars & natura creavit,
 Ære prior fusa est, altera ficta luto. (tus,
 Dispar erat fragili & solido concordia mo-
 Incertumque vagus amnis habebat iter.
 Ne tamen elisam confringeret ærea testam,
 Jurabat solitam longiùs ire viam. (rent,
 Illa timens ne quid levibus graviora nocce-
 Et quia nulla brevi est cum meliore fides,
 Quamvis securam verbis me feceris, inquit,
 Non timor ex animo decutiendus erit.
 Nam me sive tibi, seu te mihi conferat unda,
 Semper ero ambobus subdita sola malis.

R U S T I C U S.

I 2.

Rusticus impresso molitus vomere terram,
 Thesaurum sulcis profiluisse videt.
 Mox indigna animo properante reliquit
 aratra,
 Semina compellens ad meliora boves.
 Continuò supplex Telluris construit aras,
 Quæ

Quæ sibi depositas sponte dedisset opes.
 Hunc Fortuna novis gaudentem provida
 rebus (lens,
 Admonet, immunem se quoque ture do-
 Nunc inventa meis non prodis munera
 templis,

Atque alios mavis participare Deos.
 Sed quum subrepto fueris tristissimus auro,
 Me primam lacrymis sollicitabis inops.

T A U R U S & H I R C U S. 13
 Immensum Taurus fugeret quum fortè
 Leonem,

Tutaque desertis quæreret antra viis,
 Speluncam reperit, quam tunc hirsutus ha-
 bebat,

Cyniphii ductor qui gregis esse solet.
 Post ubi summissâ meditantem irrumpere
 fronte

Obvius obliquo terruit ore caper;
 Tristis abit;longaque fugax de valle loquu-
 tus,

(Nam timor expulsus jurgia ferre vetat,)
 Non te demissis fetosum, putide, barbibus,
 Illum qui superest consequiturque tremo.
 Nam si discedat, nosces, stultissime, quantum
 Discrepet à tauri viribus hircus olens.

S I M I A.

I 4.

Jupiter in toto quondam quæsierat orbe,
 Munera natorum qui meliora daret :
 Certatim ad Regem currit genus omne fe-
 rarum ,

Permixtumque homini cogitur ire pecus.
 Sed nec squamigeri defunt ad jurgia pisces ,
 Et quidquid volucrum purior aura vehit :
 Inter quos trepidæ ducebant pignora ma-
 Judicio tanti discutienda Dei. (tres,
 Tunc brevis informem traheret quum si-
 mia natum ,

Ipsam etiã in risum compulit illa Jovem :
 Hanc tamen ante alias rumpit turpissima
 vocem ,

Dum genitrix crimen sic abolere cupit :
 Jupiter hoc norit maneat victoria si quem ,
 Judicio superest omnibus iste meo.

G R U S & P A V O. I 5.

Threiciam volucrem fertur Junonius ales
 Communi sociam continuasse cibo.
 Namq; inter varias fuerat discordia formas,
 Magnaque de facili jurgia lite trahunt :
 Quod sibi multimodo fulgerent membra
 decore ,

Cæruleam facerent livida terga gruem.

Et

Et simul erectæ circumdans tegmina caudæ
 Sparferat arcanum rursus in astra jubar.
 Illa licet nullo pennarum certet honore,
 His tamen insultans vocibus usa fuit :
 Quāvis innumerus plumas variaverit ordo,
 Mersus humi semper florida terga geris.
 Ast ego deformis sublimis in aëra pennâ
 Proxima sideribus numinibusque feror.

QUERCUS, CALAMI. 16.

Montibus è summis radicitus eruta quercus
 Decidit infani turbine victa noti.

Quam tumidis subter decurrens alveus un-
 dis

Suscipit, & fluvio præcipitante rapit.

Verùm ubi diversis impellitur ardua ripis,

In fragiles calamos grande refedit onus.

Tunc sic exiguo connectens cæspite ramos,

Miratur liquidis quod stet arundo vadis.

Se quoque tam vasto necdum consistere
 trunco,

Ast illam tenui cortice ferre minas.

Stridula mox blando respondens canna fu-
 furro,

Seque magis tutam debilitate docens :

Tu rabidos, inquit, ventos, sævasq; procellas

Despicias, & totis viribus acta ruis.

Ast

Ast ego surgentes paulatim demoror au-
stros,

Et quamvis levibus provida cedo notis.

In tua præruptus offendit robora nimbus,

Motibus aura meis ludificata perit. (Itra,

Hæc nos dicta monent, magnis obsistere fru-

Paulatimque truces exsuperare minas.

V E N A T O R & T I G R I S. 17.

Venator jaculis haud irrita vulnera torquēs

Turbabat rapidas per sua lustra ferās.

Tū pavidis audax cupiens succurrere Tigris

Verbere commotas jussit adesse minas.

Ille tamen solito contorquens tela lacerto,

Nunc tibi qualis eram, nuncius iste refert.

Et simul emissum transegit vulnera ferrum,

Perstrinxitque citos hasta cruenta pedes.

Mollitur adfixum traheret quū saucia telū,

A trepida fertur vulpe retenta diu. (ret,

Dum quisnā ille foret, qui talia vulnera fer-

Aut ubinam jaculum delituisset agens;

Illa gemens, fractoque loqui vix murmure

cœpit,

(Nam solitas voces ira dolorque rapit:)

Nulla quidem medio convenit in aggere

forma,

Quæque oculis obsit non repetenda meis;

Sed

Sed cruor & validis in nos directâ lacertis
Ostendunt aliquem tela fuisse virum .

ARMENTA & LEO. 18.

Quatuor immensis quondam per prata ju-
vencis

Fertur amicitia tanta fuisse fides ,
Ut simul emissos nullus divelleret error ,
Rursus & è pastu turba rediret amans.
Hos quoq; collatis inter se cornibus, ingens
Dicitur in sylvis pertimuisse Leo.
Dum metus oblatam prohibet tentare rapi-
nam ,

Et conjuratos horret adire boves.
Sed quamvis audax factisq; immanior esset,
Taurorum solus viribus impar erat.
Protinus aggreditur pravis insistere verbis
Collisum cupiens dissociare pecus.
Et postquam dictis animos disjuxit acerbis,
Invasit miserum diripuitque gregem.
Tum quidam ex illis; vitam servare quietam
Qui cupiet, nostrâ discere morte potest.
Neve citò admotas verbis fallacibus aureis
Impleat , aut veterem deferat antè fidem.

DUMUS & ABIES. 19.

Horrentes dumos abies pulcerrima risit ,
Quum facerent formæ jurgia magna suæ.

In-

Indignum referens cunctis certamē haberi,
 Quod meritis nullus se fociaret honor :

Nam mihi deductū surgens in nubila corpus
 Verticis erectas tollit in astra comas, (tur,
 Puppibus & patulis media cum sede locan-
 In me suspensos explicat aura sinus.

At tibi deformem quòd dant spineta figurā,
 Despectum cuncti præteriere viri. (ris,
 Ille refert, nunc læta quidem bona sola fate-
 Et nostris fruere imperiosa malis.

Sed quum pulcra minax succidet membra
 securis,

Quàm velles spinas tunc habuisse meas !

PISCATOR & PISCIS. 20.

Piscator solitus prædam suspendere setâ ,

Exigui piscis vile trahebat onus. (auras,
 Sed postquam superas captum perduxit ad
 Atque avido fixum vulnus ab ore tulit :

Parce precor supplex , lacrymis affatur ob-
 ortis, (res?

Nam quanta ex nostro corpore damna fe-
 Nunc me saxosis genitrix fecunda sub antris
 Fudit, & in propriis ludere jussit aquis.

Tolle minas, tenerumque tuis sine crescere
 mensis,

Hæc tibi me rursus littoris unda dabit :

Pro-

Protinus immensi depastus cærula ponti
 Pinguior ad calamū sponte recurro tuum.
 Ille nefas captū referens absolvere piscem,
 Difficiles queritur casibus esse vices.
 Nam miserum est, inquit, præsentem amit-
 tere prædam,
 Stultius & rursus vota futura sequi.

R U S T I C U S & A V I S. 21.

Parvula progeniem terræ mandaverat ales,
 Quâ stabat viridi cæspite flava seges: (mo,
 Rusticus hanc fragili cupiens decerpere cul-
 Vicinam supplex fortè petebat opem.
 Sed vox implumes turbavit credula nidos.
 Suaferat & laribus continuare fugā. (ter:
 Cautior hos remcās prohiberet discere ma-
 Nam quid ab externis perficietur? ait.
 Ille iterum caris operam mandavit amicis.
 At genitrix rursus tutior inde manet.

Sed postquam curvas dominum compren-
 dere falces,

Frugibus & totam sensit adesse manum;
 Nunc, ait, ô miseri dilecta relinquite rura,
 Quum spem de propriis viribus ille petit.

I N V I D U S & C U P I D U S. 22.

Jupiter ambiguas hominum perdiscere
 mentes

Ad terras Phœbum misit ab arce poli.
 Tunc duo diversis poscebant numina votis :
 Namque alter cupidus ; invidus alter erat.
 His sese mediū Titan, scrutatus utrumque,
 Obtulit , & precibus ut peteretur ait ;
 Præstandi facilis : nam quæ speraverit unus,
 Protinus hæc alter congeminata feret.
 Sed cui longa jecur nequeat fatiare cupido,
 Distulit admotas in nova damna preces ,
 Spem sibi confidens alieno crescere voto ,
 Seque ratus solum munera ferre duo.
 Ille ubi captantem sociū sua præmia vidit ,
 Supplicium proprii corporis optat, ovans.
 Nā petit extinctus ut lumine degeret uno,
 Alter ut hoc duplicans vivat utroq; carens.
 Tunc fortem sapiens humanā risit Apollo,
 Invidiæque malum rettulit ipse Jovi :
 Quæ dum proventis aliorum gaudet iniquis,
 Lætior infœlix , sed sua damna, cupit.

S T A T U A R I U S .

23.

Venditor insignem referens de marmore
 Bacchum ,

Expositum pretio fecerat esse Deum.

Nobilis hunc quidam funesta in sede sepul-
 cri

Mercari cupiens compositurus erat :

Alter

Alter adoratis ut ferret numina templis,
 Redderet & sacro debita vota loco.
 Nunc, ait, ambiguum, facies de mercibus
 omen,
 Quum spes in pretium munera dispar agit:
 Et me defunctis seu malis tradere divis,
 Sive decus busti, seu velis esse Deum.
 Subdita namque tibi est magni reverentia
 facti,
 Atque eadem retines funera nostra manu.
 Convenit hoc illis quibus est permiffa po-
 testas
 An prodesse aliis, vel nocuisse velint.

V E N A T O R & L E O. 24.

Certamen longâ protractum lite gerebant
 Venator quondam, nobilis atque Leo.
 Hi quum perpetuum cuperent injurgia finē,
 Edita continuò fortè sepulcra vident.
 Illic docta manus flectentem colla Leonem
 Fecerat in gremio procubuisse viri.
 Scilicet affirmans picturâ teste superbum
 Se fieri: extinctam nam docet esse feram.
 Ille graves oculos ad inania signa retorquēs,
 Infremit, & rabido pectore verba dedit:
 Irrita te generis subiit fiducia vestri,
 Artificis testem si cupis esse manum.

Quod si nostra novum caperet solertia fen-
 Scalperet ut docili pollice saxa Leo, (sum
 Tunc hominem aspiceres oppressum mur-
 mure magno,
 Conderet ut rabidis ultima fata genis.

P U E R & F U R.

25.

Flens puer extremā putei confedit ad undā,
 Vana supervacuis rictibus ora trahens.
 Callidus hunc lacrymis postquam fur vidit
 obortis,

Quænam tristitiæ sit modò causa, rogat.
 Ille sibi abrupti fingens discrimina funis,
 Atque auri queritur defiliisse cadum.
 Nec mora: sollicitam traxit manus improba
 Exutus putei protinus ima petit. (vestem,
 Parvulus exiguo circumdans pallia collo
 Sentibus immerfus delituisse datur:
 Sed post fallaci suscepta pericula voto
 Tristior amissâ veste, refedit humi:
 Dicitur his solers vocem rupisse querelis,
 Et gemitu summos sollicitasse Deos: (nat,
 Perdita quisquis eris, posthac sibi pallia cer-
 Qui putat in liquidis quòd natet urna va-
 dis.

C A P E L L A & L E O.

26.

Viderat excelsâ pascentem rupe capellam,
 Com-

Comminus esuriens quum Leo ferret iter;
 Et prior, heus, inquit, præruptis ardua faxis
 Linque, nec hirsutis pascua quære jugis,
 Sed cytisi croceum per prata virentia florē,
 Et glaucas falices, & thyma grata pete.
 Illa gemens, desiste precor, fallaciter inquit,
 Securam placidis fallere velle dolis.
 Vera licet moneas, & magna pericula tollas:
 Tu tamen his dictis non facis esse fidem.
 Nam quavis rectis constet sententia verbis,
 Suspectam hanc talis conciliator habet.

CORNIX & URNA. 27.

Ingentem sitiens Cornix aspexerat urnam,
 Quæ minimam fundo continuisset aquam:
 Hanc enisa diu planis effundere campis,
 Scilicet ut nimiam pelleret inde sitim:
 Postquam nulla viam virtus dedit, admovet
 Indignata novâ calliditate dolos: (omnes
 Nā brevis immerfis accrescēs sponte lapillis
 Potandi facilem præbuit unda viam. (jor,
 Viribus hæc docuit quàm sit prudentia ma-
 Quæ cœptum volucris explicuisset opus.

RUSTICUS & TAURUS. 28.

Vincla recusanti, dedignantique juvenco
 Aspera mordaci subdere colla jugo,
 Rusticus obliquâ succidens cornua falce,

Credidit infanum detumuisse pecus :
 Cautus & immenso cervicē innectit aratro :
 Namq; erat hic cornu promptior atq; pede.
 Scilicet ut longus prohiberet verbera temo,
 Neve ictus faciles ungula fæva daret.
 Sed postquam irato detrectans vincula collo
 Immeritam vacuâ calce fatigat humum,
 Continuò everfam pedibus dispergit arenā,
 Quā ferus in domini mēbra sequentis agat.
 Tum sic informi squalentes pulvere crines
 Discutiens, fesso pectore victus ait:
 Nimirum exemplum naturæ dedat iniquæ,
 Quæ fieri posset cum ratione nocens.

SATYRUS & VIATOR. 29.

Horrida cōgestis quū staret bruma pruinis,
 Cunctaque durato stringeret arva gelu,
 Hæsit in adversa nimborum mole viator:
 Perdita nam prohibet femita ferre gradū.
 Hunc nemorum custos fertur miseratus in
 antro

Exceptum Satyrus continuisse suo.
 Quē simul aspiciens ruris miratur alumnus,
 Vimq; homini tantam protinus esse pavet.
 Nā gelidos artus vitæ ut revocaret in usum,
 Afflatas calido solverat ore manus.
 Sed quum depulso cœpisset frigore lætus
 Hospi-

Hospitis eximiâ sedulitate frui: (vitam,
 (Namque illi agrestem cupiens ostendere
 Sylvarum referens optima quæque dabat,)
 Obtulit & calido plenum cratera lyæo,
 Laxet ut infusus frigida membra tepor:
 Ille ubi ferventem labris contingere testam
 Horruit, argenti sufflat ab ore gelu. (spes,
 Obstupuit duplici monstro perterritus ho-
 Et pulsus sylvis longiùs ire jubet.
 Nolo, ait, ut nostris unquã successerit antris,
 Tam diversa duo qui simul ore ferat.

V I L L I C U S & D O M I N U S. 30.

Vastantem segetes & pingua culta ruentē
 Liquerat abscissâ rusticus aure suem:
 Ut memor accepti referens monumenta
 doloris

Ulterius teneris parceret illa fatis.
 Rursus in excepti deprensus crimine campi
 Perdidit indultæ perfidus auris onus.
 Nec mora, prædictæ segeti caput intulit
 horrens,

Pœna sed indignum quod geminata facit.
 Tunc domini captum mensis dedit ille su-
 perbis,

In varias epulas plurima frustra secans.
 Sed quum consumpti dominus cor quæreret
 apri,

Impatiens fertur quod rapuisse coquus;
 Rusticus hoc justam verbo cōpescuit iram;
 Affirmans stultum non habuisse suem.
 Nam cur membrorum demens in damna
 ruisset,

Atque uno totiens posset ab hoste capi?
 Hæc illos præcepta monent, qui sæpius ausi,
 Nunquam peccatis abstinuere manus.

M U S & B O S. 31.

Ingentē fertur mus quondā parvus oberrās
 Ausus ab exiguo lædere dente bovem.
 Verū ubi mordaci confecit vulnera rostro,
 Tutus in anfractus conditur inde suos.
 Ille, licet vastâ torvum cervice minetur,
 Non tamen iratus, quem petit, esse videt.
 Tunc indignantem justo sermone fatigans,
 Distulit hostiles calliditate minas:
 Non quia magna tibi tribuerunt membra
 parentes,

Viribus effectum constituere tuis. (stris,
 Disce tamen brevibus quæ sit fiducia mon-
 Et faciat quidquid parvula turba cupit.

R U S T I C U S & H E R C U L E S. 32.

Hærentem luteo sub gurgite rusticus axem
 Liquerat adnexas ad juga curva boves.
 Frustra dispositis confidens numina votis

Ferre

Ferre suis rebus quum resideret opem.
 Cui rector summis Tyrinthius infit ab astris,
 (Nam vocat hunc supplex in sua vota Deū)
 Surge laborantes stimulis agitare juvencos,
 Et manibus pigras disce juvare rotas.
 Tunc quoque congressum majoraque viri-
 bus ausum

Fas superos animis conciliare tuis.
 Disce tamen pigris non flecti numina votis,
 Præsentefque adhibe, cūm facis ipse, Deos.

A N S E R.

33.

Anser erat cuidam pretioso germine fœtus,
 Ovaque qui nidis aurea sæpe daret.
 Fixerat hanc volucris legem natura superbæ,
 Ne liceat pariter munera ferre duo (tum,
 Sed dominus cupidū sperans vanescere vo-
 Non tulit exofas in sua lucra moras: (ferre,
 Grande ratus pretium volucris de morte re-
 Quæ tam continuo munere dives erat.
 Postquã nuda minax egit per viscera ferrū,
 Et vacuam solitis fœtibus esse videt;
 Ingemuit tantæ deceptus crimine fraudis:
 Nam pœnam meritis rettulit inde suis.
 Sic qui cuncta Deos uno malè tempore po-
 scunt,
 Justiùs his etiam vota diurna negant.

FORMICA & CICADA. 34.

Quisquis torpentē passus transire juventam,
 Nec timuit vitæ providus ante mala,
 Cōfectus senio cū jam gravis opprimit ætas,
 Quàm frustra alterius sæpe rogavit opem!
 Æstate in media duros formica labores
 Suscipit, & brevibus condidit antè cavis.
 Verū ubi candentes concepit terra pruinas,
 Arvaque sub rigido diriguere gelu,
 Pigra nimis tantos non æquans corpore
 nimbos

In propriis laribus humida grana legit.
 Decolor hanc precibus supplex alimenta
 rogabat,
 Quæ quondā querulo ruperat arva sono,
 Se quoque maturas quum tunderet area
 messes,

Cantibus æstivos explicuisse dies.
 Parvula tunc ridens sic est affata cicadam,
 Nam vitam pariter continuare solent:
 Mî quoniã summo vita omnis parta labore
 Frigoribus mediis otia longa traho: (est,
 At tibi saltandi nunc ultima tēpora restant,
 Cantibus est quoniam vita peracta prior.

SIMIA & NATI. 35.

Fama est, quòd geminum producat simia
 natum

Divi-

Dividit in varias pignora bina vices.
 Namque unum caro genitrix educit amore,
 Alteriusque odiis exsaturata tumet. (tus,
 Ac matrem ut cœpit gravior terrere tumul-
 Dissimili natos conditione rapit. (mico;
 Nam carum manibus vel pectore gestat a-
 Contemptum dorso suscipiente levat.
 Sed cùm lassatis nequirit consistere plantis,
 Oppositum & fugiens sponte remisit onus:
 Innectens alter materno brachia collo,
 Hæret, & invita cum genitrice fugit.
 Mox quoq; dilecti successit in oscula fratris,
 Servatus vetulis gloria solus avis. (so
 Sic multos neglecta juvant: atq; ordine ver-
 Spes humiles rursus ad meliora refert.

VITULUS & BOS. 36.

Pulcer & intactâ vitulus cervice resultans
 Scindentem assiduè vidit ut arva bovem,
 Nō pudet heus, inquit, lōgævo vincula collo
 Ferre, nec expositis otia nosse jugis: (bas,
 Cùm mihi subjectas pateat discursus in her-
 Et nemorum liceat rursus opaca sequi?
 At senior, nullam verbis compulsus in iram,
 Verteabat solitam vomere fessus humum,
 Donec deposito per prata liceret aratro
 Molliter herbofo procubuisse toro.

Mox

Mox vitulum facris innexum conspicit aris,
Admotum & cultro comminus ire videt.

Hanc tibi tristis, ait, dedit indulgentia mortē,

Expertem nostri quæ facit esse jugi. (res,
Proderit ergo graves quosvis sufferre labo-
Otia quàm primò mox peritura sequi.

Est hominum fors ista comes felicibus, ut sit
Mors cita, quū miseros vita diurna premat.

C A N I S & L E O.

37.

Pinguior exhausto canis occurrisse leoni

Fertur, & infertis verba dedisse jocis ;

Nonne vides duplici tendantur ut ilia tergo,

Luxurietque toris nobile pectus ait ?

Proximus humanis ducor post otia mensis ,

Communem capiens largiùs ore cibum.

Nec quod crassa nocet circumdat guttura
ferrum ,

Ne custoditâ fas sit abire domo. (ras,

At tu magna diu moribundus lustra perer-

Donec se sylvis obvia turba ferat. (nis,

Perge igitur nostris tua subdere colla cate-

Dum liceat faciles promeruisse dapes.

Protinus ille gravem gemitum collectus in
iram ,

Atque ferox animi nobile murmur agit :

Vade, ait, & meritis nodum cervicibus infer;

Com-

Compefcantq; tuam vincula dura famem.
 At mea cùm vacuis libertas redditur antris,
 Quamvis jejunus quælibet arva peto :
 Has illis epulas potiùs laudare memento,
 Qui libertatem postposuere gulæ.

P I S C E S. 38.

Dulcibus in stagnis fluvio torrente coactus
 Æquoreas præcepis piscis adibat aquas.
 Illic squamigerum despectans improbus
 agmen ,

Eximium sese nobilitate refert .
 Nō tulit expulsus patrio sub gurgite piscis,
 Verbaque cum salibus liberiora dedit :
 Vana laboratis aufer mendacia dictis ;
 Quæque refutari te quoque teste queant.
 Nā quis erit potior, populo spectante proba-
 Si pariter captos humida lina trahant. (bo,
 Tunc me nobilior magno mercabitur em-
 Te verò ære levi debile vulgus emet. (tor,

M I L E S. 39.

Voverat attritus quondam per prælia miles
 Omnia suppositis ignibus arma dare ,
 Vel quæ victori moriens sibi turba dedisset,
 Vel quicquid profugo posset ab hoste ca-
 Interea votis fors affuit, & memor arma (pi.
 Cœperat accenso singula ferre rogo.

Tunc

Tunc lituus rauco deflectens murmure cul-
pam,

Immeritum flammis, se docet esse prius.
Nulla tuos, inquit, petierunt tela lacertos,
Viribus affirmes quæ tamen acta meis:
Nam tantum votis & cantibus arma coëgi;
Hæc quoque submisso testor & astra sono.
Ille resistantem flammis crepitantibus addens,
Nec te major, ait, pœna dolorque rapit:
Nam licet ipse nihil posses tentare, nec ausus,
Sævior hoc, alios quod facis esse malos.

V U L P E S & P A R D U S. 40.

Distinctus maculis & pulcro pectore pardus,
Inter confimiles ibat in arva feras.

Sed quia nulla graves variarēt terga leones;
Protinus his miserum credidit esse genus:
Cætera fordenti damnans animalia vultu,
Solutus in exemplum nobilitatis erat.

Hunc arguta novo vulpes dum gaudet ami-
ctu

Corripit, & vanas comprobat esse notas.
Atque, ait, i pictæ nimium confide juventæ,
Dum mihi consilium pulcrius esse vides.
Miremurque magis quos munera mentis
adornant,

Quàm qui corporeis enituere bonis.

I M B E R & T E S T A. 41.

Impulsus ventis & pressâ nube coactus

Ruperat hibernis se gravis imber aquis:
 Quumque per effusas stagnaret turbine ter-
 Expositum campis fictile pressit opus: (ras,
 Mobile namque lutum tepidus prius in-
 struit aër,

Discat ut admoto rectiùs igne coqui. (stæ,
 Tunc nimbus fragilis perquirat nomina te-
 Immemor illa, meis Amphora dicor, ait;
 Et me docta manus rapiente volumina gyro
 Molliter obliquum jussit habere latus.

Hactenus hanc, inquit, liceat cōstare figurā,
 Nam te subjectam diluit imber, ait;

Et simul accepto violentiùs amne fatiscens
 Pronior in tenues vita cucurrit aquas.

Infelix, quia magna sibi cognomina sumens
 Ausa pharetratis imbribus ista loqui. (nere,
 Hæc poterūt posthac miseros exempla mo-
 Subdita nobilibus ut sua facta gemant.

L U P U S & H O E D U S. 42.

Fortè lupum melior cursu deluserat hœdus,
 Proxima vicinis dum petit arva casis.

Inde fugam recto tendens in mœnia cursu
 Inter lanigeros constitit ille greges.

Impiger hunc raptor, mediamque sequutus
 in urbem, Ten-

Tentat compositis sollicitare dolis.
 Nonne vides, inquit, cunctis ut victima
 templis, (mum?
 Immeritâque gemens morte cruentet hu-
 Quòd nisi securo valeas te reddere campo,
 Et mihi vittatâ tu quoque fronte cades.
 Ille refert, modò quam metuis precor exue
 curam,
 Et tecum viles, improbe, tolle minas.
 Nam satius sacrum divis fuisse cruorem;
 Quàm rapido fauces exfatiare lupo.
 Sic quotiens duplici subeuntur tristia casu,
 Expedit insignem promeruisse necem.

F I N I S.

Hæc emendata locis aliquot adjecimus, non ut memoria à juventute mandentur, cui tantum optima committi debent: sed ut Æsopi fabellas, quas Aphthonius & alii, exercendæ facundiæ causâ, inter prima eloquentiæ rudimenta proponunt, carmine expressas habeant potius, quàm discant. Nam & obscura in iis quædam, neque omnia, ut optamus, Latina sunt. Quod optimè intelligent, qui cum Ovidiana simplicitate singula contulerint, quam quò quisque meliùs expresserit, ita minùs periculi erit, ne ab illo seculo deflectat, intra quod Latinitatis norma stetit; quemadmodum haud multò post defecit.

A R G U M E N T U M

B A T R A C H O M Y O M A C H I Æ,

olim à DANIELE HEINSIO conscriptum.

ARgumentum operi est, prælium, à Ranarum Muriumque Populo de summa rei gestum. Quod ex levi ortum causa ac initio, ad summam claritatem postea pervenit. Est autem tale. Cùm Psicharpax, Mus, illustri genere, Regis Troxartæ & Lichomyllæ filius, hostis domestici, cujus plurima atque atrocissima in universam ejus familiam exstabant facinora, unguibus elapsus, (Felem vocant) fitis, quam è fuga contraxerat, sedandæ causa, stagnum accessisset, in Physignathum Ranarum Regem, Pelco atque Hydromedusâ, aquæ Imperatoribus, progenitum, præter expectationem incidit. Apud quem, cùm multa de commoditate quam præberet sibi terra, multa de cupediis cibisque, quos communes cum hominibus haberet, multa item de virtute sua, neque pauciora de Ranarum egestate, quam in aquis tolerant, supra quàm solitum magnanimus, commemoraret; pro se autem, ac felicitate aquarum, brevitate Regia Physi-

H

gna-

gnathus nonnihil respondisset (pro quo maxime id erat, quod ambigua vivendi sorte natus, explorata de utroque elemento nosset) tandem verbis opus esse negat, cum facillime res expediri vel ab ipso posset. Stagnum omnibus patere. Eo se conferret, ac, si vir esset, quem nascendi suis locum ac conditionem Dii dedissent, coram exploraret. Tesseram, & hospitales Deos, & officia, non defutura. Ac ne imperitiam natandi aut insolita prætexeret, tergo suo se ac humeris committeret. Oneri libenter subiturum. Ita controversiam finiri posse. Legem accipit magnanimus Psicharpax. Quem, ut novitatis studio plerique ducimur, conspectus aquæ, ac initia, non parum oblectarunt. Cæterum, ut fere optimis successibus adversa ac dissimilis intervenit fortuna, Hydrus (id aquatici serpentis genus, certissima Ranarum pestis est) subito conspectus, facile Phisignatho persuasit, ut elapsus oneri de fuga cogitaret. Quæ res alteri haud commodè evenit, qui natandi parum gnarus, diu cum fluctibus luctatus, ac oppressus tandem, luctu & calamitate, domum ac familiam complevit. Accedebat quod infelix naufragus, suo-

rum

rum oculis objectus, funeri ac debitis exequiis negatus, inter undas aliquandiu volutatus est. Dolusne accesserit ad cladem ac fortunam, nondum, ut non raro graves controversiæ diu extrahuntur, à Grammaticis pronuntiatum est. Huc ut inclinemus, callidum Phylagnathi ingenium persuadet. qui objecto in Senatu crimine, negare factum, aut obliq; in defunctum derivare culpam, quod insolita ac legibus naturæ vetita tentasset; schemate, in Republicâ recepto magis, quam honesto, usus. ajunt enim, mortuum non respondere. Universi certe Mures ad se facinus spectare rati, bellum parant. Quod ne temere ac immemores religionis suscepisse viderentur, Fecialis ad Ranarum Patres mittitur. Qui ferocius quam par acceptus, denovo ad suos redit. Et jam animis res gerebatur, apud quos consilia postrema sunt. Sic ad arma ventum. Ac jam pedes instrui utrinque raro apud illos equite aut nullo. Ex vivendi credo ratione: quod in rimis illi; hæ in stagnis agant: ubi haud perinde eques explicari potest. Neque contemnenda, & pro viribus utrinque, arma. Acus atque juncti hastæ vicem esse. Galeæ utrisque, nucum

testæ, cochleæque. Ocreas fabarum cortices malvæque, loricas, feli summo generi Murino hosti, pellis in certamine detracta, ac palustres betæ, præbuere. Ita acies disposita. Dii more Homérico de summa rei agunt. Quibus visum, ne in partibus quis esset: tantum arbiter virtutis ac spectator quisque adesset. Timor incessisse credebatur: ne, ut in ferocibus utrimque populis, quemadmodum in bello apud Trojam gesto, Diomedes aliquis exstaret. Ita acies committi. Ac, ne quid ad dignitatem utriusque Populi deesset, classico prætorio à Jove cani: Culices, ex aëre delapsi, tubâ signum dare. Queis auspiciis committi ordines cœpere. Virtutum singularia exempla Troglodytes, Hypsiboas, Seutlæus, (qui Embasichytrum inter ollas liberaliter eductum ante primam aciem transfixit) Artophagus, Limnocharis, aliique, exhibuere. Hic quidem nemini secundus: qui molari Troglodyten (ne de veritate historiæ ac fide dubium lectori hæreat) collisit. Inter primos Meridarpax, Mus illustris, rem gessit: tantis quidem animis ac Martio ardore, ut de inter-
necione Senatus Populique Ranarum, cum
ever-

everfione ftagni, cogitaret. Ni miferus Reipublicæ gentisque antiquiffimæ Deorum Pater, fulmine ac tonitru receptui repente ceciniffet. Quod confilium cum fruftra cecidiffet, neque inhiberi generofus Meridarpax poffet, cancri, sævum animal ac dirum, tergo Murium à Jove immiffi. Qui cùm, novo atque inufitato belli facinore, caudas instantium pedesque parum comiter invaderent ac difsecarent, iis quoque fuga placuit. Ita maximo à Muribus fuffeffu decertatum. Donec ira Jovis ac nox intervenit: ut qui belli, idem & dici finis effet.

Atque hæc quidem Regibus Phyfignatho & Troxartâ gefa funt. Quâ Olympiade Græcorum, quo Athenis Magiftratu, quibus Romæ Regibus Confulibusve, ex Annalium memoria vix conftat; five negligentia eorum, five quòd illufres nullæ in Ranarum Muriumque gente ad ætatem noftam epochæ reperiantur. Poëma ad Homerum qui referunt, magis animi judicio, quàm oculis, vacillant. Prævit gravioribus Homeri operibus in ufum juventutis quifquis autor eff; non ætate aut tempore, fed exercitio & argumento.

N O M I N A R A N A R U M,
 quarum hic fit mentio, & eorum
 Interpretatio.

Βορβοροκείτης, quod in cœno cubet.

Καλαμίνθι, ab herba calamintha.

Κραμβοφάγ, à brassicis quas comedit.

Κραυγασίδης, à clamore.

Λιμνίσκι, à palude.

Λιμνόχαρις, quod palude gaudeat.

Πηλώς, à luto, in quo ranæ agunt.

Πηλείων, Pelei filius, qui à luto dictus.

Πηλοβάτης, quod in luto incedat.

Πηλόσι, eodem modo à luto.

Πολύφων, à multo quem edit clamore.

Περασάϊ, à porro in quo versatur.

Περασοφάγ, quod porrum comedat.

Σελτλαϊ, à beta in qua versatur.

Υδροχάρις, quod aqua delectetur.

Υδρομέδουσα, quod aquæ imperet.

Υψιβίας, ab alta voce, seu coaxatione.

Φυσίγναθ, à buccis, quas inflat.

N O M I N A M U R I U M,

quorum hic fit mentio, & eorum
interpretatio.

- Ἄρτεπίβελος, ab insidiis quas pani struit.
 Ἄρτοφάγος, quod panem comedat.
 Ἐμβασίχυτος, quod ollas intret ac penetret.
 Κνισοδιώκτης, quod nidorem culinæ sectetur.
 Λειχλώωρ, à lambendo dictus.
 Μεριδάρπαξ, à parte quam rapit.
 Πτερογλύφος, à rodendis pernis.
 Πτεροτερώκτης, ab esu pernarum.
 Πτεροφάγος, eodem modo.
 Σιτοφάγος, à frumenti esu.
 Τρωγλοδύτης, à rimis, quas rodendo efficit &
 subit. unde gens Troglodytarum: ad
 quam alludit autor.
 Τρωξάρτης, à pane, quem comedit.
 Τυρογλύφος, quod caseum rodatur.
 Ψιχάρπαξ, quod micas rapiat.

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟ-
ΜΑΧΙΑ.

Αρχόμενος, πρώτον, Μισσῶν χορὸν ἐξ Ἐλικῶνος
 ἔλθειν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπύχομαι, εἴνεκ' αἰοιδῆς,
 Ἦν νέον ἐν δέλοισιν ἐμοῖς Ἰπὶ γένασι θῆκα·
 Δῆρην ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος,
 Εὐχόμενος μερόπεσιν ἐς ἕατα πῦσι βαλέαθ'·
 Πῶς μύες ἐν βαλεράχοισιν ἀεγδύσαντες ἔβησαν,
 Γηγυρέων ἀνδρῶν μιμῆμενοι ἔργα γιγάντων,
 Ὡς λόγος ἐν θηπιῖσιν ἔλεν· τοίην δ' ἔχεν δρχλιώ.

Μὲς ποτὲ διψαλέος, γαλέης κίνδυνον αἰλύξαις,
 Πλη-

H O M E R I

BATRACHOMYOMACHIA,

seu Ranarum & Murium pugna.

Incipiens, primum, Musarum cœtum, ex
Helicone

Ut in pectus meum veniant, opto; carminis
causâ,

Quod nuper in libellis mea super genua
posui;

Certamen ingens, tumultuosum opus
Martis,

Optans hominibus in aures omnibus mit-
tere:

Quomodo Mures Ranas egregiè pugnantes
sunt aggressi,

Terrigenûm virorum imitantes opera Gi-
gantum,

Ut sermo inter mortales erat. Tale autem
habuit principium.

Mus aliquando sitibundus, Felis periculum
cùm evitasset,

Πλησίον ἐν λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γέμιον,
 Ἵδαλι τερπόμεν^Θ μελιηδέϊ· τὴν ἢ κατείδε
 Διμνόχαρις πολύφημ^Θ, ἔπ^Θ δὲ ἐφθέξατο
 ποῖον·

Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡόνα; τίς δέ σ' ὁ
 φύσας;

Πάντα δὲ ἀλήθευσον· μὴ ψευδόμερόν σε νοήσω·
 εἰ γάρ σε γνοίω φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω,
 Δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἑσθλά.

Εἰμὶ δὲ ἐγὼ βασιλῆὺς φυσίγνωθ^Θ, ὅς κ' ἐλί-
 μνίω

Τιμῶμαι, βατράχων ἠγέμεν^Θ ἤματα πάντα·
 καὶ με πατήρ Πηλῆς ποτε γείνατο, Ἵδρομεδέ-
 ση

Μιχθεῖς ἐν φιλότητι, παρ' ὄχθαις Ἡελδαυοῖο.
 καὶ σε δὲ ὄρω καλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλ-
 λων,

Σκηπτεῖχον βασιλῆα, καὶ ἐν πόλεμοισι μαχη-
 τὴν

Ἐμμεναι· ἀλλ' ἄγε θάσσον εἰμὲ γυεῖω ἀγόρθε.

Τὸν δὲ αὖ ψυχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν
 τε,

Τίπτε γυ^Θ τέμνον ζητεῖς φίλε, δῆλον ἅπασιν
 Ἄνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ἔρανόις πετελωοῖς;
 Ψυχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι· εἰμὶ ἢ κῆρ^Θ
 Τρω-

Non procul inde, lacui mollem admovit
barbam,

Aqua delectatus dulci: hunc autem vidit
Limnocharis celebris, verbumque locutus
est tale:

O hospes, quis es? unde venisti ad ripam
hanc? quis autem te genuit?

Omnia vere dic: ne mendacē te intellexero.
Si enim te novero amicum dignum, domum
te ducam:

Dona autem tibi dabo hospitalia multa &
bona. (lacum

Sum autem ego Rex Phisignathus, qui per
Color, Ranarum Imperator perpetuò:

Et me pater Peleus olim genuit, Hydrome-
Junctus in amore, apud ripas Eridani. (dusæ
Et te quidem video pulchrumq; & fortem,
egregium præ aliis,

Sceptriferum Regem, & in bellis pugnacem
Esse: verum age, continuò tuum genus elo-
quere. (dixitque:

Huic autem rursus Psicharpax respondit,
Quidnam genus meum perquiris, ô amice,
notum omnibus (tibus?

Hominibusque Deisque, & cœlestibus vola-
Psicharpax quidem ego vocor: sum autem
filius

Tro-

Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορ· ἡ δέ τε μήτηρ,
Λειχομύλη, θυγάτηρ Πτεροτρῶκλις βασιλῆς.

Γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξεθρέψατο βρω-
τοῖς,

Σύκοις καὶ καρύοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.

Πῶς ἤ φίλον ποιῆ με τ' εἰς φύσιν εἶδέν ὁμοῖον;
Σοὶ μὲν γὰρ βίη ἐστὶν ἐν ὕδασι· αὐτὰρ ἔμοιγε
Ὅσα παρ' ἀνθρώποις, τρώγειν ἔθι. εἶδέ με λή-
θη

Ἄρταο τρισκοπάνις ἐπ' ὀκύκλις κανέοιο,
οὐδὲ πλακῆς τανύπεπλῆ ἔχων πολλῶ σισαμί-
δα,

οὐ τόμῳ ἐκ πτέρνης, εἴη ἤπατα λυκοχίτωνα,
οὐδὲ τυρὸς νεόπηκλῆ ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακλῆ,
οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέου-
σιν,

οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνῳ μερόπων τείχεσι μάγει-
ροι,

Κοσμεῖντες χύτρας δῆτύμασι παντοδαποῖσιν.

οὐδέ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακίῳ ἀπέφραγον αὐτῶ,
Ἄλλ' ὄψυς μετὰ μῶλον ἰὼν προμάχοισιν ἐμί-
χθην.

οὐδέδι' ἄνθρωπον, καίπερ μέγα σῶμα φορέν-
τα,

Ἄλλ' ὄπι' λέκτρον ἰὼν, ἀκροδακτύλιον κατα-
δάκνω.

Troxartæ patris magnanimi : at mater
Lichomye , filia Pternotroctæ Regis.

Genuit autem in tugurio me , eduxitque ci-
bis (suavibus,)

Ficubus & nucibus, & cibus omnigenis.

Quomodo autem amicum facias me, natu-
râ planè dissimilem ?

Tibi enim vita est in aquis : mihi verò ,

Quæcunque apud homines , comedere
moris est ; neque me latet

Panis ter pistus, in rotundo canistro, (mida,
Neque placenta longa, habens multam fisa-
Non frustum ex perna, non jecora, albâ ve-
ste induta :

Neque caseus nuper pressus è suavi lacte ;

Non bonum dulciarium, quod & Divi desi-
derant ; (faciunt coci,

Neque quæcunque ad convivia hominum
Ornantes ollas condimentis omnigenis.

Neque unquam ex bello terribile effugi
prælium ,

Sed statim ad pugnam me conferens, primis
pugnatoribus me immiscui.

Non timeo hominem , quamvis magnum
corpus habentem ;

Sed ad lectum me conferens , summum di-
gitum mordeo ; Et

Καὶ πτέρνης λαβόμεναι, ἢ εἰ πόντος ἄνδρας ἴκανε,
 Νήδυμτος εἰδ' ἀπέφθγγεν ὑπντος, δάκνοντος
 ἐμεῖο.

Ἄλλα δύω μάλα πάντα τὰ δείδρα πάσων ἐπ'
 αἶαν,

Κίρκον καὶ γαλέην, οἱ μοι μέγα πένθος ἄγασ-
 σι,

Καὶ παγίδα σονόεσαν, ὅπερ δολόεις πέλε πότμος.

Πλεῖστον δὴ γαλέην πειδείδια, ἥτις δρῖση,

Ἢ καὶ τρωγλοδιώοντα καὶ τρώγλει ἐρεεῖν.

Οὐ τρώγων ραφάνους, εἰ κραιβάνας, εἰ κολοκύν-
 τας,

Οὐ τρώγλοις χλωροῖς Ἰπιβόσκομα, εἰδὲ σελίνοις,

Ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐσιν ἐδέσματα τῆς καὶ λίμναι.

Πρὸς ταῦτε μειδήσας Φυσίγναθος ἀντίον ἠύδα.

Ξεῖνε, λίην αὐχεῖς Ἰπὶ γαστέρι. ἔστι καὶ ἡ-
 μῖν

Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ Ἰπὶ χθονὶ θαύματα
 ἰδέασθαι.

Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομῶν βασιλεύχοισι Κρονίων,

Σκιρτήσασθαι καὶ γλιῶ, καὶ ὑφ' ὕδασι σῶμα καλύ-
 ψασθαι.

Εἰ δὲ ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, δ' χερές
 ἐσιν.

Ἄρω σ' ἐν νώτοισι κρείττ' δέ με, μή ποτ' ὄλησαι,
 Ὅπως γηθόσωντος τ' ἐμὸν δόμον εἰσαφίκησαι.

Et calce arripio, nec dolor occupat virum,
 Suavis non aufugit somnus, mordente me.
 Sed duo sunt, quæ valde timeo, omnem per
 terram,

Accipitrem & felem, qui mihi magnum lu-
 ctum adferunt;

Et decipulã luctuosam, ubi dolosa est mors.
 Plurimum sane felem præ ceteris timeo, si
 quæ maxime strenua, (quirit.

Quæ & latebram subeuntem in latebra per-
 Non comedo raphanos, non caules, non cu-
 curbitas,

Non betis viridibus pascor, neque apiis.

Hi enim vestri sunt cibi, qui in lacu [versa-
 mini.] (tra locutus est:

Ad hæc autem subridens Phisignathus con-
 O Hospes, valde gloriaris de ventre. ad-
 sunt & nobis (visu.

Multa valde in lacu & in terra mirabilia
 Ancipitem enim dedit vivendi rationem Ra-
 nis Saturnius Jupiter, (rire.

Saltare per terram, & sub aquis corpus ope-
 Si autem vis & hæc scire, ad manum est.

Gestabo te humeris. Tu autem tene me, ne
 forte pereas,

Ut lætus in meam domum venias.

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδα· ὁ δ' ἔβαινε τά-
χιστα,

Χείρας ἔχων ἀπαλοῖο καὶ ἀυχένῳ, ἄλματι κέ-
φω.

Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄρ-
μυς,

Νήξιδ' ἑρπόμενῳ φυσιγνάθῃ, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
κύμασι πορφυρέοις ἐκλύζετο, πολλὰ δακρύων
ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο· τίλλε δ' ἠχάϊτας,
καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατ' ἄσπερον· ἐν δέ οἱ ἦτορ
πάλλετο ἀηθείῃ, καὶ ἔπι χθόνα βέλετο ἰδέσθαι.

Δεινὰ δ' ἐπεσονάχιζε, φόβῃ κρυόεντῳ ἀνά-
γκῃ.

οὐρῶν μὲν πρῶτ' ἔπρασ' ἔφ, ὕδασιν, ἠὲτε κώ-
πῳ

Σύρων· δυχόμενος τε θεοῖς ἔπι γαῖαν ἰκέ-
σθαι,

Ἵδασι πορφυρέοις ἐκλύζετο· πόλλ' ἐβόα δὲ,
καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ σώματῳ δ' ἀγό-
ρῳεν·

οὐχ ἔτι νώποισιν ἐβάστασε φόρτον ἔρωτῳ
ταῦρῳ, ὅτ' εὐρώπῳ διὰ κύματῳ ἦγ' ἔπι
κρήτῳ,

Ὡς ἔμ' ἔπιπλώσας ἔπινώπιον ἦγρ' ἐς οἶκον
βάτραχῳ ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λα-
κῳ.

Ἵδρῳ

Sic dixit, tergumque præbuit. ille autem
ascendit velociter,

Manus habens tenerū ad collū, saltu facili.
Et initio quidem gaudebat, cū intueretur
vicinos portus, (jam

Natatione gaudens Physignathi. cū verò
Undis purpureis mergeretur, multum la-
crymans (batque comas,

Inutilem pœnitentiam accusabat; evelle-
Pedesq; stringebat ad ventrem, intusque cor
Concutiebatur insolentiâ (rei,) terramque
conabatur intueri:

Vehementerque ingemiscebat, ex timoris
frigidi impulsu.

(Ac) caudam quidem primò extendebat in
aquis, tanquam remum

Trahens: supplicansque Diis in terram ap-
pellere (ut)

Aquis purpureis tangebatur: multum au-
tem clamabat: (nunciabat.

Talemque dixit sermonem, (&) ore pro-
Non sic humeris portavit onus amoris

Taurus, quando Europam per undam vexit
in Cretam, (ad domum

Ut me navigans humeris impositum duxit
Rana, elevans pallidum corpus in aqua.

Ἵδρ' ὁ δὲ ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄρα-
μα

Ἀμφοτέροισι. ὄρθον δὲ ὑπὲρ ὕδατ' εἶχε τρι-
χηλον.

Τῶτον ἰδὼν κατέδυ Φυσίγναθ', ἔπι νοήσας
οἷον ἑταῖρον ἔμελλεν ἀποκλύμασθαι καὶ λίμνῳ.
Δὲ ἢ βάθ' ἑλίμνης, καὶ ἀλδύατ' κῆρα μέλαι-
ναν.

Κεῖν' ὁ δὲ ὡς ἀφέθη, πέσεν ὑπὲρ ὕδατος ἐς ὕ-
δαρ.

Χεῖρας δὲ ἔσφιγγεν, καὶ ἀποκλύμαθ' κατέτριζε.
Πολλάκι μὲν κατέδυεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δὲ
αὐτὸς

λακίζων ἀνέδυε· μόρον δὲ ὅσκιον ὑπαλύξαι.
Διδόμασθαι δὲ τρίχες πλείστον βάρ' εἶλκον ἐπ'
αὐτῷ.

Ἵδασθαι δὲ ἐκλύμαθ', τοῖσιν ἐφθέγγασθαι μύ-
θους.

οὐ λήσεις γε θεός, Φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,
Ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώμαθ', ὡς ἀπὸ πέτρης.
οὐκ ἂν με καὶ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα, κάκιστε,
Παγκρατίῳ τε, Πάλη τε, καὶ εἰς δρόμον· ἀλλὰ
πλανήσας,

εἰς ὕδαρ μὲν ἔρριψας· Ἐχθρὸς ἐκδικθὼν ὄμμα.
Ποινῶν δὲ αὐτῷ τίσεις μυῶν στρατῷ, ἐδὲ ὑπαλύ-
ξεις.

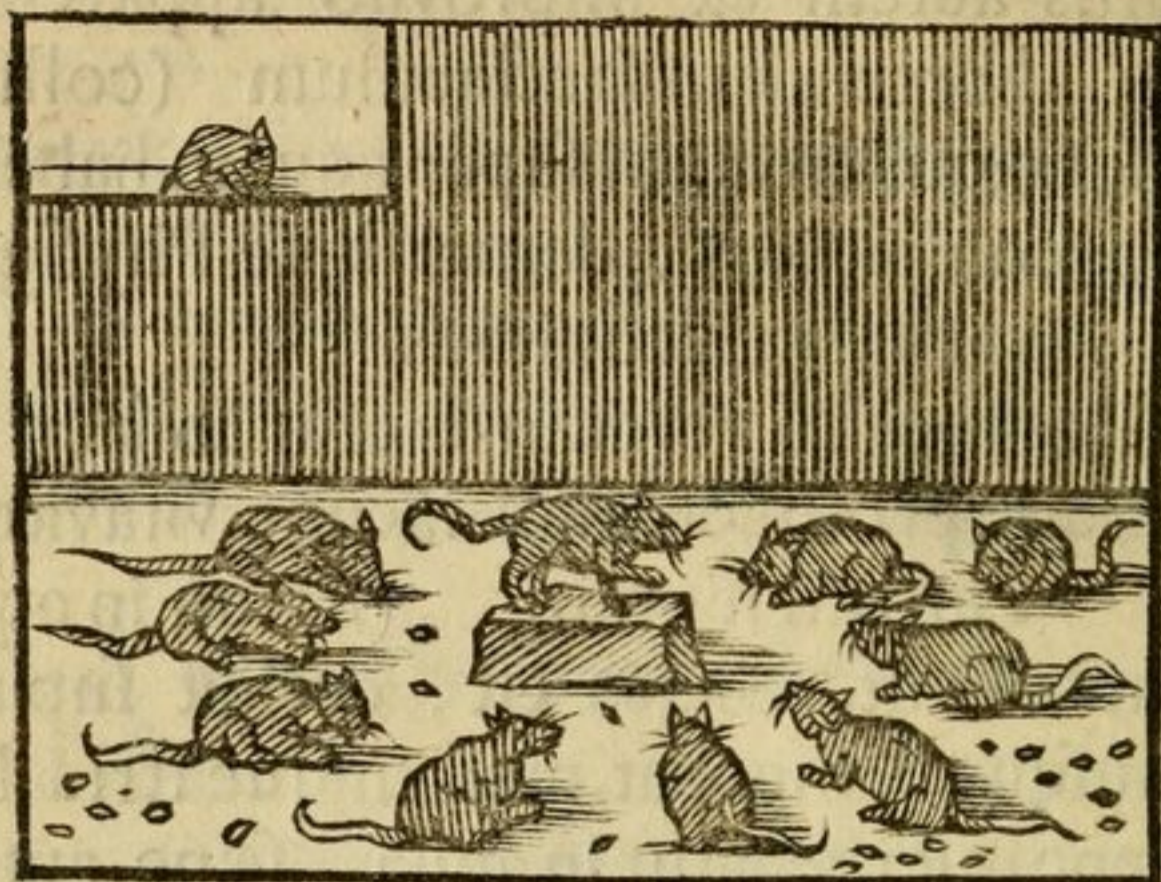
Hydrus autem ex improvise apparebat,
 horrendum spectaculum (collum.
 Utrisque; qui erectum super aquam habebat
 Hunc conspicatus, demersit se Physigna-
 thus, non cogitans

Qualem socium perditurus erat in lacu:
 Subiitque profunditatem lacus, vitavitque
 Parcam nigram. (statim in aqua:
 Ille autem ut relictus est, cecidit supinus
 Manusque stringebat, moriensque stridebat.
 Ac sæpe mergebatur in aqua, sæpe autem
 rursus (non poterat evitare.
 Calcitrans egrediebatur: mortem autem
 Madentes autem pili plurimum pondus
 trahebant super ipso.

In aquis autem periens tales locutus est ser-
 mones: (hæc fecisti;
 Non latebis utique Deos, Physignathe, qui
 Naufragum qui jecisti à corpore, ut à petra.
 Non certè me in terra præstantior fuisses,
 pessime,

Pancratióque, luctâque, & ad cursum: sed
 decipiens, oculus.

In aquam me projecisti. Habet Deus ultorē
 Pœnam vicissim solves Murium exercitui,
 neque (eam) evitabis.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνυθ' ἐν ὕδασι. τὴν καλεῖδε
 Λειχοπίναξ ὄχθησιν ἐφεζόμεν' ἄμα μαλακῆσι.
 Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμῶν δ' ἤγειλε μύεσσιν.
 Ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδ' ἄλλ' αἰνὸς ἀπαύτας.
 Καὶ τότε κηρύκεσσιν εἰσὶς ἐκέλευσαν ἴσθ' ὄρθρον
 κηρύσσειν ἀγορεύει δ' ἐς δώματα Τρωξάρταο,
 Πατρὸς δυσλῆος Ψυχάρπαυ', ὃς κ' ἐλπίσιν
 ἔξήλωτο νεκρὸν δέμας, εἰδὲ παρ' ὄχθας
 ἦν ἤδη λήμων, μέσσω δ' ἐπενήχετο πόντω.
 Ὡς δ' ἦλθον ἀσπύδοντες ἀμ' ἠοῖ, πρῶτον ἀνέστη
 Τρωξάρτης, ἴππ' ἰδὼν χολέμεν', εἶπέ τε μύθον.
 ὦ φίλοι, εἰ κ' ἐμὴν ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 Ἐκ βατραχῶν, ἢ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκ'.
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ δύσλιος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα.
 Καὶ

Hæc locutus, exspiravit in aquis. hunc
autem vidit

Lichopinax ripis insidens mollibus:

Vehementer autem ululavit, currensque
annunciavit Muribus.

Ut autem didicerunt mortem, incessit ira
gravis universos:

Ac tum præconibus suis imperarunt sub
diluculum

Convocare (omnes) ad concionem in do-
mos Troxartæ,

Patris infelicis Psicharpagis, qui in lacu
Extendebat mortuum corpus, neque juxta
ripas

Erat jam miser, sed medio natabat ponto.

Ut autem venerunt festinantes cum auro-
ra, primus surrexit

Troxartes, ob filium iratus, dixitque hæc
verba:

O amici; tametsi solus ego mala multa
passus

Ex ranis, fors mala omnibus contingit. (id
est, omnes tangit.)

Sum autem ego infelix, siquidem tres filios
perdidi:

Καὶ τ' ἄρ' ἄρ' πρῶτον ῥα κατέκλειεν ἀρπαξάσασσι
Ἐχθίστη γαλέη, τρώγλης ἔκτοθεν ἔλθουσα.

Τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπλωέες ἐς μόρον
ἦσαν

Καινοτέροις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξδύροντες,
Ἡὲ παγίδα καλέεσσι, μυῶν ὀλέτειραν ἐῖσαν.

Ὁ τρίτος δ' ἄρα πηλὸς ἐμοὶ καὶ μητέρα κεδνή.

Τῶτον ἀπέπειξεν φυσίγναθον, εἰς βυθὸν ἄξας.

Ἄλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεσθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐ-
τὰς,

Σώματα κροσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας,
Καὶ τὰς μὲν ῥ' ἐκόρυσεν Ἄρης, πολέμοιο μεμη-
λώς.

Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκον,

Ῥήξαντες κυάμους χλωρὰς, εὐτ' ἀσκήσαντες,

οὓς αὐτοὶ δὲ νυκτὸς ἴππισάντες κατέτρωξαν.

Θώρηκας δ' εἶχον καλαμοσεφέων ἀπὸ βυθ-
σῶν,

οὓς, γαλέην δείραντες, ἴππισαμύως ἐποίησαν.

Ἄσπις δ' ἔω λύχνης τὸ μεσόμφαλον. ἡ δέ νυ λόγ-
χη,

Εὐμήκεις βελόνας, παγχαλκεον ἔργον Ἄρηθ.

Ἡὲ ἢ κέρυς, τὸ λέπυρον ἴππι κροτάφοισι καρύς.

Οὕτω μὲν μύες ἦσαν ἐνόπλιοι. ὡς δ' ἐνόησαν

Et quidem primum utique occidit raptum
Inimicissima felis, foramen extra prehen-
sum: (tem duxerunt

Alium autem rursus viri crudeles ad mor-
Novis artibus: ligneo dolo invento, (cem.
Quã decipulam vocant, murium perditri-
Tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ:
Hunc suffocavit Phylsignathus, in profun-
dum ducens.

Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
Corpora ornantes armis variis.

Hæc locutus, persuasit armari universos.
Et hos quidem armavit Mars, cui bellum
curæ. (dederunt,

Ac ocreis quidem primùm tibias circum-
Fractis fabis viridibus, beneque aptatis,
Quas ipsi per noctem instantes comederant:
Thoraces autem habebant ex coriis, quæ
calamis redimitæ,

Quos, fele excoriatâ, scienter fecerant;
Clypeus autem erat lucernæ medius umbi-
licus; at lancea,

Longæ acus, ex solido ære, opus Martis;
At cassis, testa nucis in temporibus.

Sic quidem mures erant armati. ut autem
(id) intellexerunt

Βάτραχοι, ἐξεδύσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἓνα χῶρον
 ἔλθόντες, βαλὼν ζώαγον πολέμοιο κακοῖο.
 Σκεπτομύρων δ' αὐτῶν, πόθεν ἢ τάσις, ἢ τίς ὁ θρύλλος,
 Κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκῆπτρον μὲν χερσὶ,
 Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασίχουτος,
 Ἀγγέλλων πολέμοιο κακῶ φάιν, εἶπέ τε μύθον.

Ὡς βάτραχοι, μύες ὕμνῳ ἀπφλήσαστες ἔπεμψαν
 εἶπεῖν, ὀπλίζεσθε ἔπι πόλεμόν τε μάχην τε.

εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ ψυχάρπαγα, ἣν κατέπεφνεν
 Ἰμέτερος βασιλῆος φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε
 οἵτινες ἐν βατραχόισιν λείψῃτες γηγάατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφλεε· λόγος δ' εἰς ἕατα μυῶν
 εἰσελθὼν ἐπέραξε φρένας βατραχῶν ἀγερώχων.

Ranæ , egressæ sunt ab aqua , in unumque
locum

Venientes, consilium coëgerunt belli mali.
Confiderantibus autem ipsiis , unde seditio ,
vel quis tumultus,

Præco accessit , ferens sceptrum in mani-
bus ,

Tyroglyphi filius magnanimi Embasichy-
trus ,

Nuncians belli malam famam ; dixitque
sermonem.

O Ranæ , Mures vobis minitantes mise-
runt

Ut indicam, armari ad bellumque pugnam-
que.

Viderunt enim per aquam Psicharpaga ,
quem occidit

Vester rex Physignathus . sed pugnate
Quæcunque inter ranas excellitis.

Sic locutus se subduxit. sermo autem
Murium in aures
Ingrediens conturbavit mentes Ranarum
superbarum.

Μεμφομένων δ' αὐτῶν Φυσίγναθ' εἶπεν ἀνα-
σείς·

ὦ Φίλοι, σὺν ἔκλεινον ἐγὼ μὲν, εἰδὲ καλεῖδον
Ὀλύμπερον· πάντως ἐπνίγη παίζων ὠρεὶ λίμνῳ,
Νήξεις τὰς βατράχων μιμέμενθ'. οἱ ἤ κάκιστοι
Νῦν ἐμὲ μέμφονται τ' ἀναίτιον. ἀλλ' ἄγε βελλῶ
Ζητήσωμεν, ὅπως δολίχας μύσας ἐξολέσωμεν.
Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Σώματα κοσμήσαντες ἐνοπλιοῦμεν ἅπαντες
Ἄκροισ παρ χείλεσσιν, ὅπως κατὰ κρημνῶν ὁ χῶ-
ρ'.

Ἦνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
Δραξάμενοι κορύθων ὅστις σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
Ἐς λίμνῳ αὐτὰς σὺν ἔντεσιν εὐθὺ βάλωμεν.
οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τὰς ἀκολύμβους,
Στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρέπαιον.

Accusantibus autem ipsis , Phylagnathus
dixit surgens :

O amici , non occidi ego Murem , neque
vidi

Percuntem : omnino suffocatus est , ludens
juxta lacum ,

Natatus Ranarum imitatus : illi autem pes-
simi

Nunc me accusant innoxium. Sed age con-
siliium

Inquiramus , ut dolosos Mures deperda-
mus.

Etenim ego dicam ut mihi videtur esse opti-
mum :

Corpora ornati armis , stemus universi

Summas juxta ripas , ubi præceps locus.

Cum autem impetu facto in nos venerint,
Arripientes galeas , quicumque prope ob-
viam venerit ,

In lacum ipsos cum armis statim dejicia-
mus.

Sic enim suffocantes in aquis expertes na-
tandi,

Constituemus hilariter statim Murium oc-
cisorum hic tropæum.

Ὡς ἄρα Φωνήσας, ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.
 φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας εἰς ἀμφεκάλυψαν
 Θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ τρύτων,
 φύλλα ἢ τ' κραιβάων εἰς ἀσπίδας δὲ ἤσκησαν,
 ἔγχεα δ' ὀξύχοινα ἑκάστω μακρὸς δερῆ,
 καὶ κόρυθες κοχλιῶν λεπῶν κρέατ' ἀμφεκάλυπτον.
 φραζάμενοι δ' ἔησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῆσι,
 σείοντες λόγχας. θυμῶ δ' ἔπλητο ἕκαστος.

Ζῶς ἢ θεὸς καλέσας εἰς ἔρανον ἀσερόεντα,
 καὶ πόλεμος πληθύνει δείξας, κρατερὸς τε μαχητὰς
 πολλὰς κ' μεγάλας, ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
 οἷα κενταύρων στρατὸς ἔρχετο ἠδὲ γιγάντων,
 ἠδὲ γελῶν ἐρέεινε, ἕνεις βατράχοισιν δρωγῶι,
 ἠ' μυσὶν, ἀθανάτων· κ' Ἀθηναίῳ προσέειπεν·

Sic locutus, armis induit universos.

Foliis quidem malvarum tibias suas coö-
peruerunt.

Loricæ autem habuerunt viridibus latif-
que è betis:

Folia autem brassicarum in clypeos bene
aptaverunt.

(Pro) lancea autem acutum juncum singuli
accommodarant sibi;

Et galeæ è cochleis subtilibus capita coö-
periebant.

Munitæ autem steterunt in ripis altis,

Quatientes lanceas: magno autem animo
implebantur singulæ.

Jupiter autem, Deos vocans in cœlum
astriferum,

Et belli multitudinem ostendens, poten-
tesque pugnatores

Multos & magnos, & lanceas longas ge-
rentes,

Qualis Centaurorum exercitus procedit,
& Gigantum,

Suaviter ridens interrogabat, qui Ranis au-
xiliatores,

Vel Muribus, immortalium; & Palladem
allocutus est:

Ω³ θυγατερ, μουσὶν ἤρ' ἐπαλεξήσασα πορδύση;
 Καὶ γάρ σε κ³ νηὸν αἰεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
 Κνίσση τερπόμυχοι καὶ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιῶν.

Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀ-
 θλιή.

Ω³ πάτερ, ὅκ' ἂν πώποτ' ἐγὼ μουσὶ τετρομύχοι-
 σιν

Ἐλθοίμην ἐπαρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργ-
 γαν,

Στίμματα βλάπτοντες, καὶ λύχνος, εἴνεκ' ἐλαίης.
 Τῆτο δέ με λίην ἔδακε Φρένας, οἷον ἔρεξαν·
 Πέωλον με κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηναι καμῶ-
 σαι

Ἐκ ροδάνης λεπθῆς, καὶ σήμονα λεπτὸν ἔνησα·
 Τρώγλας τ' ἐμπόησαν· ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέση,
 Καὶ πριάσθη με τόκος. τέττα χάριν ἐξώργισμαι.
 Χρησαμένη γὰρ ὕφλινα, καὶ ὅκ' ἔχω ἀνταποδῆ-
 ναι.

Ἄλλ' εἰδ' ὡς βατράχοισιν δρηγέμην ὅκ' ἐφελή-
 ζω.

Εἰσὶ γὰρ εἰδ' αὐτοὶ Φρένας ἔμπεδοι, ἀλλά με πρῶ-
 τον

Ἐκ πολέμου ἀνιῶσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην,
 Ὑπνὸς δδωμένην, ὅκ' εἴασαν θορυβῶντες
 οὐδ' ὀλίγον καταμύσαι· ἐγὼ δ' αὔπνῳ κατε-
 κείμην

O filia, muribus numquid auxiliatura ibis?
Etenim tuum per templum semper exful-
tant universi,

Odore delectati & cibariis ex sacrificiis.

Sic dixit Saturnius. hunc autem allocu-
ta est Pallas:

O pater, non certè unquam ego Muribus
vexatis

Venerim auxiliatrix, quoniam mala multa
mihi fecerunt, (oleum.

Coronas destruentes, & lucernas, propter
Hoc autem meum valde momordit ani-
mum, quod fecerunt:

Peplum meum corroserunt, quem texui
laborans

Ex trama subtili, & stamen subtile nevi;
Foraminaq; fecerunt: at futor mihi institit,
Exigitq; à me usuras. hujus gratiâ irata sum.
Mutuata enim texui, neq; possum restituere.
Sed neque sic Ranis ferre suppetias velim:
Sunt enim neque ipsæ mentibus sanæ, quæ
me primùm

Ex bello redeuntem, postquam valde defa-
tigata fui, (tuantes

Somni egentem, non permiserunt tumul-
Vel parum nictare; ego autē insomnis jacc-
bam

Τὴν κεφαλὴν ἀλγῆσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.

Ἄλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τέποισιν δρήγειν,

Μὴ κέ τις ἡμείων τρωθῆ βέλῃ ὀξυόεντι.

Εἰσὶ γὰρ ἀγχιέμαχοι, κἢ εἰ θεὸς ἀνίϑ' ἔλθοι.

Πάντες δ' ἐρανόθεν τερπόμεθα δῆρην ὀρώντες.

Ὡς ἄρ' ἔφη. τῆ δ' αὖτε πεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι

Πάντες, ὁμῶς δ' ἦλθον μὲν ἀαλλέες εἰς ἓνα χῶρον,

Κάδ' δ' ἦλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε.

Καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγξας ἔχοντες

Δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κλύπον· ἐρανόθεν ἧ

Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.

Caput dolens, donec vocem edidit gallus.
Verum age superfedeamus iis suppetias fer-
re,

Ne quis vestrûm vulneretur telo acuto:
Comminus enim pugnant, etiam si Deus ad-
versus eat.

Omnes autem de cœlo delectemur, pu-
gnam intuentes.

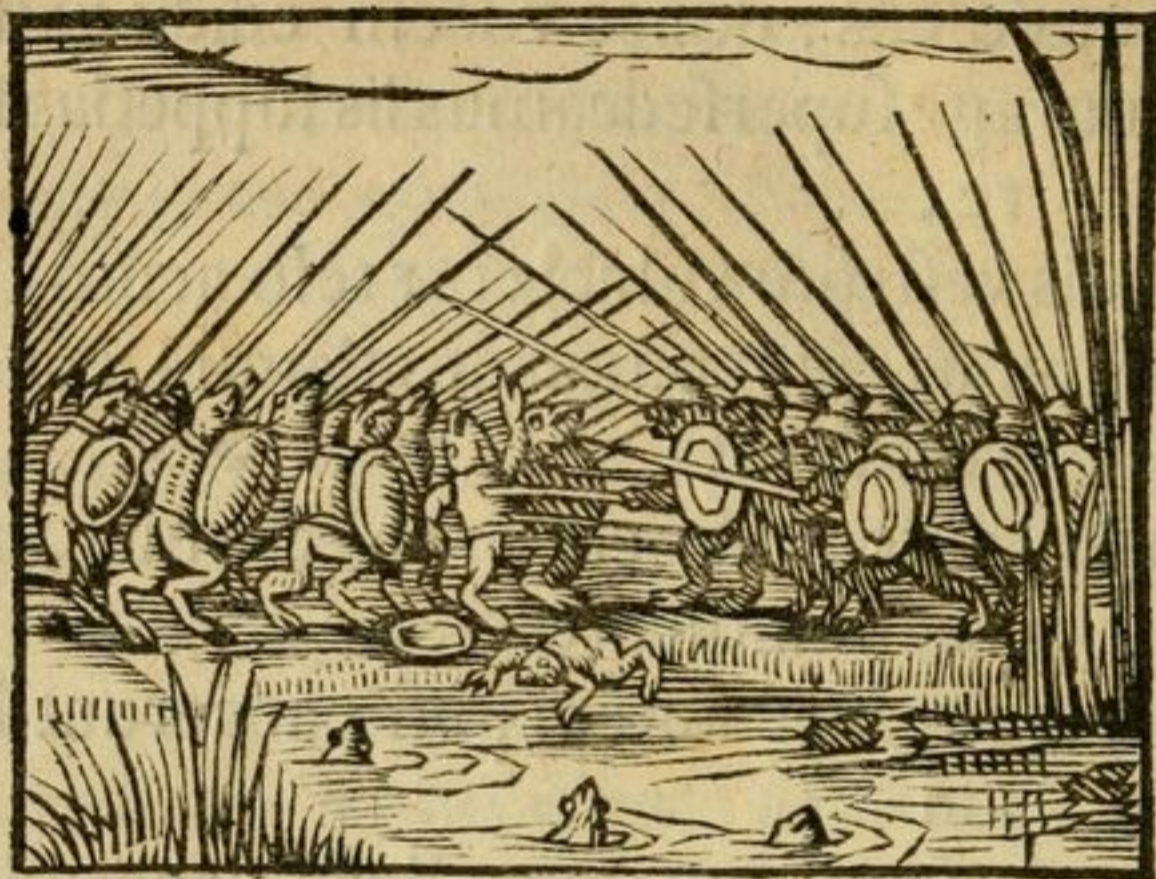
Sic dixit. huic autem post paruerunt Dei
alii

Omnes: simul autem collecti venerunt in
unum locum.

Veneruntque præcones duo, signum belli
ferentes.

Ac tunc culices, magnas tubas habentes,
Vehementem clangebant belli strepitum:
cœlitus autem

Jupiter Saturnius intonuit signum belli
mali.

Πρῶτ' ὁ δὲ Ὑψιβόας Λειχλιώρρα ἔτασε δεξιῶν,
 Ἐσαϊότ' ἐν περμάχοις, κατὰ γαστέρα ἐς μέσον ἤπαρ.
 Κάδδ' ἔπεσεν περλωῆς, ἀπαλας δ' ἐκόνισεν ἐφείρας.
 Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνα.
 Πῆξεν δὲ ἐν σέρνω σιβαρὸν δόρυ. ἔδ' ἐπεσόντα
 εἶλε μέλας θάνατ' ὅ, ψυχὴ δὲ ἐκ σώματ' ἔπλη.
 Στυτλαῖ' ὁ δὲ ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβα-
 σίχυτρον.

Ἄρτοφάγ' ὁ δὲ Πολύφωρον κατὰ γαστέρα τύψεν.
 Ἐρπε δὲ περλωῆς, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπλη.
 Λιμνόχαρις δὲ ὡς εἶδεν ἀποκλύμαρον Πολύφωρον,
 Τρωγλοδύτῳ πέτρῳ μυλοφδέϊ τρώσεν, ὄπιφθαις
 αὐχένα παρ μέσον. ἔδ' ἐσκότη' ὅσ' ἐκάλυψεν.
 Λειχλιώρ δὲ αὐτίο ἵτύσκετ δεξιῶν Φαινωῶ,
 καὶ βάλεν (ἔδ' ἀφάρμαρτε) καθ' ἤπαρ. ὡς δ' ἐνόησε
 Κραμ-

Primus autem Hypsiboas Lichenorem
vulneravit lanceâ,

Stantem inter propugnatores, per ventrem
in medium jecur: (fecit comas.

Conciditque pronus, liquidasq; pulvere in-
Troglodytes autem post ipsum jaculatus est
Pelionem; (autem cadentem

Infixitque pectori solidam lanceam. hunc
Cepit nigra mors, animaque ex corpore
evolavit.

Seutlæus autem occidit percussum in corde
Embafichytrum:

Artophagusq; Polyphonum circa ventrem
percussit:

Ceciditque supinus, animaque è membris
evolavit.

Limnocharis autem ut vidit pereuntem
Polyphonum,

Troglodyten petrâ molari vulneravit,
feriens,

Juxta collum medium. huic autem caligo
oculos cooperuit.

Lichenor autem in eum collineavit lanceâ
splendidâ,

Et percussit (neque aberravit) per jecur. ut
autem intellexit

Κραμβοφάγῳ, ὄχθαισι βαθείαις ἔμπεσε φεύ-
γων.

Ἄλλ' εἶδ' ὡς ἀπέληγνεν ἐν ὕδασιν, ἤλασε δὲ αὐ-
τόν.

Κάπωσε δὲ, ὅκιν ἀνένδυσεν· ἐβάπητο δὲ αἵματι
λίμνη

Πορφυρέω, αὐτὸς ἧ παρ' ἠϊοῦ ἐξετανύθη,
Χορδῆσι λιπαρῆσιν τ' ἐπορνύμενῳ λαγόνεσσιν.

Λιμένεσι δὲ ὄχθαισι τυρογλύφον ἐξενάρι-
ξε.

Πτερνογλύφον δὲ ἰδὼν καλαμίνθῳ, εἰς φόβον
ἦλθεν.

Ἦλατο δὲ ἐς λίμνῳ φεύγων, πῶ δὲ ἀσπίδα
ρίψας.

Ἰδρόχαρμς δὲ τε πέφνε Πτερνοφάγον βασι-
λῆα,

Χερμαδίω πλήξας κατὰ βρέγματῳ· ἐγκέφα-
λῳ δὲ

Ἐκ ῥινῶν ἔσαζε, παλάσσετο δὲ αἵματι γαῖα.

Λειχοπίναξ δὲ ἔκτεινεν ἀμύμονα βορβοροκοί-
τῳ,

Ἐγχεῖ ἐπαίξας· τὸ δὲ σκότῳ ὅσ' ἐκάλυψε.

Πρασοφάγῳ δὲ εἰδὼν, ποδὸς εἴλκυσε κνισσο-
διώκτῳ.

Ἐν λίμνῳ δὲ ἀπέπνιξε, κρατήσας χερσὶ τένοντα.

Φιχάρπαξ δὲ ἤμω ἔταρων πρὸς τεθνεώτων,

Crambophagus, ripis profundis incipit fugiens:

Sed neque sic cessavit in aquis; persecutus enim ipsum est (Lichenor.)

Concidit autem, neque respiravit: tingebaturque sanguine lacus (est,

Purpureo, ipse autem juxta littus extensus Intestinis pinguibusque irruens ilibus.

Limnesius autem in ripis Tyroglyphum interfecit.

Pternoglyphum autem videns Calaminthius, in metum incidit;

Saltavitq; in lacum fugiens, clypeo abjecto. Hydrocharis autem occidit Pternophagum

Regem, (tem Saxo percussum per sinciput. cerebrum au-

Ex naribus stillabat, polluebaturque sanguine terra.

Lichopinax autem occidit irreprehensibilem Borborocæten,

Lancæâ impetum faciens: ei autem tenebræ oculos cooperuerunt.

Prassiphagus autem videns, pede traxit Cnifodiodæten, (nervum.

In lacu autem suffocavit, tenens manu Psicharpax autem ultus est socios mortuos,

Καὶ βάλε Πηλέσιον κατὰ νηδύ^ς εἰς μέσον ἤ-
παρ.

Πίπτε δέ οἱ πρόθεν, ψυχὴ δ' αἰδός^{δε} βε-
βήκε.

Πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν, πηλᾶ δράκα ρίψεν ἐπ' αὐ-
τόν,

Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλεσθε ὄφρα μι-
κρόν.

Θυμώθη δ' ἄρα κεῖν^ς, ἐλὼν δέ γε χεῖρ' παχείη
Κεῖμαρον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον, ἄχθ^ς δ' ἐξέ-
ρης,

Τῷ βάλε Πηλοβάτῳ ὑπὸ γόνατα· πᾶσαι δ'
ἐκλάσθη

Κνήμη δεξιτερή· πέσε δ' ὑπὸ^ς ἐν κονίῃσι.

Κραυγασίδης δ' ἤμυσε, καὶ αὐθις βαῖνεν ἐπ' αὐ-
τόν.

Τύψε μέσῳ δ' αὐτὸν κατὰ γαστέρα· πᾶς δέ οἱ
εἶσω

Ὄξύχοιν^ς δ' αὖτε. χαρμῇ δ' ἐκχυτο ἅπαν-
τα

Ἐγκατ' ἐφελκομῆ^ς ὑπὸ δέξι^ς χεῖρ' παχείη.

Σιτοφάγ^ς δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο,

Σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο. τείρε^ς δ' αἰ-
νῶς,

Ἦλα^ς δ' ἐς τᾶφρον, ὅπως φύγη αἰπὴν ὄλε-
θρον.

Et percussit Pelusium in ventrem in me-
dium jecur.

Cecidit autem ante illum : anima autem in
Orcum ivit.

Pelobates autem videns, luti pugillum jecit
in ipsum, (modum.

Et frontem inunxit, & excæcavit prope.
Iratum est autem ille, capiensque manu forti
Jacentem in campo lapidem, gravem, pon-
dus terræ,

Hoc percussit Pelobaten sub genu : tota
autem fracta est

Tibia dextra : ceciditque supinus in pulve-
ribus.

Craugasides autem ultus est, rursusque ibat
in ipsum :

Percussitque ipsum per medium ventrem :
totus autem ei intrò

Acutus juncus ingressus est : humi autem
effundebantur universa

Intestina, sub extractam lancēā manu gravi.

Sitophagus autem ut vidit in ripis fluminis,
Claudicans ex bello recedebat: dolore enim
afficiebatur magno,

Saltavitque in fossam, ut fugeret diram per-
niciem.

Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθον ἐς ποδὸς ἄκρον.

ᾠκα δὲ πειρόμενος ἐς λίμνιν ἤλατ φάγων.

Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἠμίπνευ προπεσόντα,

Καὶ οἱ ἐπέδραμον αὐθις, λυκοτάμνον κλυταίνων.
Πρασαιῖος ὡς εἶδεν ἔθ' ἠμίπνευ προπεσόντα,

ἦλθε δὲ πρὸς μάχων, καὶ ἀκόντισεν ὄξει χοίνω.

οὐδ' ἔρρηξε σάκος, χεῖρ δ' αὐτὰ δερὸς ἀκωκή.

Ἦν δέ τις ἐν μύεσσιν νέος, παῖς ἔξοχος ἄλλων,

Ἀγχιέμαχος, φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπιβέλης,

ὄρχαμος αὐτὸν ἄρη φαίνων, κρατερός Μεριδάρπαξ,

ὅς μόνος ἐν μύεσσιν λυσιδίσκε μάχεσθαι.

στῆ ἢ πρὸς λίμνιν γαυρέμενος, οἷός τ' ἄλλων.

στέρω δὲ πορθήσειν βατράχων γένος ἀιχμητάων.

Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ οἶόν τ' ἦεν,

εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν

τε,

Καὶ

Troxartes autem percussit Physignathum
in pedis summitatem.

Celeriter autem dolens in lacum saltavit
fugiens.

Troxartes autem, ut vidit adhuc semivivum
qui antè ceciderat,

In illum irruit rursus, occidere desiderans:
Prassæus autem, ut vidit adhuc semivivum

qui antè ceciderat,

Venit per primos ordines, & jaculatus est
acuto junco;

Neque fregit scutum, tenebatur quippe
ipsius lanceæ acies.

Erat autem quidam inter Mures juvenis fi-
lius egregius inter alios, (pibuli,

Comminus pugnans, carus filius boni Arte-
Princeps, ipsum Martem præ se ferens, ro-

bustus Meridarpax: (do.

Qui solus inter mures excellebat pugnan-
Stetit autè juxta lacum elatus, solus ab aliis,

Jaçtabatque se depopulaturum Ranarum
genus pugnacium,

Et certè perfecisset, quoniam magnum ipsi
robur erat,

Nisi statim intellexisset pater hominumque
deorumque,

Καὶ τότε πολλοὺς βατράχους ὤκτιρε Κρονίων.
Κινήσας ἢ κάρη, τοιῶδ' ἐφθέγγετο Φωνίω·

ὦ πόποι, ἢ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμεθα·
οὐ μικρὸν μ' ἔπληξε Μερμάρπαξ, κατὰ λίμ-
νῶν.

Ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων. ἀλλὰ τάχιστα
Παλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον, ἠδὲ καὶ Ἄρην,
οἳ μιν ἀποχρήσασσι μάχης κρατερόν περ ἔοντα.

ὦς ἄρ' ἔφη Κρονίδης. Ἄρης δ' ἀπαμείβετο
μύθῳ·

οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κρονίδη, θένεσθε, ἔτε Ἄρησθε
ἰαχύσθ' βατράχοισιν δρηγέμεν αἰπυὸν ὄλεθρον.

Ἄλλ' ἄγε πάντες ἰώμεν δρηγόνες· ἢ τὸ σὺν ὄπλον
κινείσθω μέγα ἕτανοκτόνον, ὄβριμοεργόν,

ὦ Τιτῆνας ἔπεφνας δρῖσθ' ἔξοχα πάντων,

Ἐγκέλαδόν τ' ἐπέδησας, ἰδ' ἄγερα φάλα γι-
γάντων.

Et tunc pereuntes Ranas miseratus fuisset
Saturnius.

Moto autem capite, talem locutus est vo-
cem :

Eheu, certè magnum opus ante oculos
video :

Non parum me stupefecit Meridar pax, per
lacum

Trucidaturum se Ranas minatus. verùm
ocissimè

Palladem mittamus bellicosam, & Martem.
Qui ipsum arcebunt pugnâ, quamvis vali-
dum.

Sic locutus Jupiter. Mars autem respon-
debat (hoc) sermone :

Neque certè Palladis, ô Jupiter, potentia,
neque Martis

Poterit Ranis avertere diram perniciem.

Sed age omnes eamus auxiliatores : vel
tuum jaculum

Moveatur magnum, quod Titanes sustulit,
potenter operans,

Quo Titanas occidisti, egregios supra o-
mnes,

Enceladumque ligasti, & fera genera Gi-
gantum.

Sic

Ὡς ἄρ' ἔφη. Κρονίδης δ' ἔβαλε ψολόεντα κεραυόν.
 Πρῶτα μὲν ἔβρόντησε· μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
 Αὐτὰρ ἔπειτα κεραυόν, δαιμαλέον Διὸς ὄπλον,
 Ἦκ' Ὀπιδινήσας. ὃ δ' ἄρ' ἔπιατ' χειρὸς ἀνακτῶ.
 Πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν βατραχῆς τε μύσας
 τε.

Ἄλλ' ἔδ' ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατὸς· ἀλλ' ἔτι μάλλον
 Ἴετο πορθήσθην βατραχῶν γῆναι αἰχμητῶν,
 εἰ μὴ ἀπ' ἔλυμπε βατραχῆς ἐλέησε Κρονίων.
 Ὅς ῥα τότε βατραχοῖσιν δρωγῆς δ' ἴδ' ἐπεμψεν.
 Ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτῆκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
 λοξοβάδ', σρεβλοὶ, ψαλιδόσομοι, ὄσρακόδερμοι,
 ὄσοφυεῖς, πλατιώωρι, ἀποσίλθοντες ἐν ὤμοις,
 βλαιασοὶ, χήροτένοντες, ἀπὸ σέρνων ἐσπρῶντες,
 οὐκτάποδες, δικάρλιοι, ἀχέρεες. οἱ κ' καλεῦνται
 Καρ-

Sic dixit. Saturnius autem jaculatus est
ardens fulmen;

Primum quidem intonuit; magnum au-
tem commovit cœlum;

Sed postea fulmen terribile Jovis telum,
Misit concussum: illud autem volavit à
manu domini.

Omnes quidem utique terruit jaculatus
Ranasque Muresque.

Sed neque sic cessavit Murium exercitus.
- quin amplius

Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus
pugnacium,

Nisi ab Olympo Ranas miseratus fuisset Sa-
turnius: (misit.

Qui utique tunc Ranis auxiliatores ilico
Venerunt autem ex improvise incudes ge-
rentes in tergo, unguis curvis,

Obliquè ingredienti, tortuosi, habentes
cortices in ore, ostripelles,

Ossei naturâ, lati tergo, rutilantes humeris,
Blæsi, nervosis manibus, à pectoribus in-
tuentes,

Octipedes, bicipites, sine manibus, qui di-
cuntur

καρκίνοι.) οἱ ῥα μυῶν ἔρας σμαίνουσιν ἔκθρον,
 Ἡδὲ πόδας ἢ χεῖρας· ἀνεγνάμπτοντο ἢ λόγχοι.
 Οὓς ἢ ὑπέδδισαν δειλὰ μύες, ἔδ' ὑπέμειναν,
 Ἐς ἢ φυγὴν ἐτράποντο· ἐδύετο δ' ἥλιος ἤδη,
 Καὶ πόλεμος τελετὴ μονοήμερος ἔξετελέσθη.

Cancrī.) qui Murium caudas oribus incide-
 bant,

Et pedes, & manus: flectebanturque lan-
 ceæ.

Quos & timuerunt miseri Mures, neque
 sustinuerunt;

In fugamque versi sunt. occidebat autem
 sol jam:

Bellique finis uno die perfectus est.

HISTORIÆ INTER- PRETATIO.

INSTITUTUM antiquissimi Autoris est, Re-
rum humanarum inconstantiam notare ac levita-
tem. In primis, quanti homines habendi sint; infla-
tum animal ac vanum. Quorum bella sæpius successu,
quàm prætextu carent: quod consilia Ranarum ac fortu-
na docet. Cæterum initia primosque motus, à Principibus
haud rarò esse, qui ut pacem turbant; ita bellum, ubi vi-
sum, facile obnoxiiis persuadent. Quorum causam cæteri
sequuntur: quos jejuna fames, ac prædarum amor, eò
agit, ut spem, quam de morte hostis concepere, suâ non
inviti emant. Nec consilia Deorum absunt. Ut minutis
quoq; adesse providentiam subinnuat. Nisi quod festivè
Homericos inducit, ut explodat. Qui cum metu vulne-
rum certamen subterfugiunt, eorum vires, quos formi-
dant, non excedunt. Ut vel uno hoc Theologiam poëta-
rum, quanti sit, juvenus æstimare discat. Alteri igitur
cæduntur, alteri nonnunquam, sæpe utrique, cadunt. Et
hic exitus eorum, quæ ardore tanto ab hominibus gerun-
tur. Quos si quis ex vero, cum Zenone ac Epicteto, in-
tueri velit, nihil ultra Murium conditionem ac Rana-
rum agitare deprehendet. Utrobique eadem, aquam, ter-
ram, & ambiguan cum Ranis vitam, aut latebras
Muribus, invenis. Utrobique amicitias infidas, ac præ-
textus. Pacem, bellum, cædes, fugas, ac postremò mor-
tem. Quæ si parium post Mimum, scenam cum Personis,
tollit: quanti denique humanæ res sint, sola profitetur.

DANIELIS HEINSII

in Batrachomyomachiam.

Οὐδ' ἐν ἀνθρώποισιν ἐπήβολον, εἰδὲ λόγιο,
οὐδ' ὕδαιμονίης φημί κ' ὕδαθις.
Ἀμφίβιῳ πᾶς ὧδε βίῳ. πλάνας, ὕδατα, γαῖα,
καὶ πάλιν αὖ τρωγλαί, ἔμυοπανδυσία.
Ἡσασί τε νίκαι τε, φιλοφροσύαι τε κ' ἔχθῳ,
καὶ πάλιν εἰρήνη, κ' πολέμῳ προφάσις.
φρῆσαι δ' ὀνομία τε κ' ἀθανάτων ὅπις ἀγνή,
πᾶσιν ἐφισταμύων, πᾶν ἢ μετερχομύων.
Πηλοβατέων πλήρες μὲν ὕδαρ, πᾶσαι δέ τ' ἀγχαί,
πλήρη δ' ἀθανάτων ἔρκεα κ' λιμνές.
Πάντη δ' ὑψιβόας, πάντη φύσιν αἰθῆρας,
πάντη λειχομυλῶν φύλα κ' ἀρτοφάγων.
οἷη γὰρ σονόεσσα μυῶν βατραχῶν τ' ἀγερώχων.
εἰσιδέειν, ποίη κ' μερόπων γλυεή.

F I N I S.

